

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ФЕБРУАР 2002. ГОДИНЕ
ГОДИНА XIII, БРОЈ 1678

**ДОС И ШИПТАРИ
ЗАЈЕДНО
НА ИСТОМ ПУТУ**

СРПСКИ РАДИКАЛИ НА ИНТЕРНЕТУ!

Пут до истине иде преко

WWW.SRS.ORG.YU

**Српска
радикална
странка**

Памет, знање и поштење!

Мудрост, храброст, поверење!

Обећавали су реформе и демократију, добили смо прогоне и хапшења. О томе неки ћуте. Рекли су да ћемо боље живети, удесетостручили су порезе и цене. Живот обичног човека постаје неподношљив. За само неколико недеља интернет презентација Српске радикалне странке постала је најпосећенија у односу на све друге политичке странке.

Путем интернет презентације Српска радикална странка сваког дана издаје саопштења за јавност, а сваког петка преноси комплетан садржај конференције за новинаре председника Странке, др Војислава Шешеља.

САБРАНА ДЕЛА ЛАЗЕ М. КОСТИЋА У ДЕСЕТ ТОМОВА У ИЗДАЊУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

**КЊИГЕ СУ У
ТВРДОМ
ПОВЕЗУ СА
ЗЛАТОТИСКОМ**

**КЊИГЕ МОЖЕТЕ КУПИТИ ПО ЦЕНИ ОД 1000 ДИНАРА ПО ПРИМЕРКУ
У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ, Трг победе 3, Земун
Све информације на телефон: 011/316-46-21**

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник

Синиша Аксентијевић

Заменик главног

и одговорног уредника

Марина Рагуш

Помоћници главног

и одговорног уредника

Елена Божић Талијан, Огњен

Михајловић и Вук Фатић

Издање припремили

Весна Марковић, Вук Фатић и Жељко

Грујић

Техничко уређење, компјутерски прелом

Жељко Грујић

Лектура:

Весна Арсић

Секретар редакције

Злата Радовановић

Председник Издавачког савета

др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

др Бранко Надовеза

Издавачки савет

др Војислав Шешел, Томислав Николић,

др Никола Поплашен, Маја Гојковић,

мр Небојша Величковић,

Александар Вучић, Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Ратко Гонди,

Момир Војводић, Стево Драгишић,

Драгољуб Стаменковић,

Гордана Поп-Лазић,

др Бранислав Блажић

За штампању

Мирослав Драмлић

Штампа

"Етикета", 20. октобра 2,

11307 Болеч, 011/806-30-28

Редакција прима пошту на адресу:

"Велика Србија", Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у

Регистар средстава јавног информисања

Министарства за информације под бројем

1104. од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цена огласа за издање у сто хиљада примерака: последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус промет.

УВОДНИК

Уз наставак злочина шиптарских терориста над Србима на Косову и Метохији и свеопшту подршку КФОР-а и УНМИК-а тим злочинима, наставља се и игнорантски однос досовог режима према проблемима са којима се српски народ суочава. И не само то. Нема шиптарске политичке организације у такозваној „Скупштини Косова“, којој досова коалиција „Повратак“ није нудила савез. Тако су јавне понуде слате и сепаратистима Ибрахима Ругове и терористима Хашима Тачија и Рамуша Харадинаја. На тај начин се јасно показало како је ДОС-у, пардон, коалицији „Повратак“, и поред уста пуних наводне бригае за Србе са Косова и Метохије, у ствари једино стало до учешћа у окупаторској власти у јужној српској покрајини. Зарад те власти они се неће либити ни да зажмуре на оба ока над страдањима припадника сопственог народа, нити да се „ухвате у коло“ са озлоглашеним терористима и крвницима српског народа, ни да свесно жртвују српске државне интересе на Косову и Метохији. А ко зна, можда ће, када окупатор једног дана на дневни ред стави иницијативу о независности Косова и Метохије, управо „посланици“ коалиције „Повратак“ бити ти, који ће је први подржати. Додуше, од људи какви су они ништа слично и не би требало никога да чуди. Зато се слободно може рећи да апсолутну већину у такозваној „Скупштини Косова“ имају четири терористичке странке: Демократски савез Косова Ибрахима Ругове, Демократска партија Косова Хашима Тачија, Алијанса за будућност Косова Рамуша Харадинаја и досова коалиција „Повратак“. А Србима са Косова и Метохије нека је Бог у помоћи.

Вук Фатић

РЕКЛИ СУ...

ТИТОИСТИ ОПЕТ ЦЕПАЈУ СРБИЈУ

„Очигледно је да су досовским доласком на власт интегреније у Војводини преузеле политичке партије које самостално на изборима не би ништа постигле, а да оне сада представљају моторну снагу војвођанског сепаратизма. Тај сепаратизам нема никакво упориште у српском народу у Војводини, а чак нема ни неко значајније упориште ни међу припадницима националних мањина. Кроз сепаратистичке тенденције повампирују се стари носиоци власти и утицаја од Живорада Берисављевића, Александра Фире па надаље. Титоисти опет желе да преузму пуну контролу, титоисти опет желе да поцепају Србију. Српском народу се спрема најопаснија варијанта реконструкције државе. Формално би се сачувала Савезна Република Југославија под новим називом, вероватно са новим конституционалним актом, али би садржала три или четири федералне јединице, све ствари иду у том правцу”, др Војислав Шешел, на конференцији за новинаре.

КОШТУНИЦА НЕ ВЕРУЈЕ У УСПЕХ ПРЕГОВОРА СРБИЈЕ И ЦРНЕ ГОРЕ

„До референдума ће доћи, али пре тога мора да се реши колико и каквих ће бити референдумских питања, шта је квалификована већина за одлучивање на референдуму, и како ће се решити питање црногорских држављана”, изјавио је председник СР Југославије Војислав Коштуница на седници ГО ДСС-а.

АУТОНОМИЈА ВОЈВОДИНЕ

„На пролеће ће вероватно бити обављен ребаланс буџета, а надлежности које добије Војводина биће финансијски испраћене. Следећа година је година у којој ће се учинити први кораци ка аутономији Војводине и децентрализацији власти у Србији”, изјавио је Зоран Ђинђић.

ПРОМЕНЕ У НАШИМ ГЛАВАМА

„Много тога морамо да променимо у нашим главама, али ми смо снажљив и талентован народ, па се надам да ћемо то да урадимо брже од осталих”, премијер Ђинђић о реформама у образовању.

БУНДА, БУНДА...

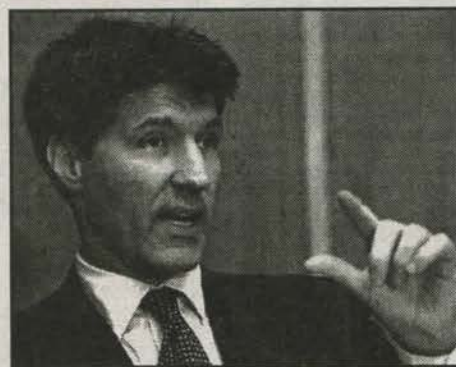
„Радила сам на три, четири места, јер сам само тако могла да изучим овај посао. Ниједно од њих није било руководеће. И, да, имам бунду од нерца, која се господину Ђинђићу толико свиђа”, Драгица Шипка, председник Синдиката „Беобанке” и потпредседник Синдиката финансијских организација Србије.

НИ ГОВОРА О ОСТАВКАМА

„Министарство је добро одрадило посао и све мере заштите су предузете. Ове године је више него двоструко мање случајева трихинелозе у односу на прошлу годину, нема говора ни о каквим оставкама”, изјавио је министар за пољопривреду Драган Веселинов на Конгресу задругара Србије.

САРАДЊА СА АЛБАНИЈОМ?

„Постигнут је договор да румунску струју транзитирамо преко нашег система за Албанију и то ћемо наплатити према уобичајеним тарифама за тај посао”, рекао је министар рударства и енергетике Горан Новаковић.

ЗАБРАЊИВАЊЕ ОЦЕНА И КОМЕНТАРА

„Неки високи официри ВЈ дају изјаве, оцене и коментаре, што је недопустиво. Треба их сменили одмах”, савезни министар полиције Зоран Живковић.

ВИЗИЈЕ

„Ја имам једну потпуно јасну визију развоја садашњих државних медија. Притом мислим да електронске и штампане медије не можемо,

на државном нивоу исто да третирамо. Чињеница је да држави сада не требају штампани медији. Мислим на случај „Борбе”. Прошло је време када је народ Србије веровао билтенима Владе”, Слободан Орлић, савезни секретар за информисање о приватизацији државних медија.

СВЕ СЕ ВРТИ ОКО ХАГА

„Нисмо успели да изађемо из политике условљавања, пре свега САД. Горко је зазвучао

закон Конгреса. Улазак у СЕ и Партнерство за мир биће тежи, а претерани оптимизам могао би скупо да нас кошта. Све ће се и даље вртети око Хашког трибунала”, Милан Ст. Протић, председник политичког савета ДХСС.

ХАГ – ТРАЈНА ОБАВЕЗА

„Сарадња са Међународним судом за ратне злочине је наша трајна обавеза и то првенствено значи да ће особе против којих је подигнута оптужница бити процесуиране, највероватније пред Хашким судом”, министар иностраних послова Горан Свилановић о задацима дипломатије у наредној години.

СТАРИ ИЛИ НОВИ ЉУДИ

„Не можемо у Партнерство за мир са старим људима који су од ВЈ чинили партијску институцију, који су давали политичке изјаве и били блиски са породицом некадашњег председника. ДС подржава ВЈ, али не подржава Павковића. Он мора бити смењен са места начелника ГШ ВЈ”, изјавио је потпредседник ДС Борис Тадић.

ПРОДАЈА „КРАДЕНЕ” РОБЕ

„Нисам ја полиција. Али чим Војводина буде имала своју полицију, она ће се јако позабавити овим случајем”, порука Ненада Чанка министру Влаховићу.

„ОБАВЕШТЕНОСТ”

„Просвета располаже буџетом од 600 милиона евра, што

омогућава да се плате са 300 повећају на 400 марака у овој години”, министар просвете и спорта Гашко Кнежевић.

ПРЕДНОСТ

„У Србији ће предност имати сви они који су више индустријски, а мање трговачки одређени”, републички министар финансија Божидар Ђелић о отварању фабрике цигарета у Чачку.

ПРИЛАЗЕЊЕ С ЛЕЂА

„Када смо дошли на први тренинг у парламент било је интересантно да су Албанци седели у прва два реда, а да су следећа два – три реда била празна, па смо онда иза њих седели ми. Шалили смо се да им „прилазимо с леђа”, шеф посланичке групе Коалиције „Повратак”, Рада Трајковић о Скупштини Косова.

БАНКРОТСТВО – НОРМАЛНА ПОЈАВА

„Банкротство је нормална појава и у развијеним економијама”, изјавио је премијер Зоран Ђинђић.

Весна Марковић

НАСТАВАК ТЕРОРА

На један од највећих хришћанских празника, Бадњи дан, Срби са Косова и Метохије били су жртве два сурова злочина: убиства Драгољуба Марковића, оца петоро деце и угледног домаћина из Косовске Каменице и бруталног хапшења Зорана Станчића, деветнаестогодишњег младића из Косовске Митровице, кога је УНМИК жандармерија претукла и заточила под образложењем да је бацао петарде. Толико о људским правима, која очигледно за Србе не важе.

На Бадњи дан ове године јаке снаге УНМИК жандармерије и КФОР-а наставиле су тортуру над српским становништвом Косова и Метохије. Док је са пријатељима седео у кафићу „БМ“ у Косовској Митровици и славио велики православни празник, деветнаестогодишњег Зорана Станчића, Србина из Косовске Митровице, без икаквог разлога су напали и претукли,

а потом и ухапсили припадници УНМИК жандармерије. Зоран Станчић (звани Рус) један је од младића који чувају мостове на Ибру и бране северни део Косовске Митровице од упада шиптарских терористичких банди, које тесно сарађују са окупатором. Приметивши га у кафићу „БМ“, где је Станчић седео са двадесетак другова, припадници окупаторске жандармерије су у салу убацили бомбу са сузав-

Драгољуб Марковић, жртва шиптарских терориста

Чланови породице убијеног Драгољуба. Без свог храниоца остало је петоро деце.

цем и, искористивши општу пометњу, уз претњу пиштољима и демолирање локала, Станчића онесвестили ударцем у главу, а онда га одвели у америчку војну базу „Бондстил“. Како се сазнаје, наређење за хапшење Станчића је, наводно, дошло директно из команде КФОР-а у Приштини. У летку, који је окупатор муњевитом брзином припремио и делио грађанима непосредно након хапшења Зорана Станчића, наводи се како је он „познат као насилна особа“ и осумњичен да је истог тог дана, дакле 6. јануара, бацао експлозивне

У летку, који је окупатор муњевитом брзином припремио и делио грађанима непосредно након хапшења Зорана Станчића, наводи се како је он познат као насилна особа и осумњичен да је истог тог дана, дакле 6. јануара, бацао експлозивне направе на војнике КФОР-а. Касније се испоставило да су те експлозивне направе у ствари најобичније петарде.

направе на војнике КФОР-а. Касније се испоставило да су те експлозивне направе у ствари најобичније петарде.

Убиство Драгољуба Марковића

Истог дана када је Зоран Станчић ухапшен, само мало раније, на прагу своје куће у Косовској Каменици, уби-

Ни месец дана од убиства Драгољуба Марковића нису откривени починиоци тог гнусног злочина, као што нису откривени, а камоли осуђени, починиоци многих других злочина над Србима на Косову и Метохији.

а камоли осуђени, починиоци многих других злочина над Србима на Косову и Метохији. Али оно што је недвосмислено сада свима јасно, јесте да не би требало више имати никаквих илузија у погледу праве природе мисије КФОР-а, који од почетка делује као продужена рука шиптарских терориста. Од доласка УНМИК-а и КФОР-а на Косово и Метохију више од 250.000 Срба напустило је јужну српску покрајину, док их је око две стотине убијено од стране терориста (или КФОР-а). Шиптарски сепаратисти настављају да остварују свој циљ, Косово и Метохија без иједног Србина, а у томе им окупатор пружа несебичну помоћ, и политичку и војну.

КФОР је саучесник терориста

Након оставке Ханса Хакерупа, сада већ бившег шефа УНМИК-а, најодговорнији за стање на Косову и Мето-

јен је још један Србин, тридесетшестогодишњи Драгољуб Марковић. Марковић је био познат као угледни домаћин и отац петоро деце. На улазу у његову кућу терористи су поставили бомбу, која се активирала на тај начин што је Марковић отворио улазна врата, не знајући за последице. То је био само последњи у низу напада на виђеније Србе јужне српске покрајине у последње време. Због овог напада КФОР је, наводно не би ли осигурао безбедност људи, упутио додатне патроле у Косовску Каменицу и проширио мере на це-

лом Косову и Метохији. Међутим, шта је прави циљ тих појачаних мера „безбедности“ ималу су прилику да виде жители северног дела Косовске Митровице неколико сати доцније, када је ухапшен Зоран Станчић. Ни месец дана од убиства Драгољуба Марковића нису откривени починиоци тог гнусног злочина, као што нису откривени,

Ништа без одобрења и помоћи НАТО окупатора.

ком што окупатор више чак ни не обећава помоћ. Избори су прошли и та прича окупатору, очигледно, више није потребна. Жалосно је само што је Србе из Осојана и режим у Србији већ отписао, па је податак о њиховом страдању вешто заташкан.

Свој своме

Усвајајући све захтеве такозване "међународне заједнице", односно Сједињених Америчких Држава и њених сателита, ДОС је јасно себи одредио страну. Страна на којој се нашао је страна његових природних савезника, Американаца и шиптарских терориста. Утолико пре не би требало никога да чуди редослед потеза, које актуелна власт преко своје Коалиције "Повратак" повлачи. Дакле, када једног дана шиптарско-окупаторска такозвана "Скупштина Косова" на дневни ред стави независност Косова, биће сасвим очекивано да тај за-

хтев подрже и "посланици" Коалиције "Повратак", па чак и да буду најгласнији заговорници те идеје, коју ће, попут својих налогодаваца, правдати "демократском вољом грађана Косова". И све то зарад мрвица власти, које ће им добацити терористи. За ДОС, то јест Коалицију "Повратак", злочини над Србима се не догађају, или су у најгорем случају то спорадични, усамљени инциденти. Додуше, њима је лако да тако мисле, када су скоро сви они удобно смештени у Београду, а на Косово и Метохију одлазе само када се одржавају седнице њихове "скупштине". Шта се заиста дешава са српским народом у јужној српској покрајини њих много не интересује. Битно им је само да су добијене налоге извршили брзо и успешно. А народ нека се сам сналази.

Трагедије, које доживљавају Срби на Косову и Метохији, утолико су и веће због непријатељског односа ДОС-а према њима. Од актуелне власти, додуше, нико од косовскометохијских Срба и не очекује ништа добро. То је, нажалост, свакодневица јужне српске покрајине. Докле - видеће се. Надамо се, не још дуго.

Вук Фатић

хији је командант КФОР-а, Марсел Валентен. Тако се може рећи да ови последњи злочини над Србима иду директно њему на душу, а то се пре свега може рећи за брутално хапшење Зорана Станчића, ни кривог ни дужног. Иако је лично командант КФОР-а јавно изјавио како се нада да ће се у првих три до шест месеци ове године на Косово и Метохију вратити барем десет хиљада прогнаних Срба, то под садашњим условима делује практично као бајка. Разлог за то је и судбина преварених Срба-повратника у село Осојане. О чему се, заправо, ради?

Случај села Осојане

Пред окупаторске изборе 17. новембра прошле године, не би ли приволео Србе да изађу на биралишта, УНМИК је, уз несебичну помоћ досовог режима, покушао да превари житеље полусрушеног села Осојане, обећавајући им да ће обезбедити комплетан материјал за обнову њихових кућа и да ће учествовати у њиховој реконструкцији. Неколико становника Осојана поверовало је у та обећања и вратило се у Осојане, где су открили не само да имкуће нису обновљене и да грађевинског материјала нема ни у наговештајима, већ да ће наступајућу зиму морати да дочекају под шаторима. Ни дан данас ситуација се није драстично изменила. Тамо Срби на температури од минус 20 степени целзијусових проводе дане под шаторима, с том разли-

Трагедије, које доживљавају Срби на Косову и Метохији, утолико су и веће због непријатељског односа ДОС-а према њима. Од актуелне власти, додуше, нико од косовскометохијских Срба и не очекује ништа добро. То је, нажалост, свакодневица јужне српске покрајине.

„ПОВРАТАК” У НЕПОВРАТУ ИЗДАЈЕ

Ова кратка реконструкција пута чланова Коалиције „Повратак” и осталих лидера ДОС у неповрат издаје има за циљ да буде опомена, али и путоказ свима који помишљају да зарад личних интереса скрену на стазу која је све српске „продановиће” одвела право на тамне срамне странице историје, али и листу за презир код савременика и потомака.

Нас, српске радикале, не би изненадило ни да Шиптари изаберу Раду Трајковић, као доказаног издајника српског народа, за председника Косова, а она би боље шиптарски посао обавила него Ругова.

У ову горку реченицу је председник Српске радикалне странке проф. др Војислав Шешел сажео све сумње и страхове српских патриота да би, након изласка на нелегалне изборе у режији НАТО окупатора, досова Коалиција „Повратак” могла повући још један погрешан потез са трагичним последицама по континуитет српске државности на просторима Косова и Метохије. Иако је прилично извесно да ће амбициозна и издајнички оријентисана Трајковићка своју послушност америчким окупаторима наплатити далеко скромније него што се у периоду шиптарских свађа и борбе за функције понадала (и наметала) – мораће да се задовољи местом потпредседника или министра у шиптарској влади, забележићемо и покушати да спасемо од заборављања, бар за извесно време, примере моралног посрнућа и политичке беспринципијелности досове власти у односу према живој српској рани, Косову и Метохији. Ова кратка реконструкција пута чланова Коалиције „Повратак” и осталих лидера ДОС у неповрат издаје има за циљ да буде опомена, али и путоказ свима који помишљају да зарад личних интереса скрену на стазу која је све српске „продановиће” одвела право на тамне срамне странице историје, али и листу за презир код савременика и потомака.

Кобајаги принципијелно

Декларативно, највиши функционери ДОС-а су били против било каквог поклањања гласова такозваних

српских посланика у илегалној, окупаторској скупштини Косова и Метохије било ком шиптарском политичару који „не буде гарантовао остваривање масовног повратка, безбедности и

слободе кретања”, како је изјавио и председник Југославије Војислав Коштуница. Можда значајнија од Коштуничине или Ђинђићеве била је тврдња Небојше Човића (до сада

Рада Трајковић је изјавила да „Албанци нису спремни да се договоре око поделе власти”, али да је лидер Демократске партије Косова Хашим Тачи „спреман на компромис са Србима”. Она је додала да је председник Комитета за споразумевање и суживот на Косову Адем Демаћи „погодио једино да је она најпаветнија у парламенту Косова”, предлажући је као најпозгоднију личност за председника Косова.

Генадиј Гатиллов, заменик сталног представника Русије у Уједињеним нацијама, говорећи на седници Савета безбедности УН, изразио је забринутост „да структуре самоуправе, које се формирају, не би постале инструмент за реализацију амбиција Албанаца за постизање независности покрајине“. Такозвани Срби из такозваног „Повратка“ очигледно не уважавају мишљење руског дипломате и безглаво хрле у шиптарске параинституције.

ворио да му је драго што његове омиљене српске новине нису више као из периода после Осме седнице. (Сада су као из периода пре Осме седнице, вратио нам се и Дража Марковић.) Следи-ле су, строго по мондијалистичким приручницама за идејно-политички рад, лажи о „међунационалном поверењу, „међуетничком суживоту“, „борби за угрожена права неалбанаца“ итд. Потом нам је Адем Демаћи саопштио да је његов фаворит на политичкој сцени Србије Жарко Кораћ. (Молимо, без неукусних добацивања.) И то се савршено уклапа у норме морално-политичке подобности Новог светског

Отприлике у исто време када је Рада Трајковић најављивала своју потенцијалну кандидатуру за председника Косова, више хиљада Срба из Штрпца и околних села протествовало је против одлуке УНМИК-а да у дужност председника СО Штрпце уведе Бахрија Хисенија, именованог без њихове сагласности.

главног НАТО оперативца на Косову и Метохији са, формално, српске стране) изговорена из уста потпредседника његове Демократске алтернативе, Наде Колунџије, која је изјавила да „посланици Коалиције „Повратак“ неће одлучивати о избору председника Косова и Метохије, јер није стигла никаква озбиљна понуда у којој би српска коалиција била озбиљан партнер у вршењу власти на Космету“. Међутим, да понуде постоје, али да је главна мука како их народу овдашњем „продати“ као „мудру политику мира“, могло се назрети када се у досовим медијима почело појављивати нешто што је личило на припрему терена. За то „нешто“ ангажован је познати „пријатељ“ Срба, Адем Демаћи.

Братство и јединство са ОВК

Да ли је ДОС могао изабрати погоднију личност за неимара обнове „братства и јединства“ од човека који у својој биографији има 28 година затвора због шиптарског сепартизма, али и функцију званичног политичког представника терористичке ОВК? Његов интервју „Досолитика“ је сместила на насловну страну (!) и то под насловом

Партнери ДОС-а: Ругова, Тачи, Харадинај и Демаћи.

„Вековима смо живели заједно“. На досовско улагивачко „косметски Мандела“ у представљању, Демаћи је одго-

поретка. И, на крају, најважније. На питање досолитичног новинара да је „једини Албанац“ који је „казао да би

На дан православног Божића, КФОР је ухапсио Светислава Грујића, заменика председника Општине Косово Поље, под оптужбом да је „ватреним оружјем угрозио живот најмање једне особе“. Иако му је одређен притвор од најмање месец дана, већ следећег дана је пуштен из приштинског затвора. Како сазнајемо, виновник оружаног инцидента у српској енклави у селу Бресју код Косова Поља је изложен потпуном бојкоту од стране српског становништва које га оптужује за сарадњу за КФОР-ом. Једина реч коју му упућују је „издајица“, а верује се да је оружје потегло у стању нервног растројства изазваног бојкотом. Како би Рада Трајковић као „председник Косова“ прошла међу косовопољским Србима, можемо само да претпоставимо.

После једног вишесатног заседања нелегалне „скупштине“, такозваним „посланицима“ Коалиције „Повратак“ и групи новинара било је потребно три сата да би оклопним транспортом КФОР-а кроз густу маглу превалили 40 километара пута од Приштине до Косовске Митровице. Разлог: окупаторско борбено возило, вредно 750 хиљада марака, није опремљено специјалним светлима за маглу. Да ли је досовским „парламентарцима“ намерно додељено неподесно превозно средство или западњачка ратна технологија није предвидела маглу као ограничавајући фактор, тек симболика „изгубљених у магли“ је неодољива.

Ништа без помоћи НАТО-а: Ругова и Џорџ Робертсон

коалиција између Руговиног Демократског савеза Косова и српске коалиције „Повратак“ била једино делотворна и могућа“, политички отац терориста из ОВК нам открива да је то тачно, али да „Ругова то не сме да учини“ јер би „на следећим изборима био политички мртав“. (И не само политички, додајемо ми.) „Њему би највише одговарао тајни и прећутни споразум са Србима. То значи да добије њихове гласове како би спроводио политику ДСК, а да званично није у савезу са „Повратком“.“ Узгред, инспиратор и вођа злочинаца из Клечке и других места на којима су убијани и мучени Срби, искористио је прилику да нам посредством „Досолитике“ честита Божић, а његово „Христос се роди!“ досолитички уредник је посебно уоквирио!

Незајажљива Рада

Но, Рада Трајковић, шеф такозване „посланичке групе“ Коалиције „По-

вратак“ у шиптарској скупштини, несклона закулисним играма и нестрпљива да се дочепа звучнијег положа-

У Приштини је нападнута и претучена Керолин Меккули, директор канцеларије „Националног института за демократију“, америчке организације специјализоване за пружање маркетиншко-пропагандно-саветодавних услуга. (Ова агенција је задужена за комплетну припрему медијских кампања Демократске странке, укључујући и практичну обуку функционера ДС како да се понашају, шта и како да говоре у јавним наступима.) Меккули је водила припрему и „едукативни“ програм за посланике „косовског парламента“. Очигледно, Шиптари још увек немају довољно слуха за америчке образце „демократског понашања“.

ја, одмах жури са изјавом да „није спорно да је Ибрахим Ругова умерен политичар и да није екстремиста“. Ређале су се, потом, изјаве и других чланова „Повратка“ у прилог савезу са Руговом. У једном тренутку, из ко зна којих разлога, Трајковићка „окреће ћурак наопако“, тачније окреће се Тачију и Харадинају, најозлоглашенијим српским злотворима међу косовскометохијским Шиптарима. Без стида, морала и саосећања за српске жртве злочиначке ОВК, Рада Трајковић изјављује да „Албанци нису спремни да се договоре око поделе власти“, али да је лидер Демократске партије Косова Хашим Тачи „спреман на компромис са Србима“. Да је потпуно спремна на коалицију са ОВК, потврђује и изјавом да је „председник Комитета за споразумевање и суживот на Косову Адем Демаћи погодио једино да је она најпапетнија у парламенту Косова“, предлажући је као најпогоднију личност за председника Косова. Иначе, покушај коалиције са Тачијем и Харадинајем беше и помало трагикомичан, јер је Радин страначки шеф Владан Батић, на седници главног одбора Демокришћанске странке, тврдио да „стеже обруч око албанских сепаратиста“, „иако неки албански лидери мисле да ће уласком у косметске институције моћи да се спасу од одласка у Хаг“.

Но, Тачија и Харадинаја (о чијим злочинима Батић, наводно, упорно шаље доказни материјал у Хаг) није спасла коалиција са „Повратком“, већ надлежна личност која је „посредовала“ споразуму шиптарских партија, али тиме и ставила тачку на Трајковићкину „председничку кампању“. Учинио је то Џон Мензис, шеф представништва САД у Приштини, на састанку са шиптарским политичким лидерима, одржаном у просторијама америчке канцеларије...

Жељко Грујић

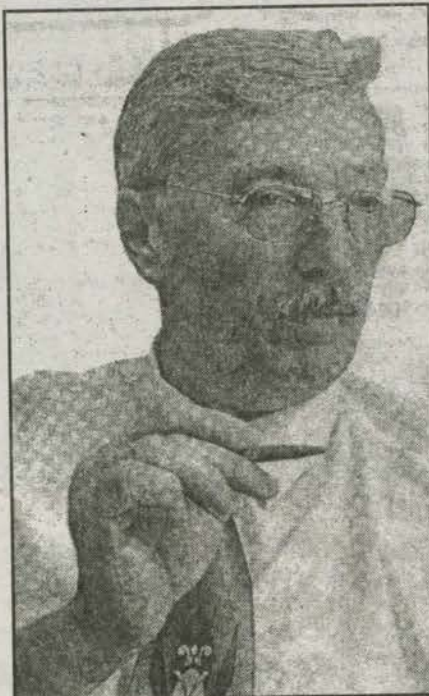
„ПОВРАТАК” У СЛУЖБИ ТЕРОРИСТА

Док се скоро свакодневно на Косову и Метохији настављају напади на Србе, хапшења, шиканирања, пребијања и убиства, они, којима су уста увек пуна бриге о правима Срба, изгледа да тренутно брину само о томе како да уђу у коалицију са шиптарским терористима. Када се узме у обзир какав људски шљам се сакупио у досовој такозваној Коалицији „Повратак”, то не би ни требало да нас чуди.

Како је јавности већ добро познато, припадници досове коалиције „Повратак” у такозваној „Скупштини Косова” више пута до сада су изразили спремност да ступе у „Владу Косова”, заједно са неком партијом косовскометохијских Шиптара. При том се ови условно речено Срби нису либили да понуде политички савез најразноврснијем низу шиптарских политичких странака, почевши од Демократске лиге Косова Ибрахима Ругове, кога они покушавају да представе као „умереног” политичара, па до Демократске партије Косова вође терористичке „Ослободилачке војске Косова”, Хашима Тачија.

Улизивање низашта

У окупаторској „Скупштини Косова”, након три безуспешна покушаја да се Ибрахим Ругова изабере за такозваног „председника” покрајине, изгледа да је на помолу решење ситуације. После посете ратног злочинца Хавијера Солане Приштини, оцењује се да је договор између представника шиптарских партија на помолу. Председник такозване „Скупштине Косова” Не-

ђад Даци, додуше, до краја јануара није заказао нову седницу, али се то тумачи тиме, што Даци највероватније чека да се лидери три највеће шиптарске

странке (Демократска лига Косова, Демократска партија Косова и Алијанса за будућност Косова) међусобно договоре о расподели функција. Члан

Члан такозваног „Председништва Скупштине Косова” Гојко Савић изјавио је како је од Дација тражено да позове на консултације представнике досове коалиције „Повратак” пре него што закаже седницу на којој ће бити изабрани „председник Косова” и „Влада Косова”. По томе судећи, посланици коалиције „Повратак” су очигледно бесни, што им је после толико кукумавчења и прошења савеза час са једним, час са другим терористима измакла могућност да учествују у покрајинској окупационој власти.

Према незваничним информацијама, постоји конкретан амерички пројекат, према коме ће Демократска лига Косова добити место „председника Косова“, а место „председника Владе“ припало би Тачијевој странци, с тим што то неће бити Хашим Тачи. Американцима би драго било када би, чисто шминке ради, једно од потпредседничких места у „Влади Косова“ припало некоме из коалиције „Повратак“, која би такође тако нешто жарко прижељкивала.

такозваног „Председништва Скупштине Косова“ Гојко Савић изјавио је како је од Дација тражено да позове на консултације представнике досеве коалиције „Повратак“ пре него што закаже седницу на којој ће бити изабрани „председник Косова“ и „Влада Косова“. По томе судећи, посланици коалиције „Повратак“ су очигледно бесни, што им је после толико кукумавчења и прошења савеза час са једним, час са другим терористима измакла могућност да учествују у покрајинској окупационој власти.

Амерички притисак

Иначе, задатак да „уједини“ Шиптарима допао је у део шефа канцеларије Сједињених Америчких Држава у Приштини, Џона Мензиса. Ибрахим Ругова, који је добио највећи број гла-

И док се припадници коалиције „Повратак“ умиљавају Шиптарима не би ли им ови бацили мрвице власти, на Косову и Метохији не јењавају напади на Србе. О томе „Повратак“ не хаје много.

Њен представник Гојко Савић тврди да коалиција „Повратак“ има право на једно потпредседничко место у „Влади“, које јој, како каже, припада према „Уставном оквиру“, као и једно министарско место. Истовремено, потпредседник Владе Србије и председник Координационог центра за Косово и Метохију Небојша Човић изјавио је како очекује „да ће договор о највишим функцијама у администрацији Косова бити ускоро постигнут, пошто ће нови шеф мисије Уједињених Нација на Косову Михаел Штајнер ових дана преузети дужност“.

сова на прошлогодишњим новембарским „изборима“, не жели да место „председника Косова“ уступи ником другом. Са друге стране, Хашим Тачи, који себе сматра за најзаслужнијег за победу над Србима, жели место председника „Владе“ и још барем три министарске „фотеље“. Рамуш Харadinaj, иако не толико утицајан као Тачи и Ругова, ипак би желео да и његова Алијанса за будућност уђе у „Владу Косова“. Руководство Руговине Демократске лиге Косова, које је сматрало да би сваки даљи уступак Тачију значило пропаст ове странке, попустило је под притисцима Американаца, али је морао да попусти и Тачи. Према незваничним информацијама, постоји конкретан амерички пројекат, према коме ће демократска лига Косова добити место „председника Косова“, а место „председника Владе“ припало би Тачијевој странци, с тим што то неће бити Хашим Тачи. Американцима би драго било када би, чисто шминке ради, једно од потпредседничких места у „Влади Косова“ припало некоме из коалиције „Повратак“, која би такође тако нешто жарко прижељкивала.

Гласај за ПОВРАТАК!

За повратак безбедности и сигурности!

Гласај за Србију! 22 КП-Коалиција ПОВРАТАК

Председник СР
Војислав Коштуница

„Повратак“ за терористе

И док се припадници коалиције „Повратак“ умиљавају Шиптарима не би ли им ови бацили мрвице власти, на Косову и Метохији не јењавају напади на Србе. О томе „Повратак“ не хаје много. Наравно, они и нису овде због Срба.

Вук Фатић

Има ли Срба у Србији?

Да су досове такозване реформе озбиљно заглибиле, и да досманлије хвата веома озбиљан страх да неће дочекати своју прву петолетку (за 5 година ће се осетити бољитак од реформи, обећа нам Ђинђић), може се закључити и по учесталим, грчевитим покушајима да пажњу јавности усмере у другом правцу. Самозване демократе немају куд, и комунистичка пракса није за бацање, па се окрећу провереном рецепту „производње унутрашњих непријатеља“. Како те непријатеље препознају? По „говору мржње“!

„Изливи мржње против Јевреја, Албанаца, Хрвата, Босанаца и националистички скандали који су веома присутни у нашим медијима и друштву

ђанског савеза Србије на конференцији за новинаре своје странке, одржаној 15. јануара ове године.

Ако поштованим читаоцима никако не успева да се сете свакодневних, масовних насртаја на припаднике поменутих (или иних) националних мањина, што укључује физичке нападе, пребијање, рањавање, убиства, или пак отимање имовине и наношење друге материјалне штете; ако нисте у стању да у сећање дозовете свакодневне написе у штампи или наступе у електронским медијима људи који су вас позивали да свог комшију нерпске националности закољете, слушајте му женски део породице а мушки побијете и, на крају, присвојите његову имовину; ако баш никако не памтите да су у више наврата објављивани и путем најутицајнијих јавних гласила промовисани резултати „научних“ истра-

Веран слуга новог светског фашизма

разлога за бригу. Ваше „сиве хелије функционису, „Досије X“ и „Зона сумрака“ су само телевизијске серије, објашњење је врло једноставно: ништа од наведеног се НИЈЕ ДОГОДИЛО. Заправо, НИШТА је прејак и нетачно речено. У сваком житу има кукоља, па и у Србији групе „ћелавца“ (на Западу, одакле смо их увезли пре демократије, називају се „скинхедс“) нападну усамљено Циганче (мали Душан Јовановић је убијен, што су сви нормални људи осудили као тежак злочин, али су, одмах потом, још један злочин починили они који су због тога Србију поистоветили са Хитлеровим Рајхом масовне смрти), или Лацика опсује Лајошу мајку прецизно национално одређену, али, наглашавамо, СВАКОДНЕВНИХ, МАСОВНИХ и од ДРЖАВНИХ ОРГАНА потпомогнутих или игнорисаних напада на националне мањине (у нацистичкој Нем-

DAN BORBE PROTIV FAŠIZMA

9. NOVEMBAR

ANTISEMITIZAM

JE PROBLEM SVIH NAS

sdo
socijaldemokratska
omladina

СОЦИЈАЛДЕМОКРАТИЈА

Измичљају антисемитизам у Србији да би прикрили прави (НАТО) фашизам

последњих месеци морају да престану, јер ће политика мржње према другим народима довести до нових сукоба и растурања земље”, рекао је Горан Свилановић, министар иностраних послова СР Југославије и председник Гра-

живања по којима су „Јевреји, Албанци, Хрвати, Босанци“ у сваком погледу инфериорне нације у односу на Србе; ако ништа од овога нисте запамтили да се догодило „у нашим медијима и друштву последњих месеци“, немате

мачкој се то тако дешавало), једноставно нема. И тешко да их данас може бити, осим ако присталице фашистичких и расистичких идеја (српска историја их не бележи у значајнијем броју) не добију прилику да нас у њихову исправност убеђују путем моћних јавних медија.

ДОС шири међунационалну мржњу

Ипак, Горан Свилановић нам није Српску нову годину честитао на себи и страни којој припада својствен начин, тек тако, ничим изазван. Нешто се до-

тексту припаднике јеврејске нације. Израелска амбасада је одмах оштро реаговала и уложила протест Влади Југославије.

Свилановић је, маниром „искусног“ дипломате и државника, осуо палбу по грешницима са „Ју инфо“, али и довео у питање опстанак државе: „Недопустиво је да на државној телевизији, коју директно финансира Савезна влада, гледамо тираду мржње против Јевреја, после чега је уследио протест представника Израела. Такве изливе мржње против осталих народа у Србији гледамо и слушамо сваког дана, а то може да има трагичне последице. Уко-

совце, министар спољни је овом изјавом постигао, чини се, врло ефектан аутогол: ДОС, или барем неки његови представници, спроводи кампању ширења међунационалне мржње! Чини се, а није тако.

Комунистичко-нацистичке методе ДОС-а

Жарко Гавриловић, несрећни изазивач инцидента са „народом Израела“, није лидер никакве чланице ДОС-а, али се тешко може рећи да је на телевизију „коју директно финансира Савезна влада“ „прошверцован“ као сасвим непозната личност тешко предвидивих политичких и идеолошких ставова. Нарочито ако се зна, а ваљда је и уредницима „Ју инфо“ то било познато, да је његов наступ на ТВ „Пинк“, неколико месеци раније, такође послужио као повод за баражну ватру политичара ДОС-а, невладиних организација, медијских „аналитичара“, „независних интелектуалаца“ (који би без издашног „Сорош фонда“ могли само да сањају о афирмацији) и осталих дежурних и патролирајућих извођача трбухозборачких радова за Вилијама Монтгомерија. Тада је Србија оптужена за „ледерофобију“.

И тако, Жарко Гавриловић је „бануо“ на „Ју инфо“, изрекао своју „тираду“ и Југославију довео у сукоб са Израелом, а Србију бацио у ковитлац „међунационалне мржње“ и „нових сукоба и растурање земље“. Може ли то Жарко Гавриловић?

Личност без нарочитог угледа у народу и политичког утицаја (бивши распоп враћен у Цркву, лидер маргиналне ванпарламентарне странке), без икаквих предиспозиција да постане, а камоли да већ сада представља предводника некаквог по државу опасног покрета, па ма како му била екстремна идеологија?

Другачије речено, у Србији не по-

годило на, иначе, од стране ДОС-а строго контролисане медијској сцени Србије и Југославије.

Неколико дана раније, у емисији „Ју инфо“ канала, Жарко Гавриловић, свештеник Српске православне цркве и председник Српске светосавске странке, поменуо је у негативном кон-

лико у нашим медијима и друштву и даље буде простора за мржњу према другим народима и грађанима Србије, неће се очувати јединство земље.”

Пошто у Србији, не само на државним, већ и већини приватних, нарочито оним најутицајнијим, медијима „гледамо и слушамо свакога дана“ само до-

Типична досовска намештаљка, достојна самог Гебелса, био је знаменити случај „кад педери марширају“ а народ их млати. Зашто? Тадашњи начелник београдске полиције Бошко Буха је након нереда, у којима је више грађана и полицајаца повређено (неки веома тешко), изјавио да није могао да претпостави да ће се толико противника „ледерског бала“ окупити тога дана на улицама, па присуство и опремљеност полиције нису били адекватни. (Више полицајаца је тешко повређено јер нису имали заштитну опрему на себи, шлемове, штитове итд.) Ако су већ заказали други (доушнички) канали којима се полиција обавештава о могућим претњама јавном реду, миру и безбедности грађана, било је довољно приметити да су на скоро свим видним местима у граду излепљени плакати који позивају на спречавање јавне промоције „противприродног блуда“, или послушати популарне радијске контакт-емисије у којима су припадници навијачких група најављивали „организован долазак“ на „параду“, али не са намером да у њој учествују. Епилог? Непуних 6 месеци касније, Бошко Буха је напредовао у служби. Постављен је за помоћника начелника Ресора јавне безбедности МУП-а Србије. Заслужено.

стоји значајна парламентарна партија или угледна јавна личност која би Србе позвала на крвави обрачун са припадницима националних мањина. А тешко да ће их бити, јер, рекосмо, у српској историји нису упамћени, што Свилановићу и компанији представља посебан проблем. (Досовци за тако нешто највише воле да оптуже Српску радикалну странку, иако их чињенице о броју чланова и истакнутих радикалских активиста из редова националних мањина убедљиво демантују. Баш поменуто убиство малог Рома Душана Јовановића покушали су да повежу са Српском радикалном странком, али су се одмах „саплели“ о корпулентну фигуру првог ромског министра у историји Србије, радикала Јована Дамјановића.)

Свесни да је од Жарка Гавриловића тешко створити потребан историјски преседан и Србе претворити од мученика западњачких злочина (аустроугарски поход 1914, нацистичка окупација 1941, НАТО геноцид 1999.) у Хитлерове ученике, досовци модификују класичан Стаљинистички метод стварања непријатеља и Гавриловићем се служе само као рампом за лансирање теза и ставова које ће Гебелсовском медијском хајком добити размере својеврсне друштвене идеолошке епидемије. (Није сасвим јасно да ли Жарко Гавриловић свесно или несвесно игра намењену му улогу. Иначе, занимљиво је приметити да су му за „саучеснике“ одабрани уредници „Ју инфо“, теле-

Јован Дамјановић, српски радикал, први Ром на министарској функцији у историји Србије

визије која, као усамљени изузетак, понешто иступа из досманлијског медијског једноумља (чак и представници Српске радикалне странке понекад гостују у емисијама!), што се, углавном, тумачи чињеницом да је под контролом Савезне владе у којој учествују и Социјалистичка народна

партија и Српска народна странка Црне Горе. Да ли је ово био и, индиректно и успут, досманлијски напад на коалиционе партнере на савезном нивоу, због недовољне кооперативности у сарадњи са Хашким „трибуналом“, или само потребан преседан да се „Ју инфо“ стави под чвршћу контролу, није сасвим сигурно. Тек, појачан утицај ДОС-а на уређивачку политику исказао се и двадесетак дана касније када је отказана унапред најављена дуел емисија у којој су требали да учествују проф. др Војислав Шешељ и Александар Тијанић.)

Нову социјалну болест, названу „говор мржње“, досовци проглашавају за државну опасност број један, јер им може згодно послужити као изговор за спровођење још нечега...

Како разбити Србију

„Заједнички живот Срба и Албанаца на Космету неће бити могућ ако гајимо мржњу према Албанцима, као што нећемо сачувати Санџак уколико гајимо мржњу према припадницима других вера. Нећемо сачувати ни Војводину ако презиремо Мађаре...“, упозорава Горан Свилановић.

Дакле, разгрнувши конце и расплетљавајући чворове штељива медијско-пропагандне обмане којом су досманлије премрежиле Србију, назиремо контуре плана за територијално сакаћење српске матице. Пошто у Србији буја „говор мржње према другим народима“, шири се расна и верска нетрпелјивост и угњетавају националне мањине, онда је неопходно крајеве у којима живе „Албанци, Хрвати, Босанци, Мађари“ издвојити из састава Србије да би били сачувани од српског „терора“. „Ако се тако настави, доћи ће до растурања и ове Србије“, прети Свилановић и додаје да ће „бити тешко бранити интегритет Србије од свих који ће вући на своју страну из различитих разлога, уколико не буде донет нови устав.“ „Забринут“ за судбину државе, досовци интензивно припремају нови Устав Србије. Иронично, Устав се у правној теорији често назива и „конституционалним актом“, дакле актом којим се утемељује правни поредак у држави, али Устав (Змај Јова би рекао Јухахаха) који ће нам даровати ДОС (судећи по предлојеним регијама, покрајинама, републикама) имаће само једну сврху – озакоњити зарање српске државе.

За сваки случај, Горан Свилановић је припремио још нешто. „Грађански

„Какав је то начин? Шта то значи? О чему се овде ради? Одакле Свилановићу право да, као члана групе грађана, која је себе прогласила савезом, и која је заузела више високих државних функција него ли има чланова (тобож), на конвенцији дотичне групе, оптужи Србе за мржњу према другим народима?!“

Види ли Свилановић да приближно милион Срба тумара овим (и другим) просторима, протерани, обесправљени, све од „силне љубави“ народа и мањина које управо помиње Свилановић, нудећи се као њихов вазаштитник у срцу Србије. Јадни они, али Јадан и Свилановић од такве непотребне и инсконструисане заштите.

Или, можда, Свилановић осећа проблем на сопственом примеру? То се да лако решити! Предлажем да Коалиција „Повратак“ уступи једно место у фантомском парламенту Шиптара, па нека се Свилановић тамо, одакле је и дошао, бори свим расположивим методама за толеранцију, равноправност, љубав међу народима, народностима, мањинама и верским заједницама.“

Душан Прелевић-Преле, колумниста „Национала“

савез Србије предлаже да се пре доношења новог Устава донесе повеља о правима грађана Србије која ће бити саставни део будућег устава." Звучи добро и, без ироније, веома потребно припадницима једног народа у Србији, јер ако у Србији има „говора мржње” онда је то

Говор антисрпске мржње

Сложићемо се са председником Грађанског савеза Србије Гораном Свилановићем да „у Србији и даље постоји говор мржње”, али и „опасно ћутање власти”. Поздрављамо то што „жели да упозори и подсети” „колеге из ДОС-а, а пре свега председника СРЈ и српског премијера, као две најистакнутије политичке личности, на предизборно обећање да ће сви народи и грађани Србије живети слободни и равноправни”. Посебно ценимо његов апел медијима да се „заустави говор мржње” и у потпуности прихватамо његову оцену „да у последње време у медијима преовладава говор мржње”.

Заправо, од револуционарног 5. октобра 2000. године, Србијом се, нарочито путем средстава масовне комуникације, ваља лавина оптужби на рачун српског народа, која се, суштински, своди на једно: „Срби су криви за рат на простору бивше Југославије”. Иако су, углавном, упаковане у сеирење на тему „бивши режим је крив за садашње стање државе и народа” (једину тему о којој досовци умеју нешто да кажу), није им тешко препознати прави циљ, једини услов је не бити заслепљен мржњом према „бившем режиму”. Примери су безбројни и, нажалост, скоро све смо их видели или их још увек гледамо, слушамо и читамо у најзначајнијим домаћим медијима. Документарни филмови из продукције ББЦ, ЦНН и осталих на тему „Како су Срби изазвали рат у Босни, Хрватској итд.”; хистерична поводом Сребренице; археолошки радови Душана Михајловића на ископавањима мртвих Шиптара које су, дакако, масакрирали Срби; Наташа Кандић, Соња Бисерко, Биљана Ковачевић-Вучо и слична црно(кошуљашка)сукњашка екипа која нас неуморно уверава да је Велика Србија „геноцидна идеја” (шта је онда Велика Британија или Уједињена Немачка!?) и још (НАС је стид због ЊИХ), још... Да ли је Горан Свилановић дао свој допринос? Обратићемо пажњу, на крају, на још неке од речени-

ца које је изговорио на својој конференцији за новинаре.

Политика употребе мржње

„Политика мржње према другим народима у последњој деценији неповратно је одвела српске младиће у Бо-

САД су употребиле антисрпску мржњу да би разбиле претходну Југославију на штету српског народа

сну и Хрватску, а истовремено отерала српски народ из Хрватске, Босне и са Космета. Због ње су изгубљене десетине хиљада живота.”

Тачно је, Горане Свилановићу, да је мржња проузроковала прогонство српског народа из Републике Српске Крајине, Републике Српске, Косова и Метохије, али није била у питању политика мржње већ политика употребе мржње коју су спроводили они који су омогућили Фрањи Туђману, Алији Изетбеговићу, Хашиму Тачију, Ибра-

химу Ругови да мржња коју њихови сународници вековима гаје према Србијама поново убере своје кржаве плодове. Политика је била западњачка, а мржња балканска, али је нису Срби поново распалили. Или су, можда, Срби убили своје сватове у граду на Миљацки, или упали у Борово село?

Наравно, зна истину Горан Свилановић, али су је заборавили несрећници који су му поверовали да смо „сами криви за све што се догодило”. На карту српског мазохизма играју Свилановићеви наредбодавци, свесни да ће аутодеструктивна мржња Срба (оних које успеју да убеду да смо заиста криви за Сребренице, хладњаче или антисемитизме) имати далеко погубније последице од мржње оних који су наш народ истерали са вековних огњишта. Раздирани унутрашњим сукобима (јесмо ли жртве или злочинци?), али и (из)мучени Ђинђићевим струјним и Динкићевим монетарним ударима, нећемо ни приметити да нам је држава нестала, национално богатство опљачкано или отето (на тендерима), самосвест избрисана а достојанство под ногама. Савршено стање за оне којима је наш дом „на размеђу Истока и Запада” само још једна од кључних светских тачака које треба заузети. Код њих нема мржње, само голи интерес. (Интерес још има и значење камате, па ево, нека нас оптуже за антисемитизам...)

Жељко Грујић

П.С. Горан Свилановић је рекао и ово: „Морамо да се помиримо са Хрватима, Босанцима и Албанцима”. Не морамо. Нећемо. Неће нас натерати. Нећемо заборавити. Вратићемо се на нашу земљу. Вратићемо се сви у Книн, Призрен, Грахово... Сви, и ми из Београда, Призрена, Грахова, али и ми из Београда, Новог Сада, Суботице, Ужица, Лесковца, Ниша...

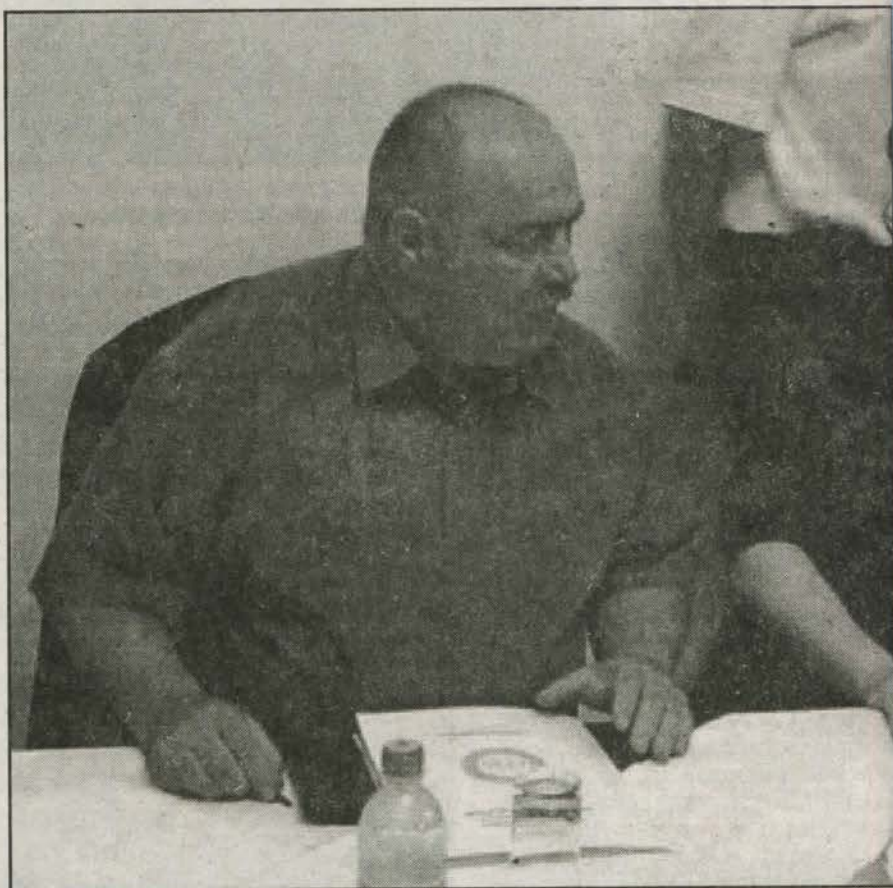

ФОТЕЉА ИМ МИЛИЈА ОД РЕЧИ

Политика двоструких аршина, која је под ДОС-ом доведена до перфекције, најбоље се показала приликом грабежи међу властодршцима за местима у управним одборима јавних предузећа и установа. Управо оно, што им је некада наводно толико сметало код бившег режима, постало је сада њихов „заштитни знак“.

С ећате ли се када је пре годину и кусур дана ДОС преотео власт у Србији и готово ментално почео жестоки „демократски“ медијски (и не само медијски) линч својих политичких неистомишљеника? Ко би то заборавио! Међу разним измишљотинама и неукусним прљавштинама које је режим тада сервирао по скоро свим телевизијама и новинама, покренуто је и питање ко је од функционера бивше власти био члан ког управног одбора. О томе се можда и не би толико говорило, да је којим случајем нова власт открила неку криминалну аферу, коју би могла да припише Српској радикалној странци, као што је тада случај био са Социјалистичком партијом Србије и Југословенском левицом. Међутим, пошто није могла, револуционари су помислили да ће причом о чланствима у управним одборима моћи да оцрне српске радикале пред српским народом, јер ето, говорили су, народ тешко живи, а они седе у неколико управних одбора и узимају паушале. Наравно, ДОС је по сваку цену покушао да од

Чланови Владе Републике Србије, а и остали функционери ДОС-а, очигледно нису одолели „гомилању функција“ и чланствима у управним одборима, која им доносе и не мале паушале.

„Има ли ту какве лове да се мазне?": уобичајени манир чланова Ђинђићеве владе. (Јожеф Каса)

очију јавности сакрије чињеницу како нико од српских радикала никада није примио ни динар надокнаде за свој рад у управним одборима. Да лакрдија буде потпуна, ДОС је тада обећао „да се неће понашати као претходна власт“ и да неће више бити такозваног „гомилања функција“. Обећање, лудом радовање!

Да се не баци

Чланови Владе Републике Србије, а и остали функционери ДОС-а, очигледно нису одолели „гомилању функција“ и чланствима у управним одборима, која им доносе и не мале паушале. Да кренемо редом. У Управном одбору Дирекције за обнову земље, чији

Републички завод за тржиште рада показао се као врло омиљен код српских министара. Председник Управног одбора је Драган Миловановић (министар за рад), а ту су још и Гордана Матковић, Обрен Јоксимовић (који је, додуше, министар у оставци), Драгослав Шумарац (министар грађевина), Гашо Кнежевић, Александар Влаховић и Слободан Милосављевић.

Искуство Душана Михајловића и Небојше Човића у пражњењу државне касе, које потиче још и из комунистичког периода, допуњено је грабежљивошћу „демократских“ „полетараца“

је председник Небојша Човић, налазе се још и Момчило Перишић, Душан Михајловић, Млађан Динкић, Драгослав Шумарац (министар грађевина) и Драган Домазет (министар за науку). Иначе, Небојша Човић је, сем у Управном одбору Дирекције за обнову земље, председник и Управног одбора Републичког завода за спорт. Тек да се не баца. Јожеф Каса је председник Управног одбора предузећа „Србија-шуме“, а Драгор Хибер председник Управног одбора „Телекома“. Вероватно је то објашњење због чега су везе у Србији толико очајне. Миодраг - Мики Савићевић, узданица Владана Батића и човек који је оног 5. октобра наоружан упао у Царину, сада је председник Управног одбора Групе „Застава“. Барем онога, што је од ње остало. Шта радници „Заставе“ о томе мисле, већ је друга прича.

Расадник „кадрова“

Републички завод за тржиште рада показао се као врло омиљен код српских министара. Председник Управног одбора је Драган Миловановић (мини-

Безгранична халапљивост – типична досовска особина

стар за рад), а ту су још и Гордана Матковић, Обрен Јоксимовић (који је, додуше, министар у оставци), Драгослав Шумарац (мало пре поменути министар грађевина), Гашо Кнежевић, Александар Влаховић и Слободан Милосављевић. Председник Управног одбора Југословенског аеротранспорта је Мирослав Стефановић, функционер Нове демократије, а Јавног предузећа ППТ Србија Радослав Прица из Демократске странке. Најомраженија личност у Србији после Зорана Ђинђића, његов потрчко за „прљаве послове” Горан Весић, члан је Управног одбора Студентског центра, али и Управног одбора „Црвене звезде”. Мирољуб Лабус се, колико смо могли да сазнамо, „задовољио” само „скромним” местом председника Управног одбора „Дунав осигурања”.

И премијер на две столице

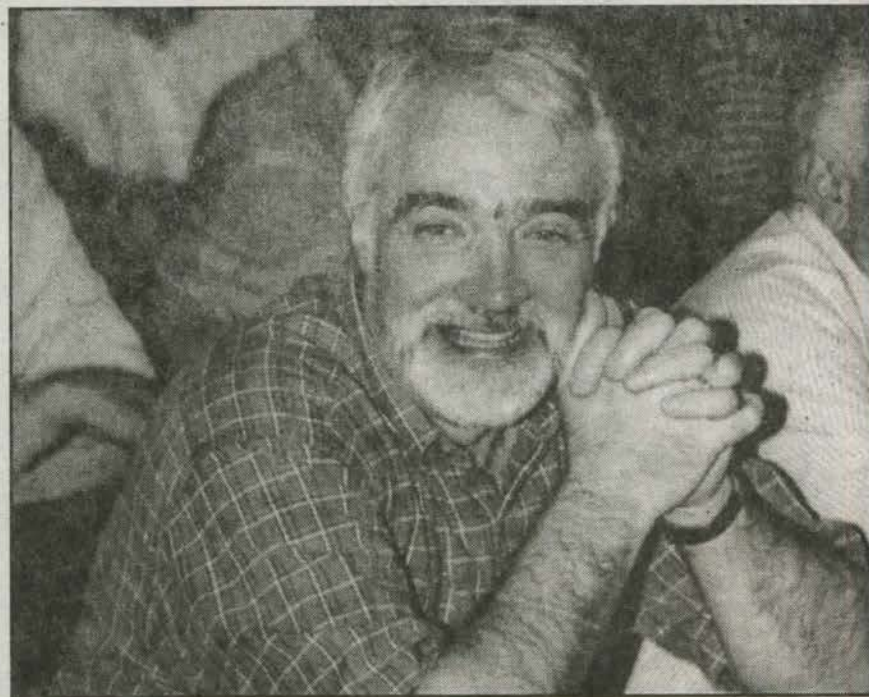
Што се Зорана Ђинђића тиче, ни он није остао имун на чланство у понеком од управних одбора. Каже наш народ да је „Бог прво себи створио браду”, па је тако Ђинђић себи обезбедио председничку позицију у Управном одбору Фонда за развој, у који се прошле године, бар према Ђинђићевим речима, „слило” више од 300 милиона дина-

ра. Мало ли је на ову глад? Списак функционера актуелног режима који нису одолели ономе, што су некада (згражавајући се) звали „гомилање функција”, овим није окончан. Када би се још наканили да набрајамо, на пример, ко све од посланика ДОС-а обавља истовремено две или више јавних функција, списак би био толики да тешко да би могао да стане у редовно издање нашег листа. Зато о томе неки други пут. Уосталом, циљ овог текста и није био да куди досовце због чланства у управним одборима, већ због њиховог лицемерја, по коме су већ постали лако препознатљиви.

Вук Фатић

А што и ја да не хапим мало?

Они имају разлога за радост

Што се Зорана Ђинђића тиче, ни он није остао имун на чланство у понеком од управних одбора. Каже наш народ да је „Бог прво себи створио браду”, па је тако Ђинђић себи обезбедио председничку позицију у Управном одбору Фонда за развој, у који се прошле године, бар према Ђинђићевим речима, „слило” више од 300 милиона динара. Мало ли је на ову глад?

КО ЈЕ ОПТУЖИО СРБЕ ?

ДОС и даље најављује киднаповања Срба које је антисрпски Трибунал у Хагу оптужио за наводне ратне злочине. Премијер је најавио да ће до 31. марта „бити испуњене све обавезе према Хашком трибуналу”. ДОС ће као и до сада бити задужен за прикупљање измишљених доказа, како би се још више додворио непријатељима овог народа, односно својим пријатељима.

Чак и пре доношења пресуда антисрпског Хашког трибунала, челници досовог режима на основу некаквих невидљивих доказа наводни злочинци. Преко ноћи су сви постали истражитељи, патолози, судије. Пресуде које доносе важе само за Србе, а никако нпр. за Хрвате, вероватно због „одржавања добросуседских односа”, како то има обичај да каже наш министар иностраних послова Свилановић. За хрватским жртвама се жали, а српских се нико не сећа. Можда није „демократски” и „европски” жалити за људима који су животе дали за своју отаџбину. На Косову и Метохији се подржавају одлуке страних окупатора и најављују коалиције са шпигтарским сепаратистичким и терористичким странкама. Све то, како покушавају да нас убеди, ради очувања мира. Вероватно се мисли на „мир” чији се резултати мере бројем мртвих и несталих Срба. Уколико се њихов број повећа, расту и шансе садашњој власти у очима Европе које би резултирале добијањем највиших оцена за „залагање” и „постизање мира”.

Премијер Републичке владе Зоран Ђинђић најавио је да ће до 31. марта, бити испуњене све обавезе према Хашком трибуналу: „Морамо бити јасни – нема сарадње без изручења”. Он је нагласио да ће се Срби и даље испоручивати Хашком трибуналу, као и до сада, без доношења Закона о сарадњи, а све ради испуњавања међународних обавеза. Амерички конгрес је условио финансијску „помоћ” нашој земљи сарадњом са Трибуналом. Значи да ће Срби и даље бити киднаповани, да ће се кршити савезни Устав, и да ће ДОС бити награђен за своју издajничку улогу.

„Милосрдни глас”

Директор Фонда за хуманитарно право Наташа Кандић оптужује војску и полицију СР Југославије за наводне злочине на Косову и Метохији, а Радо-

ЗОРАН ЂИНЂИЋ О САРАДЊИ СА ХАГОМ

ИСПУЊАВАМО СВЕ ОБАВЕЗЕ

вана Караџића назива „злочинцем који ће морати да одговара”. У емисији на Другом програму радио Београда,

говорила је са невероватном сигурношћу о постојању шпигтарских жртва, да би на крају емисије додала „има врло мало писаних трагова, па је то тешко доказати”. Откуда јој право да говори без доказа шта јој падне на памет, а да за оптужбе које износи, по сопственом призвану, нема доказа? За што се њен „милосрдни глас” није чуо за време бомбардовања наше земље? Можда није видела ниједну порушену кућу и ниједног настрадалог српског цивила. Уместо изношења оваквих измишљотина, зашто не покрене питање плаћања ратне одштете нашој земљи од стране њених НАТО пријатеља, који су своју љубав према нашем народу показали само помоћу бомби.

Новац доноси одлуке

Да би се организовала изборна кампања поребни су милиони долара. Тај новац има само неколико моћних западних корпорација. У САД мали број људи излази на изборе, свесни чињенице да је све унапред познато и да њихов глас неће имати великог значаја. Зна се ко је финансирао предизборну кампању ДОС-а. Новац уложен на њих могу да врате само својом слепом послушношћу. Значи да они одлуке не доносе сами, већ по налогу својих спонзора.

Весна Марковић

Пре доношења пресуда од стране антисрпског Хашког трибунала, челници досовог режима на основу некаквих невидљивих доказа једноставно „знају” да су сви оптужени наводни злочинци. Преко ноћи су сви постали истражитељи, патолози, судије. По свом залагању за испоруку Срба или како кажу „сарадњу са међународним организацијама” предњаче Зоран Ђинђић, Горан Свилановић, Владан Батић, Наташа Кандић.

„ПИТАЈ МОГ БРАТА СВЕДОКА“

На предстојећем „суђењу“ бившем председнику Савезне Републике Југославије, Слободану Милошевићу, пред Хашким трибуналом ће се појавити чак трећина такозваних „заштићених сведока“. Статус „заштићеног сведока“ подразумева, како је објашњено, да се таквим „сведоцима“ неће знати име, лик, занимање, адреса, боравиште, а специјалним техничким методама може им се чак изменити и глас. Међутим, ту се онда поставља питање веродостојности таквих сведочанстава, које очигледно не брине ни главног тужиоца Карлу дел Понте, ни „судију“ Ричарда Меја.

Под изговором заштите сведока од излагања опасности због датих сведочанстава и поштеде од нежељеног публициитета, Хашки трибунал је у процесу против бившег председника Савезне Републике Југославије и Републике Србије, Слободана Милошевића, увео једну нову институцију, статус такозваног „заштићеног сведока“. Овакав статус би требало да се примени на чак 29 сведока од укупно 90, колико их је тужилац пријавио за главни претрес, који почиње 12. фебруара ове године. Дакле, скоро сваки трећи ће бити „заштићени сведок“. О чему се ту, заправо, ради?

Заштита „сведока“ и „фер суђење“

Потпуна заштита сведока постоји када му се сакрију име, занимање, боравиште и друге генералије, затим, та-

кав сведок је од очију јавности заштитен непрозирним зидом, а путем специјалне направе може му се модификовати и глас, који поприма „металну боју, тако да се чак не може знати и да ли је у питању особа мушког или

Под изговором заштите сведока од излагања опасности због датих сведочанстава и поштеде од нежељеног публициитета, Хашки трибунал је у процесу против бившег председника Савезне Републике Југославије и Републике Србије, Слободана Милошевића, увео једну нову институцију, статус такозваног „заштићеног сведока“. Овакав статус би требало да се примени на чак 29 сведока од укупно 90, колико их је тужилац пријавио за главни претрес, који ће почети 12. фебруара ове године.

Тужилац Хашког трибунала може од судије који води процес да затражи да се браниоцу и оптуженом до суђења не открива идентитет „заштићеног сведока“, што је и био случај у процесу против Милошевића, иако је „судија“ Ричард Меј овом приликом такав захтев одбио, наложивши да се идентитет „заштићених сведока“ открије „пријатељима суда“ и Слободану Милошевићу најкасније месец дана пре почетка главног претреса, што би значило до 12. Јануара 2002. године, јер се „у супротном не би могло говорити о фер и коректном суђењу“. Међутим, овај текст је написан 17. Јануара, дакле чак пет дана након истека рока, а одбрани још увек није саопштен идентитет сведока.

женског пола. Тужилац Хашког трибунала може од судије који води процес да затражи да се браниоцу и оптуженом до суђења не открива идентитет „заштићеног сведока“, што је и био случај у процесу против Милошевића, иако је „судија“ Ричард Меј овом приликом такав захтев одбио, наложивши да се идентитет „заштићених сведока“ открије „пријатељима суда“ и Слободану Милошевићу најкасније месец дана пре почетка главног претреса, што би значило до 12. Јануара 2002. године, јер се „у супротном не би могло говорити о фер и коректном суђењу“. Међутим, овај текст је написан 17. Јануара, дакле чак пет дана након истека рока, а одбрани још увек није саопштен идентитет сведока. О хашкој правди толико.

Брат лажов

Реално, ако одбрана не зна идентитет сведока, које позива тужилац, како онда може да провери адекватност њихових навода, једном речју, како може

Јасно је да ће сва оштрина оптужбе бити управо на „заштићеним сведоцима“ и вероватно је то разлог због којег тужилац настоји да што више одложи час када ће морати одбрани да саопшти њихов идентитет.

да спреми тактику одбране? На тај начин се суђења, попут овог против Милошевића, све више огољују и показују своју суштину фарсе. Тако долазимо догле да ће у основи метода Хашког трибунала бити она, већ устаљена изрека: „питај мог брата лажова“. Да се тужилаштву преврши журило да што више наводних злочина „напакује“ Милошевићу говори и чињеница да је чак и „њихов човек“, судија Ричард Меј, приликом предлагања сведока за главни претрес морао да преполови листу, коју је тужилац поднео, јер су „сведоци“, очигледно, били врло непоздани. Или је то можда сувише благ

израз? Дакле, са каквим „доказима“ и „сведоцима“ тужилац располаже тек ће се видети, али већ се може закључити да ће све врвети од „браће“, која баш и нису истинољупци, поготово када се има у виду да је за трећину тражен (и добијен) статус „заштићеног сведока“. Јасно је да ће сва оштрина оптужбе бити управо на „заштићеним сведоцима“ и вероватно је то разлог због којег тужилац настоји да што више одложи час када ће морати одбрани да саопшти њихов идентитет.

Проблем Ричарда Меја

Са друге стране, велики проблем судије Ричарда Меја је и како приволети Слободана Милошевића да прихвати надлежност Хашког трибунала, коју је до сада упорно негирао. Последњи трик којем се прибегло је понуда судије Меја да се Милошевићу стави на располагање посебан истражитељ, који би проверавао кредибилитет сведока, па чак и још једна телефонска линија, јер, ето, „судија озбиљно схвата

„Проституцио дел Понте“, увек жедна српске крви

уколико говоре истину, па су принуђени да прибегну оваквом виду заштите? У суштини, једино чега би требало да се боје је јавна срамота, уколико се покаже да им искази нису веродостојни. Али ту се онда поново враћамо на малопре речено, да су такозвани „заштићени сведоци“ и привилегије, које тим статусом они добијају, управо она ударна песница „оптужбе“, тројански коњ који мора да доведе до крајњег циља - осуде Слободана Милошевића на један или други начин. Тужилаштво се ту нашло у крајње незавидној ситуацији, јер по сваку цену мора да победи. Под „по сваку цену“ подразумева се и „цена“, да се ово назовисуђење у потпуности претвори у обичну квазиправну фарсу, јер је такав налог Америке који се мора извршити, не би ли се и пред светском јавношћу прикрила одговорност Сједињених Америчких Држава за злочине, почињене у бившој Социјалистичкој Федеративној Републици Југославији у претходних десет година. Историја ће, очито, још једном бити жртва.

двоструку улогу Милошевићеву - и као оптуженог и као сопственог браниоца“. Међутим, иза ове „љубазне“ понуде крије се замка, јер уколико би Милошевић својевољно пристао, јасно би дао до знања да се упушта у процес који се води против њега пред Хашким трибуналом. Тиме би де факто признао и Трибунал и његову надлежност у овом случају.

Заташкавање злочина Америке

Питање, које се незаобилазно поставља у вези са „заштићеним сведоцима“, је зашто и чега се они плаше,

Вук Фатић

ЖАК ВЕРЖЕС У БЕОГРАДУ

Најпознатији француски адвокат господин Жак Вержес недавно је боравио у Београду. Дошао је са циљем да се прикључи борби против највеће правосудне лакрдије икада смишљене на кугли земаљској, против Хашког трибунала. Редакција „Велике Србије“ искористила је боравак овог светски признатог адвоката, и након веома успешне конференције за штампу, коју је господин Вержес одржао у Танјуговом прес центру, разговарала је са њим о свим проблемима који настају на пољу међународног права од ове нелегалне институције.

Човек који је у својој каријери имао прилику да као адвокат брани терористу Карлосу, нацисту и злочинца Клауса Барбија, да га цео свет уважава и признаје као једног од најеминентнијих адвоката, и да у својој земљи ужива репутацију најпознатијег браниоца, сигурно завређује пажњу када дође у пријатељску посету једној земљи. Међутим, наша дична власт прстом није мрнула да укаже макар делић пажње посети господина Жака Вержеса. Свега по две-три реченице у нашим писаним медијима (не свим), кратак прилог на једној од 16 београдских телевизија и то је све. Нека им је на части. Важно је да када дође Солана, или неки други злочинац, онда просто лете од редакције до редакције и наређују како да се испрати њихова посета.

Стари пријатељ

Господин Жак Вержес је велики пријатељ српског народа. Током злочиначке агресије НАТО-а на СРЈ, а и пре тога, током отаџбинских ратова српског народа у Републици Српској Крајини и Републици Српској, покушавао је колико је могао да шири истину о ономе што се заиста дешавало на тим просторима. Свој ауторитет уложио је у пробијање медијске блокаде која је неправедно била наметнута Србији. Достојанствен, чврст у ставовима и веома љубазан према представницима седме силе, изашао је и нашој редакцији у сусрет. Није га изненадила чињеница што је на конференцији за штампу било више страних електронских медија него домаћих, јер је све-

Један од најеминентнијих светских адвоката, човек који је бранио Карлосу, Клауса Барбија, није придобио пажњу досовских медија, јер је против Хашког трибунала.

„Хашки трибунал можете да упоредите са проститутком. Проститутка добија новац за неморалан посао, а то исто ради и Хашки трибунал, зато што обавља један неморалан посао финансиран од стране Сорос фондације и владе САД-а.” (Жак Вержес)

стан какву власт имамо у Србији. За разлику од ових наших никоговића, свет цени овог човека, и поред чињенице да је велики борац против мондијализма и глобалистичке идеологије. У Србију је дошао како би се прикључио борби против Хашког трибунала. Признао нам је да у животу није имао већи изазов, јер се бори против нечега што нема никакву утемељеност у међународном праву. Сматра да је ово најтежи случај који је икада имао у животу.

Шта је Хашки трибунал?

„Хашки трибунал можете да упоредите са проститутком. Проститутка добија новац за неморалан посао, а то исто ради и Хашки трибунал, зато што обавља један неморалан посао финансиран од стране Сорос фондације и владе САД-а” каже господин Вержес, и наставља: „САД су у нападу на Хи-

рошиму убиле 75.000 људи. Извршили су безброј агресија, укључујући и агресију на СРЈ, а све су то представљали као борбу за само њима знану демократију. Да ли ће икада САД одговарати за почињене злочине?”. И ми се питамо. Хоће ли некада САД одговарати за убиство детета на ноши, за Грделичку клисуру, за Вијетнам, Панаму, Никарагву... Списак је заиста дугачак. Уче нас толеранцији и некаквој демократији, доле нам памет о равноправности. Па ако је тако, и ако наши људи (хероји) постају њихова ловина, онда и они по тој њиховој равноправности и толеранцији морају да одговарају за почињене злочине према човечанству. Сви смо људи, зар не?

Иначе, у својој плодној каријери господин Вержес никада се није сусрео, како он каже: „...са судом који доноси сопствене законе, који има тајне сведоке, који мења правила поступка од случаја до случаја. Све то подсећа на најо-

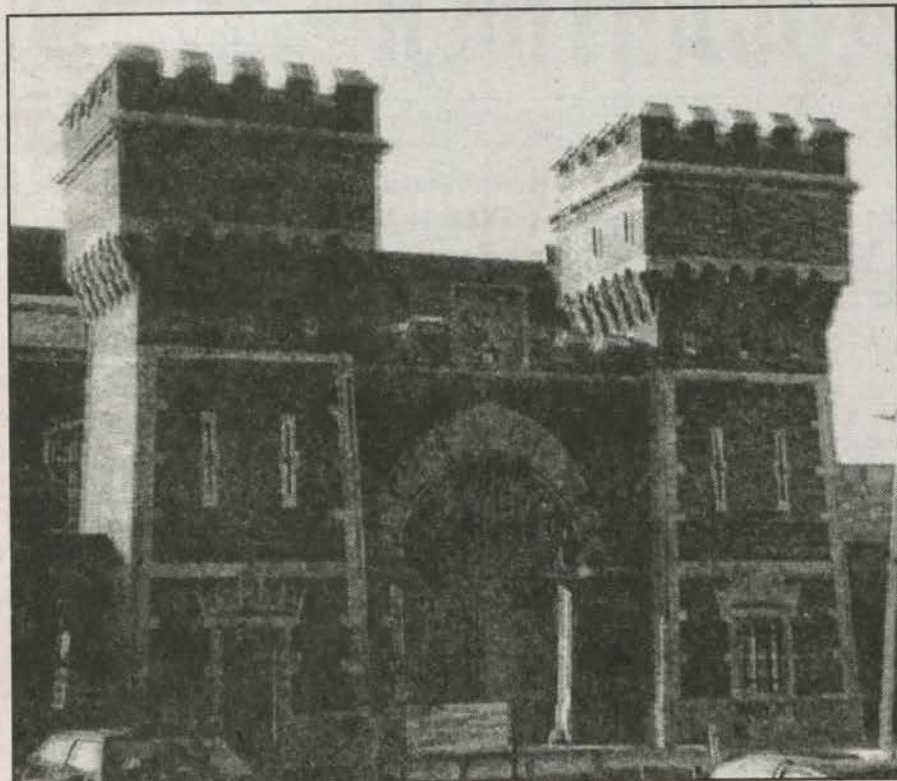
бичнију лакрдију. Ово је суноврат међународног права и морамо се борити против тога”. Господин Жак Вержес тврди да је борба могућа. „Сви они који су оснивали ову нелегитимну институцију сада виде да је она неодржива са аспекта међународног права. Међутим, сада ће страховитом медијском кампањом покушати да оправдавају постојање Хашког трибунала. Уверен сам да у томе неће успети”.

Домаћи поданици хашког несуда

Овако размишља један светски признати адвокат. Да је среће па да и ови наши несрећници, који игром случаја дођоше на власт, овако размишљају. Вержесови ставови заувек су покопали тврдње квазиправника Кандићкиног „Фонда за хуманитарно право”, некаквог ЈУКОМА, „Фонда за отворено друштво” Соње Лихт, „Хелсиншког одбора за људска права” Соње Бисерко, и многих других који нам из дана у дан причају о лепотама затвора „Шевенинген” и праведности Хашког трибунала. Жак Вержес је српском народу буквално нацртао какву поданичку власт има.

На крају овог угодног разговора питали смо господина Вержеса шта мисли о посети Жака Ширака нашој земљи и његовој проповеди српском народу шта је то демократија? Господин Вержес се само кисело осмехнуо и додао: „Цинизам.” Овим је било све речено. Остало је само да се поздравимо до неког следећег виђења. Надамо се да ћемо тада причати о томе како је Хашки трибунал капитулирао.

Жељко Грујић

А да кажемо и ми коју?

Благодаримо Зорану Живковићу (ипак је он демократа, пардон, члан Демократске странке) што је дозволио могућност да опозиција, па макар и за двадесет година, дође на власт. (Може, ал' да Лука Ђинђић буде краљ, да парафразирамо један стари виц о Броз и један нови о Зорану.)

Воји Андрићу не треба посебно одговарати. Он је о себи, својој странци, свом лидеру Душану Михајловићу и учешћу у Слобиној власти све рекао у наведеној изјави.

Е, ал' су опасне ове женске, Радмила и Нада. То је оно о чему говоримо. Како решити проблем угрожене власти? Решите се опозиције, а ако вам је баш толико стало до демократског имиджа, измислите нову опозицију – која вас никако неће угрожавати!

Како се решити опозиције? Прогласите их за маргиналне, деструктивне, остатке мрачне прошлости, једноставно убедите народ да је опозиција нешто сасвим сувишно и непотребно. Ако треба, можете их лустрификова-

ти, то јест судским путем им забранити обављање јавних функција. (Комунисти су то називали губитаком грађанских права.) Ипак, најважније је онемогућити им приступ медијима, јер, ретко смо на почетку, јавно изговорена реч је најјаче оружје.

И, на крају, једно питање за врле „демократе“. Ако је за вас Српска радикална странка маргинална, безначајна и сасвим неутријална, зашто само њој забрањујете јавно оглашавање? Зашто не поштујете макар демократску форму, јер и српски радикали су парламентарна партија, попут социјалиста или ССЈ? (Потоњи добијају, понекад, чак више простора у ударним информативним терминима од неких странка ДОС.) Ако су радикали толико слаби и немоћни, како тврдите, онда нису ни опасни, нека причају, ко ће и зашто да их слуша?

Нека се питањем ко и зашто жели да чује глас српских радикала и заврши овај текст, јер одговор ћете најбоље знати ви, поштовани читаоци.

Жељко Грујић

Саопштење за јавност Српске радикалне странке

Српска радикална странка указује домаћој јавности да досов режим спроводи опсежну кампању спречавања и забрањивања медијског представљања српских радикала грађанима Србије.

Иако се од досовских властодржаца не може чути ништа осим хвалоспева наводној демократији коју су завели, или оптужби на рачун претходног режима за гушење слобода и права грађана, садашња медијска слика Србије је неупоредиво мрачнија него у најгорем периоду власти Слободана Милошевића, од 1993. до 1996. године. ДОС-ову шарену лажу такозване „демократије“ обарају просте чињенице да су српски радикали за 2.000 процената мање заступљени у медијима од представника ДОС, у односу на остале опозиционе странке за пет стотина процената, а од неких ванпарламентарних странака за 300 процената.

Веома подмукло и кукавички, ДОС-ов режим медијску блокаду оправдава тврђњом да им Српска радикална странка није озбиљан политички противник, али истовремено будно контролише све медије у Србији и забрањује гостовања српских радикала или емитовање прилога о њиховим активностима. Зашто се ДОС плаши Српске радикалне странке, зашто му је апсолутно неподношљиво да и Српска радикална странка има приступа јавним гласилима пропорционално својој парламентарној снази? Зашто је потребно од грађана Србије сакрити шта говоре проф. др Војислав Шешел, Томислав Николић, Маја Гојковић, Александар Вучић, Драган Тодоровић, Наташа Јовановић и други представници Српске радикалне странке?

Српски радикали поручују ДОС-овом режиму да ће знати и умети да се изборе да њихов глас допре до српског народа и свих грађана Србије и са тиме ће се ДОС врло брзо суочити, без могућности да спречи директан разговор радикала и народа на јавним скуповима.

ФИНАНСИРАЊЕ „НЕЗАВИСНИХ“ МЕДИЈА

Европска Унија интензивно ради на организовању донаторске конференције само за медије у Србији. Кроз невладину организацију „Press Now” са седиштем у Амстердаму, се каналисао новац од званичних западних државних институција, ка свим антисрпским медијима, како све то не би изгледало сувише директно.

Невадина организација „Press now”, основана је 1992. године, уз помоћ тадашњег шефа холандске дипломатије Којманса у сарадњи са Сорос фондацијом и још неким фондацијама са Запада. Седиште ове организације је у Амстердаму, а представништва има у Босни, Албанији, Македонији, а одавно и у Београду. Планирано је отварање представништва, у току ове године и на Косову. На челу организације налази се Паул Штал. За београдски недељник „Нин”, изјавио је: „Ако се говори само о медијима у региону, Србија је скоро највећи прималац. Али, многе секције за медије су сада затворене. Има много других секција – хуманитарних, образовних, културних – финансираних са три милиона долара за новостворене секције у источној Европи, што значи да се активности нису прекинуле, али су фокуси измењени, што је резултат генералне анализе донатора. Помоћ медијима неће трајати заувек. Прошле године је медијска помоћ за Србију била огромна, нећу да помињем цифре. Мислим да ниједна земља у свету никада није добила такву медијску подршку као Србија прошле године”

Новац је у „Press now” долазио на почетку од холандске владе (из неколико министарстава), а у последњих неколико година главни донатори су Сорос фондација, Европска унија и Сједињене Америчке Државе. До сада је антисрпским медијима у Србији упућена највећа новчана помоћ у региону. Ова организација се назива невладином, јер њен оснивач није влада, иако је финансирана од стране западних држава. Поставља се питање: Зашто би владе страних земаља финансирале нешто што није у њиховом интересу? Значи да су финансирани медији и организације морали да поступају ис-

кључиво по њиховом диктату. Познато је да су се странке некадашње опозиције, а данашње власти, финансирале преко ових организација, које су новац пребацивале на приватне рачуне у Мађарској, одакле је пренешен у нашу земљу.

Где је онда слобода медија за коју се наводно залажу?

Ко ће добити новац?

Недавно нам је из Амстердама од госпође Бранке Новаковић, стигло писмо следеће садржине:

„Press now” је НВО која је основана у Холандији и служила је као центар за обуку новинара бивше Југославије, а пре свега АНЕМ и Б92, и нека врста је посредника између европске комисије, владе Немачке и Холандије, разних министарстава Европске уније са једне стране и НЕЗАВИСНИХ новинара са друге. Кроз „Press now” се каналисао новац од званичних западних државних институција, ка свим (анти)српским медијима, како све то не би изгледало сувише директно.

Ево шта је сада нови задатак „Press now”:

Европска унија интензивно ради на организовању донаторске конференције само за медије у Србији, мада ће

Паул Штал, шеф „невладине” организације „Press now”

мали део тога новца отићи у Црну Гору, Македонију и Албанију. Задатак „Press now” је да неколико милиона еура усмери ка „независним” и приватним медијима по сопственом избору. То ће се радити у договору са CARDS.

Од јула је у Београду отворена канцеларија „Press now” у којој ради 6 запослених и која је већ потписала прве уговоре са 11 медија, већином изван Београда, а ради се о расподели суме од 700.000 гулдена њиховим редакци-

Новац је у „Press Now” долазио, на почетку од холандске владе (из неколико министарстава), а у последњих неколико година главни донатори су Сорош фондација, Европска унија и Сједињене Америчке Државе. До сада је антисрпским медијима у Србији упућена највећа новчана помоћ у региону. Ова организација се назива невладином, јер њен оснивач није влада, иако је финансирана од стране западних држава. Поставља се питање: Зашто би владе страних земаља финансирале нешто што није у њиховом интересу?

јама. У 2002. се очекује да ће „Press now” из својих извора усмерити 2 – 3 милиона гулдена на „независне” медије у Србији, чему ће се додати још пола милиона донације од стране холандске владе. И то није све. „Press now” је укључен у један веома важан пројекат, који се односи на преуређење НАСЕ, националне и државне телевизије РТС. Пошто тамо тренутно ради 8.000 запослених, одлучено је да ће ускоро половина бити отпуштена и то као почетни корак. „Press now” је проценио да су ти запослени (које ће ускоро отпустити), „већи пропагандисти од самих новинара”, кажу у свом билтену. Након тог радикалног захвата, РТС ће се приватизовати, „чиме ће актуелна власт и држава изгубити утицај над овим медијем”, међутим, како „Press now” констатује, то ће бити врло болан процес, јер „ниједна власт не жели да изгуби власт над државном ТВ станицом, у сваком случају не добровољно” (логично питање: ако Европска Унија, CARDS и „Press now” знају да то власти у СРЈ не желе и да то није добровољно, да ли је онда у питању класична уцена и отимачина и њено јавно и дрско признање?)

И, на крају, у Билтену који имам пред собом („News brief”, број 5, децембар 2001.) се још додаје да су појединачне донације приватних лица и даље добродошле, мада је „одједном доступна велика количина новца и то првенствено за медије у Србији”.

Представник канцеларије „Press now” у Београду је Каролина Мирковић, офис менаџер је Јелена Николић.”

Остаје да се види да ли ће преузимање медија од стране западних земаља, које су их до сада финансирале, вратити садашњим властима као бумеранг. Неко

ће се питати зашто као бумеранг, ако су и до сада сарађивали? Прво ће се појавити велики број незапослених

што може да изазове незадовољство и непријатељство према властима. Ко је задовољан ако постане социјални случај? Не могу бити задовољни ни грађани Србије, јер ће на државној телевизији моћи да слушају само оне којима је дозвољено појављивање.

Весна Марковић

Од јула је у Београду отворена канцеларија „Press Now” у којој ради 6 запослених и која је већ потписала прве уговоре са 11 медија, већином изван Београда, а ради се о расподели суме од 700.000 гулдена њиховим редакцијама. У 2002. се очекује да ће „Press Now” из својих извора усмерити 2 - 3 милиона гулдена на „независне” медије у Србији, чему ће се додати још пола милиона донације од стране холандске владе.

НЕВЛАДИНЕ ОРГАНИЗАЦИЈЕ НА ГРБАЧИ СРБИЈЕ

Док актуелна власт и даље отпушта раднике, затвара предузећа, подиже цене и доводи становништво до и преко ивице крајње беде, уместо у социјалне програме и у унапређивање производње новац се улаже у невладине организације. Тако је у буџету Републике Србије за 2002. годину предвиђено да се за финансирање „рада“ невладиних организација издвоји чак 420 милиона динара. На тај начин постигнут је апсурд: да држава Србија директно финансира оне, који су у протеклих десет година чинили све како би Јој дошли главе. Додуше, од ДОС-а се, реално, ничему бољем и нисмо могли надати.

У буџету Републике Србије за 2002. годину по вољи актуелне власти наша се и ставка, која предвиђа финансирање такозваних невладиних организација, по злу запамћених у протеклих десет година. Тако ће народ Србије из свог џепа, а зарад функционисања некаквих „одбора за људска права“, „жена у црном“, али и Отпора и Г17 плус, у овој години издвојити „тричаву“ суму од 420 милиона динара. Ту се, додуше, даље поставља само једно питање: због чега је држави

но, о томе не одлучују) моћи ће да рачунају само оне организације, за које Влада Србије одлучи да су „подобне“ (ваљда морално-политички). Да би задржале своје име и имиџ (то јест префикс „НЕВЛАДИНЕ“), ове организације не смеју да допусте да удео у њиховом финансирању, који обезбеђује Влада Републике Србије, на годишњем нивоу пређе 50 одсто. На тај начин све антисрпске групе, које је до сада финансирала Америка и њени сателити, моћи ће сада да рачунају и на

стизање мира у региону“. Ето како Соња Бисерко види коначно решење статуса јужне српске покрајине и односа у савезној држави. За то, дакле, грађани ове земље морају да плате 420 милиона. Да зло буде још црње и горе, досадашња пракса, откако је ДОС на власти, показала је да редослед најгорих дешавања у нашој земљи иде овако: прво Наташа Кандић, Соња Бисерко или неко њима сличан затражи нешто (попут пуштања терористе Фљоре Бровине на слободу), а неколико дана касније, да се Власи не досете, власт брже-боље то и учини. Како и не би, кад зна да из уста Наташе Кандић, Соње Бисерко и њихових сатрапа у ствари проговарају „свемоћне“ Сједињене Америчке Државе. Тако не би било ништа чудно, када би ДОС врло брзо пустио „пробни балон“ у виду изјаве неког од њихових „експерата“, како би можда најбоље било када би се Косову и Метохији дала независност. О томе, како се „и Србија пита“ да неће остати у заједници са Црном Гором, већ дуже време нас обавештавају многобројни билборди и спотови једне од досових фантомских странака.

Све антисрпске групе, које је до сада финансирала Америка и њени сателити, моћи ће сада да рачунају и на значајна финансијска средства из буџета државе, против које директно раде. Какав апсурд!

неопходно да финансира невладине организације, у тренутку када домаћа економија преживљава своје, такорећи, последње тренутке, а социјална ситуација је гора неко икада до сада?

значајна финансијска средства из буџета државе, против које директно раде. Какав апсурд!

Србија против Србије

Према подацима до којих смо дошли, у нашој земљи тренутно постоји и функционише око 20.000 организација, група, покрета, једном речју удружења, која се могу подвести под појам „невладине организације“. Наравно, неће све оне добити новац из државног буџета. На паре наших пореских обвезника (иако они, очиглед-

Иза свега стоји Америка

А о томе о каквим се људима заправо ради, можда најбоље говори изјава Соње Бисерко, лидера једне од многобројних антисрпских такозваних невладиних организација, која је дата у емисији „Глас Америке“ на српском језику. Дана 3. јануара ове године, госпођа Бисерко је, говорећи о политичко-безбедносној ситуацији на Балкану, између осталог рекла да је „независност Косова и Црне Горе неопходна за по-

„Невладина“ власт

Невладине организације су срж режима, овог актуелног. Организација Г-17 плус, на пример, у својим рукама држи неке од најбитнијих државних и економских полуга власти. Они, као невлладина организација, могу да се похвале и учешћем у Савезној влади, а њихов председник је чак и гувернер Народне банке Југославије, одговоран

У буџету Републике Србије за 2002. годину го вољи актуелне власти нашла се и ставка, која предвиђа финансирање такозваних невладиних организација, по злу запамћених у протеклих десет година. Тако ће народ Србије из свог џепа, а зарад функционисања некаквих „одбора за људска права“, „жена у црном“, али и Отпора и Г17 плус, у овој години издвојити „тричаву“ суму од 420 милиона динара.

за пропаст банкарског система у Србији. По чијем налогу и за чији рачун, то је већ тема неке друге приче. Са друге стране, поједине „невладине“ организације, попут фамозног Отпора, и раније су се финансирале из државног буџета. То је било заташкивано на разне начине, али недовољно ефикасно. Бројка од 20.000 невладиних организација, колико их је регистровано, вероватно је имагинарна, јер је велики број њих основан буквално пред изборе 2000. године, како би се у јавности стекао утисак да је покрет против тадашње власти много масовнији, него што је заиста био. И, где чуда, све те невладине организације су

Наташа Кандић, Соња Бисерко, Соња Лихт

Невладине организације су срж режима, овог актуелног. Организација Г-17 плус на пример, у својим рукама држи неке од најбитнијих државних и економских полуга власти. Они, као неваљина организација, могу да се похвале и да учествују у Савезној влади, а њихов председник је чак и гувернер Народне банке Југославије, одговоран за пропаст банкарског система у Србији.

подржале листу ДОС! „Напумпани“ број невладиних организација послужиће им сада још једном, јер ће новац из буџета Србије предвиђен за њихово финансирање (да подсетимо још једном, у питању је 420 милиона динара) бити подељен само оним организацијама које су се доказале у својој дугогодишњој антисрпској активности. Тако ће неко из досове Владе Србије „изаћи

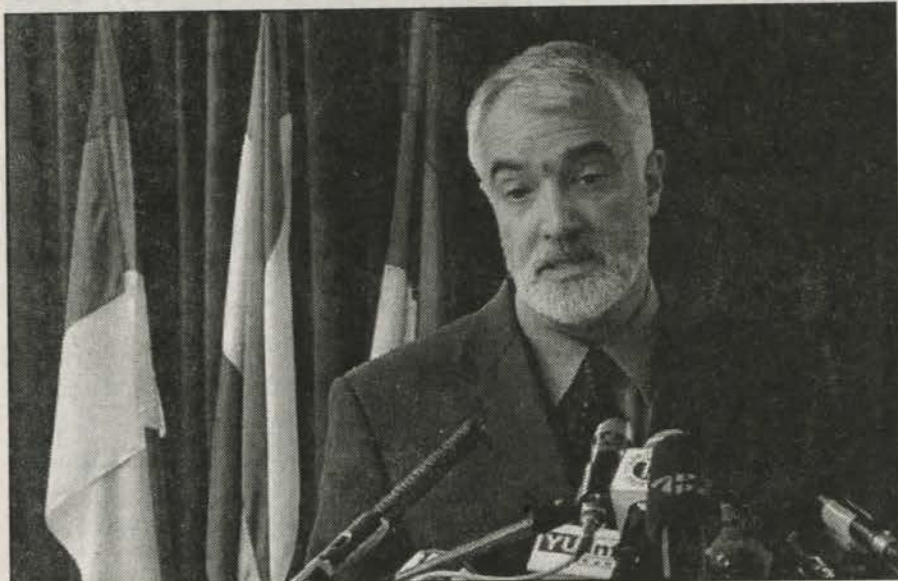
пред јавност“ и рећи „ево, ове организације су имале програме (а случајно ће све то бити удружења као да их је Наташа Кандић правила) и добиле су помоћ, а оне друге (које немају везе са њима) нису, али добиће други пут (на „свети никад“), јер не може Влада баш свима да помогне“. Јасно је, и ту нема никакве сумње: паре ће добити само њихови људи.

Како се троши новац из буџета

Ето како се троши новац из буџета. И док власт и даље отпушта раднике, затвара предузећа, подиже цене и доводи становништво до и преко ивице крајње беде, уместо у социјалне програме и у унапређивање производње новац се улаже у невладине организације. Додуше, од ДОС-а се, реално, ничему бољем и нисмо могли надати.

Вук Фатић

„ШТО СЕ ГРБО РОДИ, ВРИЈЕМЕ НЕ ИСПРАВИ”

Пре него што ишта прочитате у овом тексту драги наши читаоци, у име новинара који је све ово срочио, а и у име целе редакције „Велике Србије”, најдубље вам се извињавамо што смо мастило из наших хемијских оловака и пар папира потрошили како би вам написали нешто о карикатурама српског друштва који се налазе у фантомској организацији Отпор. Једноставно, нужда нас је натерала да јавности укажемо колико су зло предводници идеје Новог светског поретка, или „америчког СКОЈ-а” како их, иначе, сви српски десничари и националисти називају.

Чусмо пре извесног времена изјаву Ивана Маровића (Хрвата по националности), протагонисте болесних идеја о „отвореном друштву” и истакнутог члана дилетанске организације Отпор, у којој каже, цитирамо: „Србију би требало да предводе снаге које ће следити идеје Новог светског поретка.” Ничим изазван, али у души убеђени сорошевац, предложи српском народу како да колективно изврши самоубиство. Ако ништа, човек је макар отворен и не скрива своје изопачености иза којекавих флоскула лидера ДОС-а о некаквим „реформама” и „транспарентности”. Трагедија је у томе што се овај мондијалистички полетарац (љуби мајка своју будалу) заједно са својим пајтосима (скојевићима), „увукао” у велики број управних одбора (ред је да их титоистички режим награди за њихове револуционарне заслуге). Тако је Србија доживела да њену политику воде они који не умеју ни да се у клозету обришу како ваља. Безидејна балавурдија одлучује у Србији. Шта дочекасмо, Мајко Божија? Шта смо ти скривили Боже?

Отпор у Скупштини (нису је запалили)

Да невоља прати невољу уверила нас је председник Скупштине Србије Наташа Мићић (позната под надимком „рекеташ”), која је ладно примила делегацију отпораца (еј, они су некаква институција, па иду у Скупштину као на пиће у кафану) како би прихватила тамо неки памфлет који су ови несрећници формулисали у облику захтева у коме се говори како би Скуп-

Мондијалистички полетарци из Отпора увукли су се у велики број управних одбора, јер ред је да се револуционарни рад и наплати.

штина требало да функционише. Невероватно, али истинито! Да нормалан човек не поверује. Дође тако пар будала са улице и мртви хладни постављају услове како да ради парламент. Па ако може Отпор ред, је да могу и остале организације. Што да не? Одеш до Скупштине на пићенце са председником Скупштине, кажеш јој: „Еј, ’ало Наташа, дај, бре, прихвати ово што ти предлажемо, па да палимо гајби. Знаш, нервира нас како у Скупштини ништа не радите, па ево ми ти донели да ово усвојите”. Кад је расуло, нека га до кра-

ја. Демократски и транспарентно.

Ил’ је скупштина, ил’ је стадион

Е сад, отпораши нису само захтевали да се рад Скупштине „лобољша” онако како су они замислили. С обзиром да им недостаје улица, где су својевремено лечили своје комплексе и избацивали негативну енергију, ни пет, ни шест, пожелеше дечица да навијају у Скупштини. И то са галерије, као да су у ложи. Наравно, тета Наташа (опет

Отпораши нису само захтевали да се рад Скупштине „лобољша” онако како су они замислили. С обзиром да им недостаје улица, где су својевремено лечили своје комплексе и избацивали негативну енергију, ни пет, ни шест, пожелеше дечица да навијају у Скупштини. И то са галерије, као да су у ложи. Наравно, тета Наташа (Мићић) прихватила је и овај „мали” захтев.

мислимо на „рекеташа”) прихватила је и овај „мали” захтев. У циљу развоја „демократије” и, замислите опет, „транспарентности рада Скупштине”, досови пионери моћи ће убудуће да урлају са галерије Скупштине и да соли памет посланицима шта је то, наравно по њима, „фино понашање”. Какве дилеје, мајко моја! Човече Божији, они који су савезни парламент спалили скоро до темеља, и који су заувек уништили зграду државне телевизије, те онако „демократски” линчовали њене раднике, е ти ће посланике да уче „фином понашању”. Онако необријани (ту мислимо и на „лепу” Миљу), масни и музгави, ти ће, бре, некога да уче како би требало да се понаша. Такви ће, како они кажу, да еманципују посланике. Каква спрдња са народом и са Скупштином. Али циљ је остварен, ДОС је повећао свој број посланика. Сада има и публику од педесет лудака (пардон чедресетдевет, јер „лепа” Миља вреди за двоје). Пут ка пропагирању идеја о „отвореном друштву” и осталим будалаштинама овим потезом је отворен. Ако ли само један посланик ДОС-а скрене са њега, ту су млађани скојевци

из Отпора, који ће му на „фин начин” објаснити како се он „дивљачки понаша” и да то више не чини јер може да не буде више посланик. Можете ли са-

мо да замислите шта ће покушати да ураде са посланицима Српске радикалне странке? Само имају један мали проблем - „тако нејаки не могу на брег!”. „Тврд је орах воћка чудновата, не сломи га, ал’ зубе поломи”, написао је Његош у „Горском вијенцу”, тако да будите уверени да ће се ови бескичмењаци распасти као јогурт на сунцу ако на било који начин крену на српске радикале. „Што се грбо роди, вријеме не исправи”, тако је Валтазар Божишић написао у Општем имовинском закону за Црну Гору, а то се односи на ове мамине мазе из Отпора (читаво своје постојање кукали су како их је тукла полиција). Наш народ лепо каже „од измета се пита не прави”. Не може се ни од отпораша направити човек! И такви да крену на српске радикале и да покушају да им намећу своје мишљење о раду парламента? ’Ајте молим вас, па то је смешно.

Вук Фатић

У циљу развоја „демократије” и „транспарентности рада Скупштине”, досови пионери моћи ће у будуће да урлају са галерије Скупштине и да соли памет посланицима шта је то, наравно по њима, „фино понашање”. Онако необријани (ту мислимо и на „лепу” Миљу), масни и музгави, они ће посланицима бити прави узор „како треба да изгледа Титов (Ћинђин) пионир”.

ВЕРОВАЛИ ИЛИ НЕ...

ОД 22.533,13 ДИНАРА МЕСЕЧНО, НИШТА МИ НЕ ОСТАЈЕ

Председница републичког парламента Наташа Мићић, изјавила је за „Блиц“ да њена плата износи 22.533,13 динара, додавши: „На први поглед то је добра плата, али ако се израчунају и одбију повећани трошкови које носи одвојен хо-

телски живот и исхрана у ресторанима може се закључити да ми готово ништа не остаје”. Колико грађана Србије може да се похвали да може да задовољи само основне животне потребе са просечном платом од 6.600,00 динара, а и да размишља о хотелском смештају и ресторанској храни?

Споменула је сручност и озбиљан рад, али не зна се на кога је то из ДОС-а или ГСС-а могло да се односи.

КОЛИКО ВРЕДИ ПОВЕРЕЊЕ У НАЦИОНАЛНУ ШТЕДИОНИЦУ?

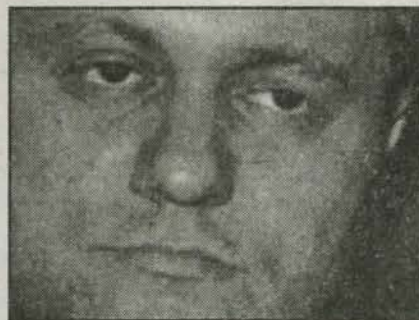
Мирољуб Лабус је отворио штедну књижицу у Националној штедионици положивши 50 евра и тиме показао колико има поверења у овакву институцију. Његов пример следио је и гувернер Динкић, са уложених 3.000,00 динара, а затим и премијер Ђинђић са 20.000 драхми, 600 швајцарских

франака, белгијских франака, динара. Председник Коштуница се није одлучио за штедњу, али је писмом поздравио отварање Штедионице. Можда је оним грађанима који су уложили новац честитао на храбрости, јер се никад не зна када ће гувернер Динкић да прогласи штедионицу великвидном.

ГУВЕРНЕРОВА ПЛАТА ИЗНОСИ ОКО 2.000 МАРАКА

Динкићева плата износи 54.276,00 динара, уз додатке и увећање од 10 одсто прелази 2.000 марака.

Гувернер НБЈ по закону има коефицијент 9, али његова плата се обрачунава противзаконито по коефицијенту 12. Гувернер је најавио штампање новчанице од 5.000,00 динара, да не би губио време на пребројавање

плате и имао више времена да доврши започето уништавање националне економије. Након спровођења у дело његових планова, нико у Србији неће имати шта да броји. Не знам како ће онда звучати његова песма „Новац у рукама” и да ли ће је неко, осим њега наравно, певати?

ПРЕМИЈЕР БЕЗ ЛИЧНОГ ОБЕЗБЕЂЕЊА

На обележавању дана МУП-а и РДБ-а, премијер Зоран Ђинђић је изјавио: „Већ од сутра кренућемо с разоружавањем наоружаних пратњи. У Србији више неће бити параполиције и људи који шетају наоружани као да су у Колумбији”.

Након 5. октобра, хвалио се да је на улици имао људе наоружане калашњиковима, спремне да у сваком тренутку одреагују против полиције, ако би били нападнути. Када је он у питању, онда су сва средства (укључујући и оружје), примењива и „демократска”.

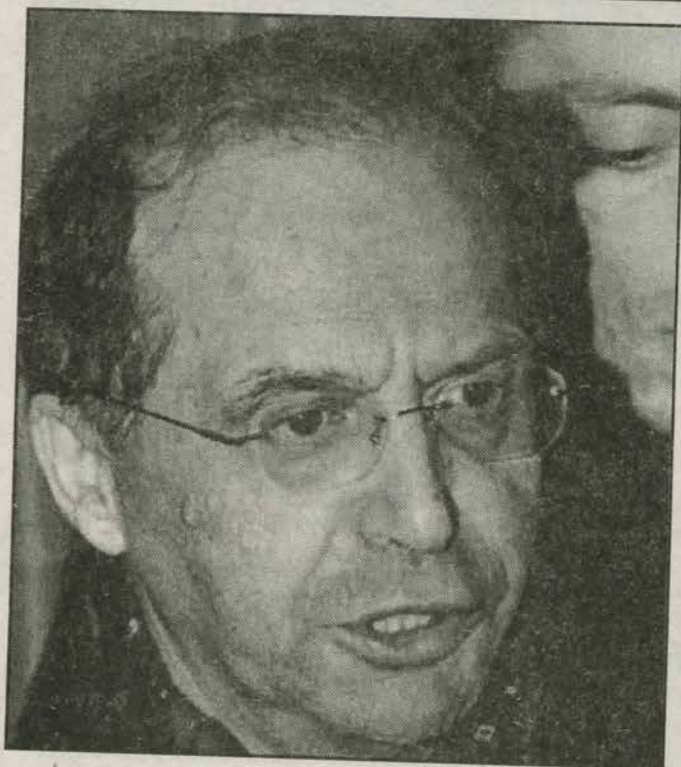
НА ЛИЦУ МЕСТА БИХ ГА ИСТУКАО

Богољуб Арсенијевић – Маки, примио је плакету од начелника ваљевског СУП-а, за најбољег Ваљевца 1999. године, а као разлог наводи се одуживање људима који су прога-

њани за време Слободана Милошевића. За „Блиц“, Арсенијевић је изјавио: „Међутим, да ми је неким случајем плакету уручио бивши начелник СУП-а који је расписивао потернице за мном, ја бих га на лицу места истукао“. Сумњам да се неко уопште изненадио применом батина у „демократске“ сврхе, јер то само говори о настављању традиције започете, по њима „историјског“ 5. октобра. Питање је шта је са људима које прогања садашњи режим, опет под изговором наводне демократије? Комунистичке чистке биће ускоро замењене термином „демократских метода“.

НЕРЕАЛНО ВРАЋАЊЕ ВЈ И МУП-А НА КОСМЕТ

Потпредседник Владе Републике Србије Небојша Човић изјавио је да „засад није реално да се припадници ВЈ и МУП-

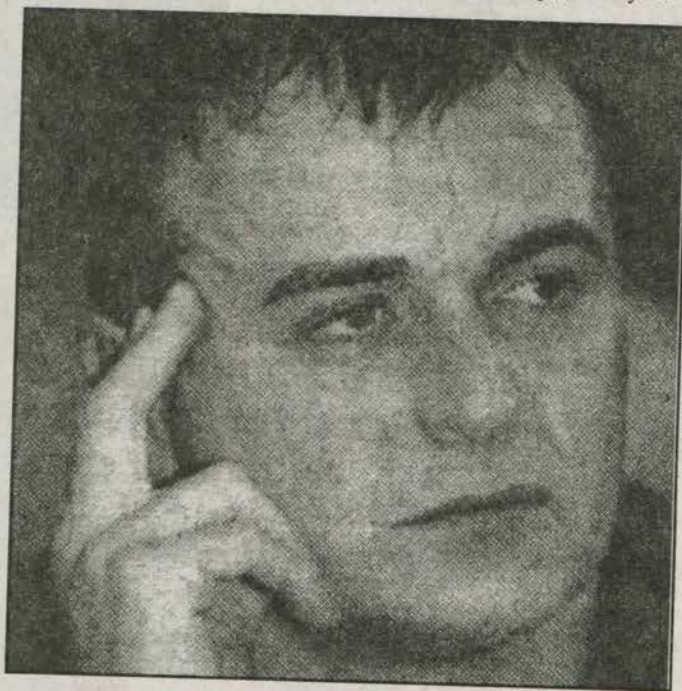
а врате на Космет и да не треба давати лажну наду, али ће власти у Београду у наредном периоду радити на томе да КФОР и УНМИК пруже ефикаснију заштиту Србима у Покрајини“. Остаје нам да утврдимо да ли је ово рекао на почетку 2001. или 2002. године и има ли уопште реалних циљева за ДОС када су Косово и Метохија у питању?

ЗАХВАЛНОСТ КФОРУ, УНМИКУ И ОЕБСУ

Лидери три шиптарске странке Хашим Тачи, Ибрахим Ругова и Рамуш Харадинај изјавили су да ће наредна година омогућити консолидацију косовског парламента, независност Косова и јединство шиптарских политичких партија. Захвалили су се КФОР-у, УНМИК-у и ОЕБС-у за „све што су учинили за Косово“ у претходној години. У ово није тешко поверовати, јер се одавно зна да ДОС и шиптарски сепаратисти имају исте савезнике.

САЛМОНЕЛА У НЕМАЧКИМ ЧОКОЛАДИЦАМА „МЕРСИ“

Готово све чланице Европске уније из продаје су повукле све чоколаде под називом „Мерси“, које производи немачки „Шторк груп“. Произвођач је у свом саопштењу признао да су његови производи штетни и неисправни. Бактерија салмонеле налазила се у лешницима и кикирикију, који су саставни део ових чоколадица. Не зна се тачно колико је ових производа пуштено у продају до сада. У готово свим продавницама у Федерацији БиХ, ови производи могу да се купе.

НОВАЦ У КОНТЕЈНЕР

Министар културе Бранислав Лечић, тужио је новинарку НИН-а Радмилу Станковић која је прошле године у тексту „Нешто сте 'тели“ навела да се међу глумцима прича да министар културе користи функцију да би играо у представи „Контејнер“, тако што уплати неком позоришту одређену суму као помоћ, а онда узме део те уплате након гостовања са представом „Контејнер“.

Да ли је тужба поднета на основу Закона о јавном информисању?

Весна Марковић

БЕСПЛАТНО ПУТОВАЊЕ У ДУБАИ

Склоност ка луксузу Ђинђић је показао одмах по уласку у кабинет премијера Републичке владе, наложивши реновирање кабинета, на рачун републичког буџета. Недавно се упутио у Уједињене Арапске Емирате на дочек Нове године, у најлуксузнији хотел на свету, нагласивши да то „ништа не кошта”. Пресељење на Дедиње у вилу „Мир” објашњава безбедоносним разлозима. Најважније је да за све има објашњење, па био он једини који ће га разумети.

Премијер Ђинђић се нашао пред великим проблемом: како објаснити народу да постоје путовања која ништа не коштају? Постоје авиони који лете на ваздух и хотели који се не плаћају, а при том се рангирају као најскупљи на свету. Новина је и да се Нова година чека 5. јануара, само није рекао по ком календару (по јулијанском и грегоријанском није).

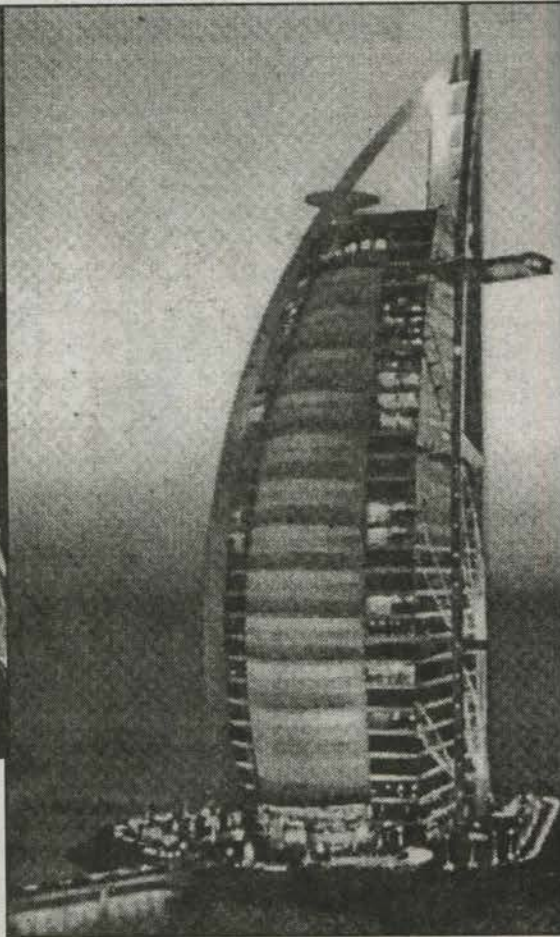
Прво што је Ђинђићу засметало приликом пресељења у кабинет премијера у Републичкој влади, је недостатак услова за рад. Претходна влада се није досетила да без купатила у кабинету и справа за вежбање не може да руководи. Тако да је реновирање кабинета, на рачун републичког буџета било неминовно и неопходно.

Луксуз у Хомбаховој режији

Не могавши да одоли луксузу, премијер је Нову годину дочекао у Уједињеним Арапским Емиратима и то не на било каквом месту, већ у најлуксузнијем хотелу на свету. Хотел „Бурј Ал Араб”, налази се у Аби Дабију и представља највиши хотел на свету. Има 202 апартмана (сви су на два нивоа), а најмањи од њих има 169 квадратних метара. Друштво су му правили републички министар трговине Слободан Милосављевић и вишегодишњи пријатељ Бодо Хомбах (бивши координатор Пакта за стабилност ју-

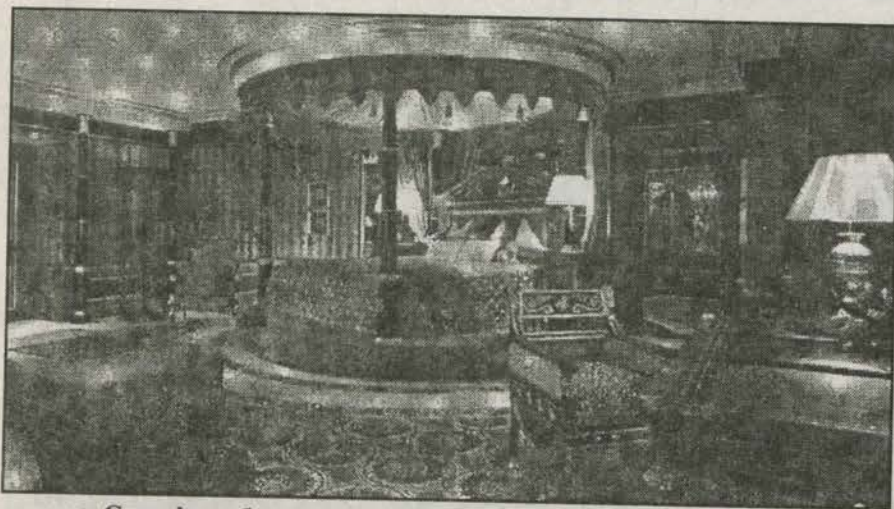

гоисточне Европе). Медијски концерн „Waz”, којим председава Хомбах, заинтересован је за куповину „Политике”. Ненад Стефановић, шеф информативне службе Демократске странке, је заду-

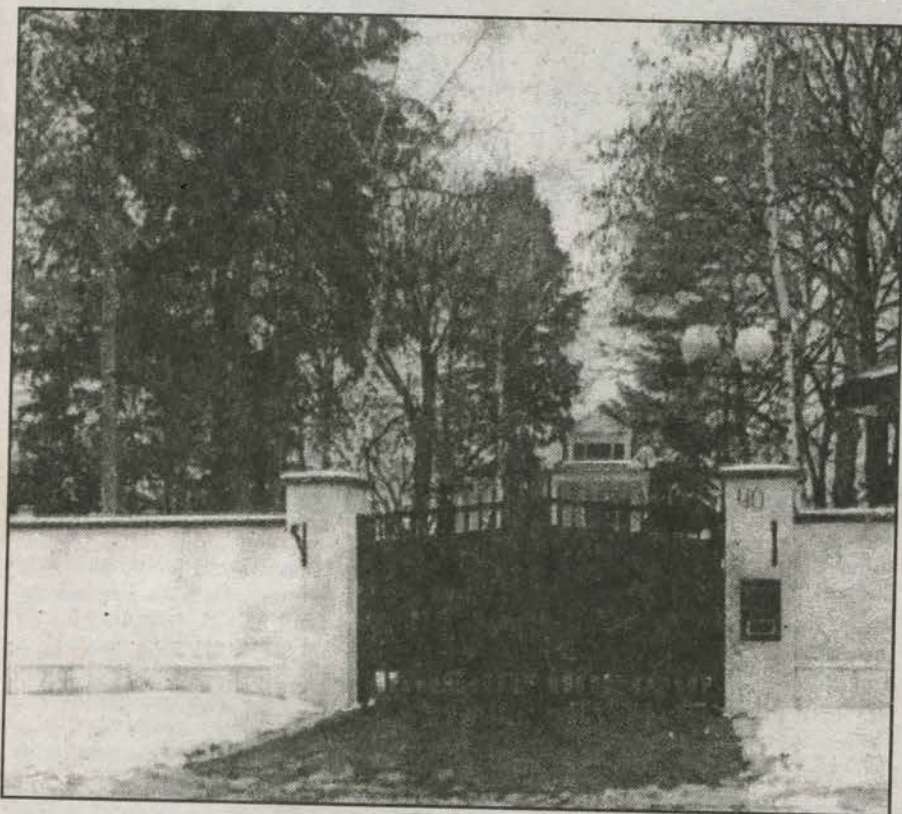
Хотел „Бурј Ал Араб”

Према писању загребачког „Национала”, организатор Ђинђићевог путовања није Влада Уједињених Арапских Емирата, већ Станко Суботић Цане, који је, према тврдњама овог, листа пребацио своје канцеларије у овај хотел са Кипра.

Спаваћа соба апартмана у коме је одсео Зоран Ђинђић

Ђинђићево пресељење на Дедиње у вилу „Мир” у Ужичкој број 40, можда допринесе „бржем приближавању Западу”, јер је његов први комшија Вилијам Монтгомери, амбасадор САД.

жен у „Политици” за преговоре са „Waz”-ом.

Ђинђић је најпре негирао да је Нову годину дочекао ван земље, док се на ТАНЈУГ-овом сајту није појавила информација да се 5. јануара састао са председником Емирата шеиком Заидом бин Султаном Ал Нахајаном, потпредседником шеиком Султаном бин Заидом и државним секретаром за иностране послове. На „ЈУ ИНФО” телевизији изјавио је да је посета планирана као приватна и да је срећом ус-

пео да пронађе одело, а поменуо је и Хомбаха као организатора дочека.

Према писању загребачког „Национала”, организатор Ђинђићевог путовања није Влада Уједињених Арапских Емирата, већ Станко Суботић – Цане, који је, према тврдњама овог листа, пребацио своје канцеларије у овај хотел са Кипра.

Београдски лист „Национал” упутио је питања премијеру, везана за његов боравак у Емиратима. То га је очигледно узнемирило, што се могло ви-

ТАМО ДАЛЕКО (Химна Зорана Ђинђића)

Тамо далеко од града
Дубаија,
тамо је робиња моја,
тамо је Србија.

Тамо далеко, где Лимун
гради пут,
тамо су Сурчин и Чуме,
тамо је Крмиво продукт.

Тамо далеко, где сунце
крваво сја,
тамо су масовне гробнице,
тамо је Легија.

Браћо шеици, напуните
цепове
да скупа славимо бесно,
Србија плаћа све.

Тамо далеко, где беде
меље млин,
тамо су јадни и гладни
заједно отац и син.

Тамо далеко, где тече
Морава,
тамо ми црква оста
коју ћу продати ја.

Тамо далеко, где пљачки
није крај,
тамо су Цептер и Цане,
тамо је прави рај.
(Анонимни аутор)

дети на „ЈУ ИНФО” телевизији, када је новинаре назвао „дивљацима који су слободу медија заменили слободом дивљаштва”. Изгледа да је дивљаштво када се износи истина, коју он жели да прикрије.

Ужичка 40?

Склоност ка луксузу премијер је још једном показао и то преласком из свог стана на Студентском тргу на Дедиње у одувек популарну вилу „Мир” у Ужичкој 40, која има 600 квадрата и 42 ара плаца. На пресељење се одлучио искључиво због захтева своје службе обезбеђења, која не може да му гарантује безбедност у садашњем стану. У Ђинђићевом комшилуку у броју 42 је резиденција Вилијама Монтгомерија, америчког амбасадора. Можда ово пресељење допринесе „бржем приближавању Западу”.

Весна Марковић

ДА СЕ ВЛАСИ НЕ ДОСЕТЕ

Покушавајући да на сваки начин сакрије од очију јавности малверзације у које је и сам умешан „до грла”, председник Владе Републике Србије Зоран Ђинђић основао је Савет за државну безбедност и себе поставио за његовог председника. На тај начин Влада је свесно узурпирала надлежности Одбора за безбедност Народне скупштине Републике Србије.

„Да се Власи не досете”, управо је та пословица најбоља оцена недавне одлуке Владе Републике Србије о оснивању Савета за државну безбедност. Председник Владе Србије Зоран Ђинђић основао је тај савет и, наравно, себе именовоао за председника Савета, а своје најближе сараднике – министре за чланове истог, иако у Народној скупштини Републике Србије већ постоји Одбор за безбедност, чије су ингеренције апсолутно идентичне онима, које је Ђинђић одредио свом савету. Ко ме ће, дакле, сада полиција полагаати рачуне за своје поступке: Одбору или Савету? Чија ће реч бити преча: Одбора или Савета? И коме ће Савет, уопште, да буде подређен, када је његов председник уједно и председник Владе, а један од његових чланова министар унутрашњих послова (Душан Михајловић)? Да неће, можда, Михајловић да надгледа сам себе? Овим се количина глупости, које је ДОС произвео откако је дошао на власт, знатно повећала.

Повод – Михајловићев коефицијент интелигенције

У покушају да одговоримо на сва ова силна питања, све би се некако svelo на то да Влада Србије покушава на све начине да рад полиције стави под

своју апсолутну контролу и да избегне сваку јавну расправу о учинцима и деловању Министарства унутрашњих послова. Шта то ДОС жели да сакрије од грађана Србије? Наводно, Савет за државну безбедност би требало да „управља кризним ситуацијама, налаже мере за супротстављање актима тероризма и, на захтев министра унутра-

шњих послова, даје претходну сагласност за употребу Јединице за специјалне операције”. Реално, Ђинђић покушава да под своју контролу у потпуности стави полицију, да је присили да буде одговорна само њему, једном речју, да и ово министарство „приватизује”. Са друге стране, овакав поступак показује да Ђинђић очигледно није

Председник Владе Србије Зоран Ђинђић основао је тај савет и, наравно, себе именовоао за председника Савета, а своје најближе сараднике - министре за чланове истог, иако у Народној скупштини Републике Србије већ постоји Одбор за безбедност, чије су ингеренције апсолутно идентичне онима, које је Ђинђић одредио свом савету. Ко ме ће, дакле, сада полиција полагаати рачуне за своје поступке: Одбору или Савету? Чија ће реч бити преча: Одбора или Савета? И коме ће Савет, уопште, да буде подређен, када је његов председник уједно и председник Владе, а један од његових чланова министар унутрашњих послова (Душан Михајловић)?

Наводно, Савет за државну безбедност би требало да „управља кризним ситуацијама, налаже мере за супротстављање актима тероризма и, на захтев министра унутрашњих послова, даје претходну сагласност за употребу Јединице за специјалне операције”. Реално, Ђинђић покушава да под своју контролу у потпуности стави полицију, да је присили да буде одговорна само њему, једном речју, да и ово министарство „приватизује”.

најзадовољнији начином на који Душан Михајловић обавља послове, везане за „заједничку ствар”. Томе, наравно нису криве намере Душана Михајловића, које су (по досовском становишту) крајње „исправне”, већ је пре проблем у министровом коефицијенту интелигенције. Дакле, схватајући да му је Дуле „много хтео, много започео”, али да сиромаштво није имао снаге да ствар истера до краја, Ђинђић је очигледно решио да се и сам позабави проблемом, како му се више не би догађале разне побуне „Црвених беретки” и „провале” бројних уносних послова, попут шверца цигарета и нафте на пример. Дакле, уместо да министар унутрашњих послова поднесе оставку, јер за више од годину дана није решено ниједно од тридесетак спектакуларних убистава и зато што је криминал напросто процветао у Србији, грађани су добили још једно Владино тело, које неће служити ничему, сем да додатно троши буџетска средства и да штити лик и дело господина председника Владе.

Прљави Хари

Да има понешто и у имиџу наговестио је Душан Михајловић, када је најавио набавку нове опреме за полицију овдашњу. Наравно, грађанима је објашњено да ће полиција добити (опет)

нове униформе, али је забашурено да ће добити и четири блиндиране лимузине, марке BMW, које појединачно коштају „тричарију” од по 16 и по милиона динара. Што би се рекло – цена, права ситница. У тим возилима ће полицајци да јуре преступнике, као у холивудским филмовима, је ли? Па ако и слупају које возило (поново као у холивудским филмовима, где их се пола барем двадесет по филму) није нека штета, купиће им чика Дуле нова. Јефтина су. Полицајци ће добити и 50.000 „зипо” упаљача, као део обавезне опреме. Што да не, кад може Прљави Хари, што не би могла наша полиција? Поред других мање-више оправданих ставки нове опреме (батеријске лампе, ново оружје и тако даље) поставља се питање колико ће ово „улепшавање” полиције коштати пореске обвезнике? Наравно, додатно је питање шта ће порески обвезници добити за свој новац, то јест хоће ли учинак „плавих манеке-

на” бити бољи сада, када су добили толико нових, лепих играчака?

„Полицији су везане руке”

Полицији су везане руке? То је дефинитивно тачно, али везане су руке часним и поштеним припадницима Министарства унутрашњих послова, који се труде да раде свој посао. Њима су руке везали њихови надређени, који по налогу „са врха” покушавају да заташкају скоро свако веће криминално дело, да се не би до краја разоткрила спрега власти и организованог криминала у нашој земљи. Како би народ ипак стекао утисак да се нешто мења, полицајци су добили нове униформе, а Влада је формирала Савет за државну безбедност. И све то да се Власи не досете. Међутим, изгледа да је доцкан.

Вук Фатић

Грађанима је објашњено да ће полиција добити (опет) нове униформе, али је забашурено да ће добити и четири блиндиране лимузине, марке BMW, које појединачно коштају „тричарију” од по 16 и по милиона динара. Што би се рекло - цена, права ситница. У тим возилима ће полицајци да јуре преступнике, као у холивудским филмовима?

ЉУДИ У ЦРНОМ

Операција „Нортвуд”, покољ током такозваног „шестодневног рата” у египатском граду Ел Аришу, па можда и напад на Њујорк и Вашингтон 11. септембра прошле године дело су једне те исте америчке тајне организације - Националне агенције за безбедност. Ова се служба, за рачун америчке владе, не либи ни од масовних злочина над грађанима сопствене земље, али и поред тога нико од њених агената никада није одговарао ни за једно почињено злодело.

Отворене за време Другог светског рата, многобројне америчке електронске обавештајне службе сјединиле су се током хладног рата у Националну агенцију за безбедност (National security agency). НСА и њен рад и после толико година остала је обавијена велом тајни и мистерија. У овом тексту покушаћемо да опишемо праву природу Сједињених Америчких Држава, које се, зарад такозваних „виших интереса”, не либе да жртвују чак и сопствене грађане, при том обилато користећи „услуге” своје НСА. Њихове руке кржаве су до рамена.

Операција „Нортвуд”

Национална агенција за безбедност запошљава више од 60 хиљада људи, односно више него ЦИА и ФБИ заједно. Годишње за своје „акције” располаже буџетом од седам милијарди америчких долара. Једна од најшокантнијих операција, које је НСА смислила, носи шифровано име „Нортвуд”. О чему се ради? Након преузимања власти на Куби од стране револуционара Фидела Кастра, чиме је та земља ослобођена неоколонијалног утицаја Америке, и пропале инвазије америчких трупа у Заливу свиња, НСА је покренула операцију „Нортвуд”, која је предвиђа-

ла да агенти америчке тајне службе кампањом терора против сопствених грађана створе такво расположење јавног мњења, које ће омогућити даљу агресију на Кубу. План је, како је касније откривено, предвиђао нападе авионом, бомбашке нападе на Мајами и Вашингтон и серију атентата. Звучи познато, зар не? У последњем тренутку Кенеди је зауставио ову операцију, али је она све до недавно била под печатом „топ сикрит”.

Покољ код Ел Ариша

Доказано је да је током такозваног „Шестодневног рата” на Блиском истоку, 8. јуна 1967. године, израелска војска смишљено напала амерички брод „Либерти” и том приликом убила 34 морнара, а 171 ранила. Израел је касније тврдио како није знао да је то амерички брод и да га је напао грешком. Наравно, истина је и овај пут би-

ла битно другачија. Намера Израела и Америке била је да нападом на брод „Либерти” скрене пажњу јавности са злочиначког покоља, који је израелска војска починила у египатском граду Ел Ариш, где је, по успостављању израелске окупационе управе, стрељано на хиљаде цивила, претежно жена и деце. Како се „Либерти” налазио у непосредној близини Ел Ариша, напад на овај брод значајно је за израелску вој-

Након преузимања власти на Куби од стране револуционара Фидела Кастра, чиме је та земља ослобођена неоколонијалног утицаја Америке, и пропале инвазије америчких трупа у Заливу свиња, НСА је покренула операцију „Нортвуд”, која је предвиђала да агенти америчке тајне службе кампањом терора против сопствених грађана створе такво расположење јавног мњења, које ће омогућити даљу агресију на Кубу. План је, како је касније откривено, предвиђао нападе авионом, бомбашке нападе на Мајами и Вашингтон и серију атентата.

ску и уклањање нежељених сведока покоља. НСА је знала да се брод „Либерти“ налази у водама близу Ел Ариша, а документи, који су касније објављени, сведоче и да је дала пристанак за напад на њега. Дакле, и овај пут је Америка свесно жртвовала своје грађане, зарад некаквих, само њима знаних „националних интереса“. Непосредно по отпочетом нападу, са „Либертија“ су упутили позив за помоћ,

„Национални интереси“ под знаком питања

Са предношћу одређене временске дистанце, знајући све ово, могли би се и на потпуно други начин посматрати напади на Њујорк и Вашингтон 11. септембра прошле године. Шта ако је све, у ствари, организовала НСА? Рецимо да је америчка влада, користећи НСА, свесно извела нападе на Њујорк и Ва-

шингтон и побила преко пет хиљада својих грађана, знајући да ће Американци, уколико им се натукне да је све организовао Осам бин Ладен, у револту по сваку цену тражити његову главу? И да ће због тога без икаквог већег противљења, било у Америци или у свету, моћи да буде покренута агресија на Авганистан. За почетак. А зашто је Америци био потребан баш Авганистан, ваљда никоме није несхватљиво, јер је до сада о томе више пута говорено. Ако је све ово истина, онда је јасно да је реч о прецизно изведеној операцији, која је успела у потпуности. Сада ће, позивајући се на борбу против тероризма, Америка моћи да нападне било коју земљу у свету која јој се замери, или за коју открије да спада у домен њених „националних интереса“.

Људи у црном

И поред свих доказаних злодела, која је за рачун америчке владе починила, НСА никада, ни за шта и ни пред ким није одговарала. Понека истрага, која се у вези деловања ове криминалне организације под патронатом америчке владе покрене пред неком од комисија америчког Конгреса, врло брзо бива прекинута, јер им је циљ само да се умири домаћа јавност. Остаје само да се нагађа за колико још злочина се не зна, а да их је починила НСА. Међутим, како се и најчуваније тајне кад тад открију, вероватно ће и истина о НСА једног дана испливати на површину. Надамо се да неће бити прекасно.

Вук Фатић

Намера Израела и Америке била је да нападом на брод „Либерти“ скрене пажњу јавности са злочиначког покоља, који је израелска војска починила у египатском граду Ел Ариш, где је, по успостављању израелске окупационе управе, страљано на хиљаде цивила, претежно жена и деце. Како се „Либерти“ налазио у непосредној близини Ел Ариша, напад на овај брод значио је за израелску војску и уклањање нежељених сведока покоља.

али је интервенцијом НСА сваки покушај спасавања морнара са тог брода онемогућен. Намера је била јасна: америчкој влади је одговарало да што више морнара страда, како не би касније могли да сведоче о ономе што се заиста догодило. Мртва уста не говоре. Када је неколицина њих ипак успела да се спасе, агенти НСА су им дискретно запретили да никоме не откривају шта се десило, јер би „трпели последице“. Какве, можемо само да наслутимо.

„Економско“ прислушкивање

Да је НСА коришћена и у „економске“ сврхе доказује чињеница да су 1995. године њени агенти послати у Женеви, како би шпијунирали представнике „Тојоте“ и „Нисана“, током преговора око царинских права за аутомобиле. Исто тако, својевремено је бивши канадски обавештајац Џејн Шортен открио како су мексички делегати били прислушкивани током преговора о Споразуму о северноамеричкој слободној размени 1992. године.

Злочиначки походи Америке и Израела увек су правдани „одбраном националних интереса“ (на шта само они имају право), или циничном „борбом против тероризма“ и „заштитом људских права и демократије“

11 ГОДИНА ОД АГРЕСИЈЕ НА ИРАК

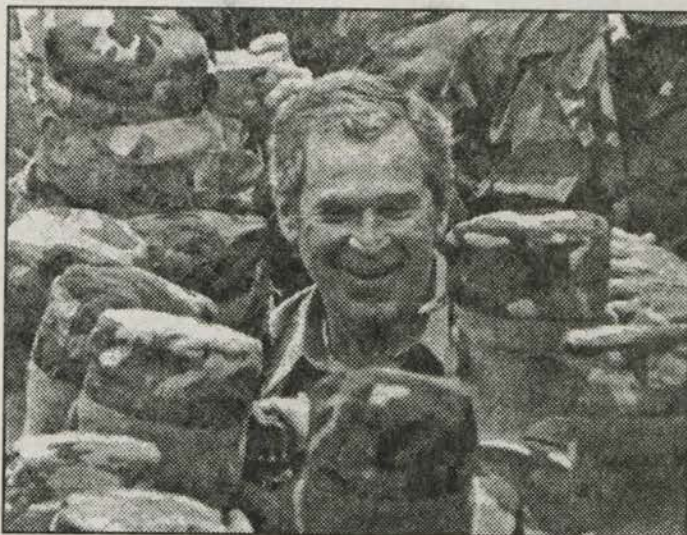
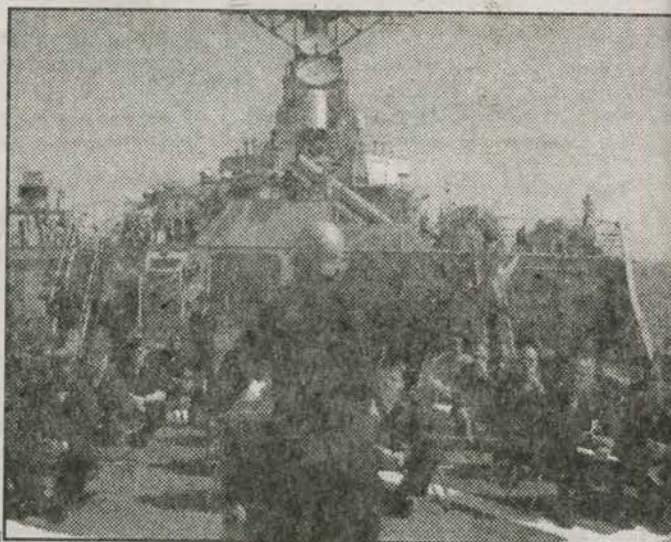
Једанаест година од срамне агресије Америке и њених сателита на Ирак, у земљи која је највећи глобални спонзор тероризма, планира се нови напад на слободољубиви ирачки народ. Међутим, то им овај пут неће тако лако проћи. Са друге стране, Ирак више дефинитивно није сам.

У зору, око 4 сата ујутро, 17. јануара 1991. године започела је операција „Пустинска олуја“, што је било шифровано име за агресију на Ирак. Шестонедељна агресија Сједињених Америчких Држава и њених сателита на Републику Ирак нанела је огромну штету инфраструктури Ирака и оставила не десетине хиљада мртвих, углавном ирачких жена и деце. Последице агресије (која, реално, ни после 11 година није окончана) осећају се и данас, првенствено због економске блокаде и санкција, које је Америка завела против Ирака. Наводни повод агресије био је покушај Ирака да поново успостави свој суверенитет над Кувајтом, који му је Велика Британија на превару отела пре неколико деценија.

Од тада је у Ираку од последица санкција умрло око милион и по људи, услед nestaшице хране и лекова.

Претње поново актуелне

У последње време, у оквиру такозване „кампање против тероризма“, охрабрена својим војним успесима у Авганистану, Америка је

покушала да искористи прилику и да обнови агресију на Ирак. Међутим, из целог света су стигле осуде такве идеје, па су Американци привидно (привремено) одустали од такве идеје. Средином јануара ове године амерички сенатор Јозеф Либерман изјавио је да „борба против тероризма

неће бити добијена, док председник Садам (Хусеин) не буде уклоњен са власти“. У исто време амерички председник Џорџ Буш затражио је да власт у Ираку пристане на повратак „инспектора за наоружање Уједињених нација“ (у ствари овејаних америчких шпијуна, који су протерани пре неколико година), јер ће у супротном доћи до последице!

Обраћање председника Хусеина

Поводом једанаесте годишњице од почетка агресије, ирачки председник Садам Хусеин обратио се нацији посредством ирачке државне телевизије. Одговарајући на претње новим нападима на његову земљу, председник Ху-

У последње време, у оквиру такозване „кампање против тероризма“, охрабрена својим војним успесима у Авганистану, Америка је покушала да искористи прилику и да обнови агресију на Ирак. Међутим, из целог света су стигле осуде такве идеје, па су Американци привидно (привремено) одустали од такве идеје.

Оно што је несумњиво јасно је чињеница да Ирак данас ужива пуну подршку свих слободољубивих људи и политичких снага на свету и да до агресије не би могло тако лако да дође, као што је био случај пре једанаест година, када је америчка пропаганда жарила и палила по земљиној кугли.

сеин је истакао да је Ирак спреман да одговори на сваки могући напад Америке, који се најављује као могућа опција. „Ирачки народ је преживео рат у Заливу, као што ће преживети све друге агресије”, рекао је ирачки председ-

ник, додајући да се уједно „моли Богу да се тако нешто не деси и да се избегне сваки нови рат и страдање ирачког народа”. Поводом шпекулација о томе да би Сједињене Америчке Државе поново могле да нападу Ирак изгова-

рајући се „борбом против тероризма”, Садам Хусеин је рекао да Америка клизи у понор, да је њена позиција климава и да се окреће сама против себе прекомерном употребом силе, а то ће по њу бити фатално. Обраћајући се нацији, председник Садам Хусеин је још рекао да због искуства које Ирак има из рата у Заливу, Ирачани сада имају више самопоуздања и много јаснији циљ, него пре једанаест година, тако да ће то омогућити да се одбије сваки могући напад.

Ирачки народ је одлучнији него икад

Багдадски листови су 17. јануара ове године објавили и писмо Кусаја Хусеина, млађег сина председника Хусеина, који је супервизор елитне Републичанске гарде Ирака. У том писму се такође наглашава да ће „свака могућа агресија бити одбијена, а нападачи уништени”. У ноћи пред годишњицу агресије у Ираку народ је јавно искашао да се не боји, да не постоји страх, упркос бројних претпоставки да би до напада могло доћи. Протеклих једанаест година, како се наводи, јасно је показало да Ирак има снаге и воље да се супротстави свакој агресији.

Подршка слободољубивог дела света

Несумњива је чињеница да Ирак данас ужива пуну подршку свих слободољубивих људи и политичких снага на свету и да до агресије не би могло тако лако да дође, као што је био случај пре једанаест година, када је америчка пропаганда жарила и палила по земљиној кугли. Ирак више није сам, и тога су и Американци свесни.

Вук Фатић

Саопштење за јавност Српске радикалне странке поводом једанаесте годишњице од почетка агресије на Републику Ирак

Српска радикална странка подсећа да је прошло већ једанаест година од почетка агресије Америке и њених сателита на Републику Ирак и слободољубиви ирачки народ. За тих једанаест година, што од америчких и британских бомби, што од последња санкција, у Ираку је умрло више од два и по милиона људи, од чега барем милион и по чине деца, па чак и тек рођене бебе.

Дивљачко и нехумано понашање највећег светског терористе, Сједињених Америчких Држава, у Ираку је показало своје најгоре лице. Упркос томе, ирачки народ истрајава у својој праведној борби, борби за живот и за очување своје слободе, државе, традиције и културе. И упркос свим проблемима, ирачки народ данас није сам у тој борби.

Српска радикална странка изражава дивљење и поштовање према ирачком народу, према коме су данас упрте очи свих слободномислећих људи света. Надамо се да ће ова тужна годишњица уједно бити и последња у којој ће Ирачани умирати од глади и недостатка лекова и да ће врло брзо за Ирак, али и за све друге земље и народе у свету, који су потлачени и трпе америчке злочине, наступити историјска прекретница, након које ће моћи да живе слободно, као свој на своме.

КАКО ТО РАДЕ ЗАПАДНИ ЛИХВАРИ?

Нобеловац Џозеф Стиглиц, бивши економски саветник Светске банке: „ММФ одговоран за хаос у Аргентини”.

Међународни монетарни фонд је начинио фаталне грешке у случају Аргентине, па евентуалној реформи светског финансијског система нужно треба да претходе корените промене у самом Фонду, изјавио је добитник Нобелове награде за економију Џозеф Стиглиц, бивши главни економски саветник Светске банке.

„ММФ је одговоран за аргентинску кризу, зато што је десет година подржавао валутну везу пезоса и долара, која је коначно раскинула ове године након што је Аргентина обуставила исплату спољног дуга, и зато што је погрешно водио кредитну политику према тој земљи”, каже Стиглиц и додаје: „Чврста валутна веза са доларом и општа фискална политика коју је препоручивао и подржавао ММФ погоршала је рецесију у Аргентини, у време када су тржишта већ била ослабљена кризом у Азији и уласком америчке привреде у рецесију. Фонд ће сада настојати да се одбрани и кривицу пребаци на Аргентину, оптужујући је да није следила потребне мере и потезући аргументе као што је раширена корупција”. Спољни дуг Аргентине достигао је 141 милијарду долара, а у социјалним немирима који су избили крајем прошле године погинуло је 27 особа. Стање у

земљи још увек је нестабилно, а сиромаштво све више узима маха. Педесетак житеља сиромашне провинције Хухуј на северозападу Аргентине пребегло је традиционалном виду протеста, распећу на дрвени крст, не би ли

нам се зло спрема оваквом сарадњом са ММФ-ом какву власт замишља (односно ММФ прописује), онда нам ни Бог не може помоћи. Ова изјава је најбољи доказ шта ће се десити са државама које свој економски програм буду засновале искључиво на добијању кредита од ММФ-а.

скренуло пажњу домаће и међународне јавности на беду и патње којима су изложени.

ММФ и у Србији (нажалост)

Има ли бољег примера да се ММФ-а ваља клонити као од куге? Нобеловац, некадашњи саветник Светске банке, можда један од оних који су такође били задужени да кроз транзицију уништавају привреде земаља које су у њу ушле, даде овакву изјаву и буквално нам све нацрта. Ако из ове његове изјаве не можемо да укапирамо колико

хвара са Запада је да свуда униште конкуренцију. Логика нам све говори: Зашто би САД-у или некој другој западноевроској земљи био циљ да подстичу нашу производњу? Конкуренција на тржишту, па макар она била и никаква, мора се у корену уништити. А то се управо ради на начин како је било у Аргентини, или како се тренутно ради код нас.

Како се уништава привреда?

Да би Запад извео своју операцију прва и основна ствар која мора да се обави је довођење марионетског режима на челне државне позиције. На делу смо имали прилике да видимо како је то урађено у Србији. Улагањем енормно великих новчаних средстава у некакве невладине организације, прозападно оријентисане странке и странкичице, прављење, а потом и ширење, једне јаке мреже наводно независних

А „експерти”? Они ће Цанетовом ескадрилом у Дубаи, или неко егзотичније место. У своје нотесе убележиће да су извршили још један у низу задатака које им је ММФ поверио.

медија, куповином интелигенције... Све се ово ради како би се дестабилизовало стање у држави и омогућио што лакши долазак оних који ће наводно сарађивати са светом. Наравно, та сарадња подразумева потпуно расуло у држави и потчињавање диктату најјачих западних сила.

Када се све то обави, тј. када они који су од Запада били предодређени заузму челне државне позиције, приступа се систематском уништавању свега здравог у држави. С обзиром да нас овде највише интересује привреда ми ћемо се базирати искључиво на тај сектор.

Секторе попут финансија, трговине, власничке трансформације и свега осталог што је везано за економију преузимају да воде наводни експерти, или што наш народ воли да каже, „све мој до мога“. Обично су ти „експерти“ увезени из иностранства под плаштом „велики стручњаци“ (као код нас Божидар Ђелић рецимо) и они почињу систематски да срозавају све оно што сте годинама покушавали да изградите. Ако се пак случајно догоди да „експерт“ није увезен, онда се узимају „експерти“ из некаких наводно стручних економских организација (годинама финансираних са Запада), које потичу из Србије. Тако смо добили некакав Г17+ на власти, иако тим људима нико жив није дао поверење на изборима. Чиста интересна групација.

Ти „велики експерти“ почињу са причом како је наш једини излаз узимање кредита са Запада. Медији су под њиховом контролом и по цео дан свих 365 дана у години имају могућност да народу сервирају ту бесмислену причу. Наравно, не изостаје ни лепушаста прича о „сарадњи са светом“, иако се та сарадња састоји у лупању нових захтева светских сила према нама. Е, онда креће узимање кредита у бесконачност. Комплетна економија наше државе данас се своди на узимање кредита. Предузећа се сите-

Аргентина је држава са 80% незапослености. Ми шпринтамо ка тој бројци. Та несрећна држава, захваљујући исто тако неким њеним „експертима“ и потчињавању ММФ-у, доживела је да у две недеље смени пет председника, и да се немири сваки дан интензивирају.

Последице Ђинђићевих „реформи“: Опустеле фабричке хале у Србији.

матски уништавају како би се продала у бесцење, гасе се банке, изазивају социјални немири, држава се раслојава на више делова, и у таквој ситуацији,

С обзиром да нема привреде, самим тим ни извоза, држава практично губи свој суверенитет, како политички, тако и економски.

две недеље смени пет председника, и да се немири сваки дан интензивирају. То ће бити и код нас. Немојте се зачудити ако вам у новинама једног дана осване наслов „Гладни становници Београда опљачкали Радуловићев Ц-маркет“. Сигурни смо да никоме није у циљу да се код нас догоди Аргентина, али како је кренуло све мирише на то. А „експерти“? Они ће Цанетовом ескадрилом у Дубаи, или неко егзотичније место. У своје нотесе убележиће да су извршили још један у низу задатака које им је ММФ поверио.

Жељко Грујић

када на све то додате нова задуживања која су „обезбеђена“ од стране овог режима, држава постаје зависна од западних сила. С обзиром да нема привреде, самим тим ни извоза, држава практично губи свој суверенитет, како политички, тако и економски. О свим питањима у вашој држави одлучују они које би то најмање требало да занима. Ако они одлуче да вам привреда нестане она ће и нестати.

Епилог

Епилог свега вам је објаснио Џозеф Стиглиц још на почетку текста. Диге се кука и мотика, али по оној народној „касно Марко на Косово стиже“, ми остасмо поробљени. Аргентина је држава са 80% незапослености. Ми шпринтамо ка тој бројци. Та несрећна држава, захваљујући исто тако неким њеним „експертима“ и потчињавању ММФ-у, доживела је да у

ГУВЕРНЕР ДИНКИЋ УНИШТАВА НАЦИОНАЛНУ ЕКОНОМИЈУ

Гувернер Динкић објашњава све своје поступке само једним аргументом, „последницама претходне власти“. На овај начин ће се успоставити инострана власт над предузећима у Србији. Банке су им послужиле само као помоћ, јер ће контролом НБЈ, уз помоћ спољног дуга, уложити капитал у нека предузећа, али ће зато затворити сва која им засметају на том путу.

Почетком ове године наслушали смо се прича о наводним успесима у прошлој години. Толико приче, а резултата није. Нико се није досетио да изнесе програм за наредну годину. Као када су дошли на власт: бар пола године су причали о Слободану Милошевићу, а у другој половини о опструкцији опозиције. Сада на почетку 2002. године, бар до лета хвалиће једни друге. Нама преостаје само да слушамо, свеми да се од тога не може живети.

Проблем који се углавном прећуткује или преко кога се олако прелази, а има највећи значај је - непостојање социјалног програма. Са овим проблемом власт се суочава само када на хиљаде отпуштених радника изађе на улице. Па и тада им се причају разновне бајке, тако да нико ове људе не

удостојава конкретног одговора. Уместо да им се одговори како да зараде и преживе, говори им се да ће бити још теже, помиње се транзиција и Европа, износе се планови до 2005. или 2008. године од када ће можда добити посао. Избегавање одговора и нова отпуштања радника, предузећа која ће отићи под стечај, доводе до тензија још већих од постојећих. Како одржати социјални мир? Очигледно да је немогуће без постојања социјалног програма. Сада је око 400.000 радника евидентирано на Тржишту рада као незапослено, а најављује се отпуштање око 600.000 радника који ће се јавити као технолошки вишак. Најављена су и повећања плата, што и није нелогично, с обзиром на мали број преосталих запослених или оних који су преживели „реформе“.

Гувернер Динкић се понаша као да је Народна банка његово приватно власништво и као да је посебна држава. Мисли да је, ионако нетачна тврдња о стабилности динара, пресудна за јачање економије, иако многи стручњаци износе сасвим супротно мишљење.

Саопштење за јавност Српске радикалне странке

Млађан Динкић је убица српског банкарства. Он хитно мора да оде са функције гувернера Народне банке Југославије, јер је реч о човеку, који је до сада свесно уништио преко 20 банака, иако за то није било потребе, и који је на хиљаде људи оставио без посла.

Да је било ко други са улице упао са митраљезом у Народну банку Југославије, као што је то учинио Млађан Динкић, сигурно је да тај не би нанео толико зла домаћем банкарском систему. Режим очигледно сматра да је нашој земљи потребан гувернер Народне банке, који ће затварати банке и отпуштати људе, уместо да поправи стање у српском банкарству, па је тако и могло да се деси да после ових катастрофалних резултата Млађан Динкић и даље остане на својој функцији.

Српска радикална странка очекује да по њеном захтеву поднетом Савезној скупштини Савезне Републике Југославије Млађан Динкић буде смењен. Српска радикална странка жели да верује да у савезном парламенту има довољан број посланика који желе да спрече катастрофу националног банкарства.

ње. Као највећи успех наводе се преговори са Париским клубом поверилаца. Заслуге за годишње отплаћивање суме од 200 милиона долара дуга, припадају Ђелићу у Лабусу.

Ђелић, као и увек, има решење за све, па тако и за раднике остале без посла. Просечна старост људи осталих без посла је од 40 до 50 година, а он им говори да су у пуној снази и да преквалификација не би представљала никакав проблем. Прича као да ће се то дешавати у неком наредном периоду, а не сада. Ако ти људи не примају плате, како ће живети док не заврше курсеве и ко им гарантује сигуран посао након тога и да ли ће и када бити отварања нових радних места? До сада смо били сведоци само отпуштања и нико није могао да посведочи о отварању нових радних места.

Досова „залагања“

Истина је да су неспособни да земљу извуку из кризе у којој се нашао.

Премијер Ђинђић наглашава да не живи од плате, што може да буде добар пример грађанима Србије који желе да живе само од свог рада.

између осталог и због њиховог „пре-тераног залагања“. Ако би то признали морали би да распишу нове изборе. Знају да би у том случају изгубили власт, и већину коју сада имају и због које раде шта им се прохте, поштујући само неписане законе донете на седницама ДОС-а. Како се рад Републичке владе може оценти успешним, са готово свакодневним штрајковима радника и све већим бројем незапослених? По ком то програму се из сиромаштва излази за повећавањем броја незапослених?

Банке у стечају

Објављивањем стечаја у Беобанци, Београдској банци, „Инвестбанци“ и „Југобанци“, 8,5 хиљада радника остало је без посла. Гувернер НБЈ Млађан Ђинђић овакав поступак образложио је немогућношћу НБЈ да санира банке, јер је за њихову санацију потребно, по њему, 8,3 милијарде марака. Ни у једном тренутку није поменуо дуг привреде (предузећа попут Змаја, ЕПС-а, Београбанке...) који износи 430 милијарди динара (по проценама Института економских наука). Као најважнији

Синдикат Беобанке саопштио је да је двоје њихових радника преминуло од увођења стечајног поступка у тој банци. Владимир Пауновић, стар 51. годину, преминуо је 6. Јануара од срчаног удара, а друга радница је преминула у болници, где је боравила због алергије и била пред отпуштањем. У Синдикату њихову смрт доводе у везу са претрпљеним стресом због стечаја.

аргумент за овакав поступак изнео је плате запослених, које су биле знатно више од просечних и то због трошења новца поверилаца.

Између многобројних досових предизборних обећања, било је и обећање да ће извршити санацију банкарског система. То сада нико и не помиње, као што се у јавности не зна шта од то мало пристиглог новца из ино-

странства представља поклон, кредит или директну инвестицију. Сигурно је само једно: да смо од међународне заједнице добили само похвале.

Божидар Ђелић, министар финансија у Републичкој влади, најавио је отварање нових финансијских институција: Банке за развој, банака за подстицај извоза, Националне штедионице и Агенције или банке за реструкту-

ЗОРАН ЂИНЂИЋ О ЕКОНОМСКОЈ ПОЉТИЦИ ВЛАДЕ СРБИЈЕ

ИЗЛАЗИМО ИЗ СИРОМАШТВА

За годину дана Србија изашла из круга сиромашних земаља, али још није међу средње-развијенима. Буџет штедне и преживљавања. Нема штампања новца, нити скривених дефицита

Избачени на улицу: протест банкарских радника

ирање. За раднике банака у стечају, социјалним програмом предвиђене су три могућности: 1. једнократна новчана накнада од 24 просечне нето плате у Србији или 6.000,00 динара по години радног стажа, 2. пријава на Тржиште рада и 3. преквалификација. Просечна старост радника осталих без посла је између 40 и 50 година. Шта преостаје некоме ко са 50 година остане без посла? Уколико се одлучи за новац, добија суму од око 6.000 немачких марака, али и (нпр. жене) осам година до стицања права на пензију, по новом закону. Када се сума од 6.000 марака подели на 8 година, добија се на располага-

Највећи број радника се одлучио за отпремнину, како би бар неко време могли да прехране породицу. Пријава на Тржиште рада, као и преквалификација, улазак је у превелику неизвесност, јер ће се број незапослених повећавати готово из дана у дан.

„НБЈ је морала да прибегне неким непопуларним мерама, односно за шест месеци је затворила 24 банке које су ризично пословале и није било услова за њихову санацију”, изјавио је Млађан Динкић. И сада се правдао „последницама претходног режима”. На овај начин ће се успоставити инострана власт над предузећима у Срби-

ји. Банке су им послужиле само као помоћ, јер ће контролом НБЈ уложити капитал у нека предузећа, али ће зато затворити сва која им засметају на том путу.

Иду ли и предузећа под стечај?

Увођењем санкција нашој земљи обустављен је платни промет, тако да банке нису могле да плаћају преузете обавезе према иностраним повериоцима. Од укупне билансне суме банака око 90 одсто чине девизна потраживања од наших предузећа према иностранству. Банке су средства само пренеле привреди, која је требало да уз њихову помоћ организује производњу и да се на тај начин раздужи. Ти дужничко – поверилачки односи домаћих субјеката требало би да се решавају истовремено са решавањем спољног дуга. Динкић се позвао на обећања која су дали Лондонски и Париски клуб о отпису дела дугова. Уколико дође до отписивања дугова, у процесу санације банака отписује се и део дуга привреде према банкама. Није тачна гувернерова тврдња да није могуће наплатити дуг од домаћих предузећа. Један од разлога је његова неспособност да утврди тачан износ дуга према иностранству, као и предузећа према банкама. Стечајни управници у банкама, по закону, треба да покрену стечајни поступак у предузећима којима нису наплаћени дугови. Пропадање банака довешће до пропадања предузећа, која нису добила чак ни шансу да покрену производњу и да покушају да врате дуг.

Весна Марковић

Светска банка, као знак подршке „успешно извршеним реформама у банкарском систему”, упутиће помоћ од 100 милиона долара. Зашто тај новац није уложен у санацију банака?

ње износ од 750 марака годишње или 62,5 марака месечно. Министар Ђелић је изјавио да са 6.000 немачких марака може да се преживи 5 година (то је 1.200 марака годишње или 100 марака месечно). По каквом то рачуну није објаснио, јер 100 марака - или 3.000,00 динара - месечно није довољно ни за трећину потрошачке корпе, а о превозу, одећи, обући да и не говоримо.

СТРУЈНИ УДАР ОД 300 ОДСТО

ЕДБ увећане износе на рачунима за струју образлаже повећаном потрошњом због хладног времена, као и преласком из Јефтине у скупље зоне. Тиме покушавају да прикрију истину: да струје има довољно и да се извози. То није крај поскупљењима, наредна су најављена за ову годину и износе 50 одсто. Не зна се у колико наврата ће струја поскупети, али прво поскупљење можемо очекивати већ на крају зимске сезоне, односно у априлу или марту. Садашњи рачуни нису били само честитка, већ и начин да се грађани навикну да раде само за струју.

Електродистрибуција Србије није заборавила своје грађане, јер су им уручене честитке за Нову годину, које ће сигурно остати незаборавне. Ускоро је уследило и обавештење да нема више резерви, због „превелике“ потрошње, па ће можда уследити и рестрикције. А ако не дође до рестрикција, доћи ће до искључења, одмах након пристизања рачуна, како је најављено у ЕДБ-у. Грађанима Србије преостаје само да се навикавају на нове услове живота у мраку и то на очеку 21. века и пред дуго најављивани улазак у Европу. То је само један од доказа да је „демократија“ победила.

Децембарски рачуни за струју, у односу на новембарске, увећани су за 300 одсто, што је изазвало шок код потрошача. Многима је одмах постало јасно да неће моћи да их плате, али им је исто тако нејасна и висина рачуна. О томе говоре редови испред шалтера у Масариковој, где службеници дају само једно обавештење: најпре уплатите, па онда можете да се жалите. За плаћање аконгације за јануар и рачуна

за децембар биће потребна углавном једна просечна плата (6.600,00 динара). Може ли неко да ради само за струју?

Примера је много: за коришћење струје у стану од 60 квадрата у центру града потребно је преко 10.000,00 динара, што је четири пута више него у новембру, за стан од 50 квадрата (ТА пећи), потребно је издвојити 8.000,00 два пута већу суму него у новембру.

У ЕДБ-у кажу да је до увећавања рачуна довео нови начин обрачунавања, односно увођење зелене, плаве и црвене тарифе, али и хладно време. Нормално је да у зимским месецима буде хладно и да се користи грејање, али то не може да буде никакав аргумент за поскупљење, већ само доказ да се струја извози. Директор албанске

У ЕДБ-у кажу да је до увећавања рачуна довео нови начин обрачунавања, односно увођење зелене, плаве и црвене тарифе, али и хладно време. Нормално је да у зимским месецима буде хладно и да се користи грејање, али то не може да буде никакав аргумент за поскупљење, већ само доказ да се извоз струје прикрива оваквим причама.

ЕПС најављује интензивирање наплате потраживања и искључења струје дужницима чим свима буду уручени обрачуни. Пошто је мали број оних који ће моћи да их плате, односно да раде само за струју, преостаје им само да се прилагођавају новим условима живота у мраку и то баш на почетку 21. века и пред улазак у Европу. Али „демократија“ је победила и сви треба да уживају у њој и мраку који је донела са собом.

компаније за енергетику Дритан Прифти, изјавио је агенцији АФП да је у контакту са владама Србије и Румуније, које су пристале да Албанији продају између 2,5 и 3,0 милиона киловата дневно. Министар рударства и енергетике Горан Новаковић, демантовао је Прифтијеву изјаву, не негирајући сарадњу са Албанијом, али само у транзитирању струје из Румуније. Министар је изразио жаљење због изузетно тешке енергетске ситуације у Албанији, где становништво проводи, и до 20 часова у мраку.

У Алијанси за рационалну потрошњу енергије, наводе да је за стан од 60 квадратних метара, који греју ТА пећи, потрошња у новембру била око 1.400 киловат-сати, од тога је 600 киловата била скупља тарифа. Обрачунска снага износила је 15 киловат-сати. У децембру је потрошња порасла до 2.000 киловат-сати. Од тога је 600 киловат-сати, по скупљој тарифи, а 1.400 киловат-сати по јефтинијој. Овај потрошач

је ушао из зелене у плаву зону, а порасла му је и обрачунска снага са 15 на 27 киловат-сати. За исто домаћинство које користи етажно грејање од потрошених 1.400 киловата у новембру, само је 400 у нижој, а 1.000 киловата у вишој тарифи. Од децембарских 2.000 киловат-сати, чак је 1.500 киловата по скупљој, а само 500 киловата по нижој тарифи, обрачунска снага је скочила са 15 на 27 киловат-сати.

Струја је у току дана чак четири пута скупља него у току ноћи. Изгледа да ће ноћни живот постати све популарнији у Србији.

Како се загрејати ?

Није само струја поскупела, већ и остали енергенти.

Кубни метар дрва је готово дупло скупљи у односу на прошлу годину и креће се од 80 до 100 немачких марака. Најјефтиније је грејање на природни

гас и износи 11,40 динара по метру квадратном, одмах иза њега је централно грејање. Влада Србије би требало да објави нове цене даљинског грејања. Предлог министарства за енергетику је 18,00 динара по квадратном метру, а Скупштине града Београда 15,00 динара. Цена даљинског грејања креће се од 5,00 до 13,84 динара у Србији. Проблем је у томе што на ове износе треба додати рачуне за телефон, комуналије.

Поскупљења и у 2002. години

У Електропривреди Србије најављена су поскупљења од 50 одсто у току ове године, али се још увек не зна у колико наврата. Извесно је да ће први талас поскупљења бити одмах по истеку зимске сезоне, односно у марту или априлу. Садашњи рачуни нису били само честитка, већ и начин да се грађани навикну да раде само за струју.

Весна Марковић

Према налогу ЕПС-а, Електродистрибуција Београд, од половине децембра искључи више од 600 нередовних платиша. Рок за плаћање децембарских рачуна је осам дана, тако да постоји могућност да остану без струје сви који нису измирили децембарске рачуне.

Цинизам једне
диктаторске власти

Љубомир Герић,
директор ЕПС

ОВО СЕ ЗОВЕ БЕЗОБРАЗЛУК

Пали се на штедњу, српски народе! Немој да једеш, да куваш, да се грејеш, купаш... Живи као у каменом добу, јер дична власт све ово препоручује зарад развика демократије.

Заледило, богами, ове зиме. И то мушки. Стегло, па никако да пусти. Међутим, и поред толике хладноће, никада није било више људи на улицама наших градова!? Укапирао народ да му је напољу поред толиког минуса много топлије неголи код куће. С обзиром да је режим као божићну и новогодишњу честитку народу даровао „демократске“ рачуне за струју и грејање, те му на тај начин показао да ће ове године бити још бругалније пљачкање преостале цркавице, народ је одлучио да се греје на улици шетајући дугим маршрутама. Здравом је, скида вишак килограма, а уз све то представља праву

уштеду нашим новчаницима, јер не укључујемо уређаје у станovima. Рачуни за струју и грејање којима режим шамара народ толико су енормни да је вероватно боље да вас стрељају, јер нема силе да их платите, осим ако нећете читав месец да гладујете. Тражили смо демократију, добили смо ДОСократију. А како на све то гледају досовци? Одговор следи.

Досовски „интелектуалци“

Извесни Љубомир Герић, охоли директор ЕПС-а и полтрон актуелне власти, предложио је народу Србије „генијално решење“ како да плати то-

лике рачуне у случају да нема новца. Ево како је он то замислио, цитирамо: „Ако немате новац да платите струју позајмите од комшија.“(!) Ха, шта кажете, одакле му само толика памет?! Човек је пронашао солуцију и, као у представи „Радован Трећи“, узвикнуо: „Ево решења!“ Ако вам зафали кинта да платите „бербу ушију“ (мисли се на рачуне за струју и грејање), само се обратите комшији који ће вас, сигурни будите, „великодушно“ дочекати и рећи „узми све што ти живот пружа“. Иначе су комшије к’о луде без вашег захтева за позајмицом, јер по Герићевом схватању „пуни су као брод“ (које ли бајке тај чита, и где тај живи?), и једва чекају само да вам притекну у помоћ, иако ни сами себи не могу да помогну. Који је то лудак!

Међутим, Герић у свом кратком директоровању и харанги по ЕПС-у има још низ „бисера“. Наиме, након што је ЕПС кренуо са рестрикцијама струје Герић је кренуо да „умирује“ крајње гневани народ. Његова „генијалност“ се

„У случају да вам буде баш толико хладно обуците унтерцигер гаће, хулахопке и добро се утоплите“, препоручује нам Љубомир Герић, директор Електропривреде Србије.

МОЈКОВАЧКА БИТКА

Ове године, 6. и 7. јануара, навршило се 86 година од битке код Мојковца, када је 1. санџачка дивизија Црногорске војске по цену великих губитака, прелазећи из одбране у напад, сломила офанзиву аустроугарске војске и одбранила своје положаје. Циљ операције био је одбрана североисточног дела Црне Горе и осигурање левог бока и позадине Српске војске од дејства аустроугарских снага из југоисточне Босне.

Битка је део Мојковачке операције Црногорске војске која је, под командом сердара Јанка Вукотића, трајала од 15. децембра до 16. јануара 1916. године. Циљ операције био је одбрана североисточног дела Црне Горе и осигурање левог бока и позадине Српске војске од дејства аустроугарских снага из југоисточне Босне.

У склопу општег плана за напад на Црну Гору, аустроугарска војска је на мојковачком сектору ангажовала 12 батаљона, два коњичка ескадрона, две батерије брдских топова, батерију хаубица и друге мање јединице и око 14.000 војника. Мојковачки правац био

Сустрет сердара Јанка Вукотића и војводе Петра Бојовића

је најосетљивији на североисточном црногорском фронту и водио је ка Колашину, Матешеву и Подгорици, пружајући могућност непријатељу да раздвоји делове Санџачке војске на беранском и тарском сектору и угрози бок и позадину Васојевићког одреда који је бранио Беране. Због тога је команда Санџачке војске на том сектору ангажовала јаке снаге: Колашкину и Бјелопољску бригаду, Ускочки, 1. и 3. регрутски и Добровољачки батаљон и артиљерију за подршку.

Црногорске јединице у борбама код Мојковца имале су 164 погинула и 281 рањеног војника, док је на аустроугарској страни погинуло 112 и рањено 350 војника. Тако је 1. санџачка дивизија по цену великих жртава остварила

значајну победу и одбранила своје положаје, сломила офанзивну моћ надмоћнијих аустроугарских снага, које на том правцу нису биле у стању да наставе офанзиву. Санџачка дивизија је све до 18. јануара 1916. године држала одбрамбени фронт на левој обали Лима (између Берана и Андријевице) код Мојковца и на левој обали Таре.

Од 22. октобра 1915. до 18. јануара 1916. године Санџачка војска је на операцијској просторији између горњег тока Дрине, Западне Мораве, Ибра, Пећи, планина Богићевице, Бјеласице, Сињајевине и Дурмитора, бранила Црну Гору од аустроугарских окупатора, олакшавала у октобру и новембру операције Српске војске у Србији и, заједно са 1. српском армијом омогућила у децембру 1915. године одступање главних снага српске војске са Косова и Метохије преко Црне Горе на Албанско приморје, а затим је до 21. јануара 1916. године, бранећи и даље Црну Гору, вршила с осталим снагама црногорске војске улогу заштитнице Српске војске, која се у то време повлачила кроз Албанију.

ЈАНКО ВУКОТИЋ (1866 – 1927)

Јанко Вукотић је рођен на Чеву код Цетиња. Након завршене Војне академије у Италији, постепено се пео хијерархијским лествицама, што је битно допринело његовом свестраном и систематском усавршавању и стицању драгоцене искуства на командним и руководећим дужностима.

Бригадир је постао 1902. године, а 1910. је командовао Првом црногорском дивизијом. Од 1905. је члан Државног ратног савета, а пуну афирмацију достигао је у балканским ратовима. У Првом балканском рату Јанко Вукотић командовао је Источним одредом, посебно се истакавши у операцијама у Рашкој и Метохији, па је убрзо постао начелник штаба Врховне црногорске команде. У Другом бал-

Сердар Јанко Вукотић

канском рату предводио је Црногорску дивизију у оквиру Прве српске армије против бугарских снага. Црногорска дивизија освојила је положаје на линији Пасаџиково-Калиманци и успешно садејствовала јединицама Српске војске у Брегалничкој бици, прихватајући одлучујућу борбу против Бугара. У Првом светском рату био је начелник штаба Врховне команде Црногорске војске и командант Херцеговачког одреда и Санџачке војске. Избијањем на Јахорину и Пале јединице Санџачке војске којом је командовао сердар Јанко и јединице Ужичке војске угрозиле су бок и позадину Аустро-Угара на Дрини.

Велики успех Јанко Вукотић постигао је у току повлачења Српске војске преко Црне Горе и Албаније. Тада је Санџачка војска у садејству са снагама Прве српске армије успела да одржи 500 км дугачак фронт и у натчовечанској борби код Мојковца заустави и одбаци непријатељску офанзиву.

С обзиром на то да није имао мушког потомка стасалог за бој, прослављени војсковођа је у све окршаје увек, као најближег сарадника, водио своју кћерку јединицу.

УСТАНАК У ХЕРЦЕГОВИНИ

Послије капитулације Југославије Херцеговина је припала Независној Држави Хрватској, док је војнички била окупирана од 6. италијанског армијског корпуса. Почетком маја Хрвати су почели постепено да преузимају власт у тим крајевима.

Чим су власт примили, хрватски срески начелници и војни руководиоци издали су проглас народу у коме су изричито захтјевали уз пријетњу смртне казне предају оружја искључиво од Срба. По несрећи, многи су оружје и предали, док су га остали сакрили. Када су Срби разоружани, хрватске власти су позвале херцеговачке Хрвате и муслимане и наоружали их. Овај акт хрватске власти је изазвао сумњу код Срба.

Чим су усташке власти наоружале херцеговачке Хрвате и муслимане, организовале су од њих усташке јединице и одмах су отпочели нечувено и невиђено убијање и прогон прво угледних Срба, а затим цијелих српских села и крајева. За мјесец и по дана рачуна се да је у Херцеговини убијено преко 40.000 Срба. Нарочито су Срби страдали око Љубушког, Мостара, Коњица, Чапљине, Стоца и Гацка. Италијанска војска, која је гарнизонирали у овим мијестима, правила се невјешта, мада је било појединачних случајева гдје су узимали Србе у заштиту и спасавали њихове животе.

Срби се дижу на оружје

За тај мјесец и по дана Срби нису могли да се снају и нису знали како да се спасавају. Али почетком јуна, угледници Срби из свих херцеговачких срезова састали су се на договор. Написане су биле представке месним хрватским властима и команди 6. италијанског армијског корпуса да се престане са прогоном и убијањем Срба, али све то није помогло. Видећи да се налазе

Видећи да се налазе пред биолошким истребљењем, Срби су спонтано почели да се дижу на оружје. У почетку је сваки почео да стражари више свог села и да га брани у случају усташке најезде.

пред биолошким истребљењем, Срби су спонтано почели да се дижу на оружје. У почетку је сваки почео да стражари више свог села и да га брани у случају усташке најезде.

Све до 12. јуна 1941. српска пушка није опалила у Херцеговини.

За мјесец и по дана рачуна се да је у Херцеговини убијено преко 40.000 Срба. Нарочито су Срби страдали око Љубушког, Мостара, Коњица, Чапљине, Стоца и Гацка.

Тога дана у селу Казанцима, у срезу Гатачком, свештеник Радојица Перишић организовао је своје сељаке, који су били наоружани, напао је у истом селу хрватску жандармеријску станицу и разоружао је. Пошто је разоружао жандармеријску станицу кренуо је према усташама. Хрватима и муслиманима, који су држали страже и имали патроле према овом српском крају, и отерао их. Чим је свештеник Радојица очистио тај крај од усташа, ријешао је са својим људима да се од тог дана, не само бране српска села и народ, већ да се пређе у отворени напад на Хрвате и Италијане, уколико ови крену да помажу Хрвате. Овај догађај је брзо одјекнуо у свим српским селима Херцеговине, и овај се дан сматра као дан почетка устанка на све непријатеље срп-

ског народа у том крају.

Неколико дана послје овог догађаја одржане су двије велике скупштине угледних херцеговачких Срба: једна у селу Драмешини код Гацка, на којој су учествовали само представници гатачких села, а друга у селу Шљивовици, недалеко од Гацка према црногорској граници, на којој су учествовали и представници Невесињског и Билећког среза. Тада је рјешено да се закључци са ове скупштине доставе и осталим срезовима, и да се 27. јуна у свим срезовима изврши једновремени напад на све усташко – хрватско – му-

Поп Радојица Перишић, погинуо у борби са комунистима испод Козаре априла 1945.

слиманске положаје и њихове гарнизоне. Чим је рјешење са скупштине послато свим срезовима, свештеник Радојица Перишић је предао дужност команданта коњичком поручнику Милораду Поповићу. Поручник Поповић је за врло кратко вријеме ступио у везу са свим угледним људима у Херцеговини, са којима се договорио у вези предстојећег напада.

На дан 27. јуна отпочео је напад на сва главнија усташко - хрватско - муслиманска упоришта у цијелој Херцеговини. Огорчени херцеговачки српски сељаци, скоро голоруки скакали су на усташке ровове, ове ликвидирали и сами се наоружавали. Дана 27. јуна 1941. Срби из Гацка напали су окупатора, италијански конвој у близини Автовца. Сутрадан на Видовдан Автовац је ослобођен од усташа. За неколико дана, све усташке посаде по нашим и њиховим селима биле су уништене или сатеране у градове. Убијен је и ађутант Анте Павелића, Мијо Бобан. Оборен је и један усташки авион.

Усташе – слаб противник

На дан 27. јуна отпочео је напад на сва главнија усташко – хрватско – муслиманска упоришта у цијелој Херцеговини. Огорчени херцеговачки српски сељаци, скоро голоруки скакали су на усташке ровове, ове ликвидирали и сами се наоружавали. Дана 27. јуна 1941. Срби из Гацка напали су окупато-

Милорад Поповић, командант Невесињског корпуса, погинуо у борби против усташа 1945. на Козари

ра, италијански конвој у близини Автовца. Сутрадан на Видовдан Автовац је ослобођен од усташа. За неколико дана, све усташке посаде по нашим и њиховим селима биле су уништене или сатеране у градове. Убијен је и ађутант Анте Павелића, Мијо Бобан. Оборен је и један усташки авион.

Послије овога су створени планови да се пређе у напад на вароши и из њих истјерају усташке посаде, а хрватска власт потпуно онемогући. Али тога момента су се умијешале италијанске војне власти са намјером да у том подухвату онемогуће Србе. Да би помогле Хрвате, италијанске јединице су кренуле из градова и са јаким снагама почеле да нападају на положаје Срба – четника да би на тај начин угушили револт против усташке Хрватске.

Потез Италијана створио је тешку ситуацију за Србе и њима је било јасно да се не могу борити и против њих са својим slabим наоружањем. Примљене су мјестимично борбе са италијанским јединицама, али се углавном од те борбе у то вријеме морало одустати, једно због слабог наоружања, а друго због тога што су Срби били свјесни да ће од удружених усташко – италијанских снага још више страдати.

Овим муњевитим четничким нападом, који је почео 27. јуна и трајао 4 до 5 дана, усташе су биле сабијене у градове и постале потпуно безопасне за српска села. Настало је затишје, које су Срби искористили за припреме, да би у јесењим и зимским данима извршили последњи и главни обрачун са усташким снагама, а вјероватно, услед тешке зиме и слабих комуникација, и са Италијанима.

Комунисти својатају устанак

Међутим, почетком септембра, комунисти су отпочели јавно да се појављују у Херцеговини. Њихови вођећи људи су прешли из Црне Горе под изговором да помогну борбу Срба против окупатора. Уствари то је био само изговор, који је у то вријеме било тешко објаснити српском народу. Убрзо они су се окренули против Срба – четника и омели намеравану главну акци-

ју против Хрвата и Италијана.

Августа 1941. сазнало се у Херцеговини за покрет пуковника Михаиловића и херцеговачке четничке јединице су се одмах укључиле у покрет. Пуковник Михаиловић је тада послао у Херцеговину мајора Бошка Тодоровића да би координирао рад херцеговачких четника са његовим покретом.

У првим данима устанка у Херцего-

Мајор Бошко Тодоровић, арт. мајор ЈВ, начелник штаба команде Источне Босне и Херцеговине. Мучки убијен од комуниста 1942., када је ишао на преговоре

вини истакли су се следећи Срби: свештеник Радојица Перишић, поручник Милорад Поповић, капетан Милош Куреш, Јован Драгинић, Петар Самарцић (бивши земљораднички првак из Братача, убијен као одметник 1948.), Милорад Бјелетић (командант Ђоравог батаљона), поручници Јован Мишевић, Михаило Копривица, Душан Вучковић, Васо Зиројевић, Благоје Тепавчевић, Шпиро Бабић, Ђетко Петковић, Стево Старовић, Видак Ковачевић, Ђока Гргур, Томо Гузина, Мато Милићевић и многи други у свим крајевима Херцеговине.

Комунисти БиХ су тек 13. јула донијели одлуку о дизању устанка тако да не могу присвајати овај устанак, а у њиховој историји се нигдје не спомињу вође овог устанка.

ГЕНЕРАЛ ПАВЛЕ ЈУРИШИЋ ШТУРМ

Пре осамдесет година, 14. Јануара 1922., упокојио се Павле Јуришић, чувени генерал Српске војске. Генерал (или ђенерал, како се онда говорило) Павле Јуришић Штурм родио се 22. августа 1848. у Герлици (Пруска) као Паул Штурм, у крају насељеном Лужичким Србима, што је и он пореклом био.

Увојну академију је ступио 1. октобра 1866. године у Бре-слави, а по довршетку исте свршио је Ратну академију у Нансију. За потпоручника је произведен 1. јула 1870. године. Учествовао је у Француско-немачком рату 1870-1871. и због испољене храбрости одликован је Гвозденим крстом. Овде наводимо одабране одломке из чланка који је о овом знаменитом српском војсковођи написан 1925. године и објављен у тадашњем војном месечнику „Ратник“.

Србија, ондашња мала кнежина, водила је тих година крваве ратове за своје проширење и ослобођење са ондашњом силном турском царевином. ... Јуришић, чувши да се Србија спрема на рат, жељан војевања и да искрено послужи нашој отаџбини, даде оставку на службу у немачкој војсци и са својим братом Евгенијем ... дође у Београд. Тада се јако осећала оскудица у школованим официрима наше војске. Обојица буду одмах примљени, а показаним јунаштвом то су доцније потпуно оправдали. По том је учествовао у свим нашим ратовима, које је наша отаџбина водила. На свим дужностима које је вршио, показао је особиту вољу и енергију, а у борбама изванредну храброст. Као храбар, неустрашив старешина истицао се и био је одликован.

У првом нашем рату (мисли се на српско-турски рат 1876. године – прим. В.С.) учествовао је у борбама на Дрини. Почетком 1877. године унапређен

је у чин капетана II класе и одликован Таковским крстом с мачевима и Сребрном Медаљом за храброст. У другом Српско-Турском рату видимо га команданта Крајинског пука Тимочке комбиноване бригаде Књажевачке војске. Опет се прочу јунаштвом и одликован је Таковским крстом четвртог степена, Златном медаљом за храброст и руским орденом Светог Станислава трећег степена са мачевима.

У Светском рату видимо га као команданта Треће армије, која је на себе примила врло тежак задатак у почетку непријатељског надирања, кад су аустроугарске трупе прешавши Дрину наступале своме циљу, Ваљево. Трећа је армија имала да штити границу и да задржава непријатеља док није наша Друга армија ударила у бок, извевши свој маневар, и потукла га у познатој Церској битци. Генерал Јуришић показао је ретку командантску способност, доказавши да је дорастао за моменте у којима се налазио. Његове особине су запажене и достојно оцењене.

Генерал Јуришић неспорно уживао је глас и важио као један од најспремнијих и најисправнијих официра старије генерације. Сматран је као најбољи познавалац пешадије. То је докуменговао у рату и на маневрима. Није пропуштао ниједан тренутак да ради на свом усавршавању. Имао је ретку, несаломљиву енергију. Био је војник у правом смислу речи.

Радио је на стручној, војној књижев-

ности а нарочито се задржавао на омиљеном му роду оружја, у коме је скоро цео свој век проживео, на пешадији. О њој је написао неколико расправа, а његове критике маневарских радова сматрају се као дела савршенства.

Висока раста, прав као бор, достојанствена држања, поносит, на кога ни терет година, ни ратне тешкоће, ни приватне невоље и недаће нису могле да утичу...

Имао је сва наша одликовања, а од страних: руски орден св. Ђорђа, руску ленту св. Станислава, руску ленту св. Ане са мачевима, француску Легију части II степена, енглеске св. Михајла и Ђорђа II степена, ленту Белгиске круне, турски орден Османлије II степена, Мецидије ленту, пруски Гвоздени крст II степена, Споменницу 1870-1871., аустријски св. Леополд IV степена.

Од страних језика је потпуно говорио немачки и француски. Карактера је био чврстог, искрен и поштен. Колико је нашу отаџбину волео, која је била и његова, и колико се привикао казује и то да ушавши у њу одмах је узео славу, Светог Саву.

Приредио: Жељко Грујић

У француско-пруском рату учествовао је и Петар Карађорђевић, тада француски потпоручник, потоњи српски краљ, и био заробљен. У заробљеништву је сусрео младог пруског официра, Паула Штурма који се за њега одмах заинтересовао, свестан блискости порекла два народа, српског и лужичкосрпског. Ово необично ратно пријатељство је имало знатног утицаја на Штурмову одлуку да касније приступи српској војсци. Српско име које је себи узео је само директан превод првобитног, немачког.

СВЕТА ТАЈНА КРШТЕЊА

По вери нашој светој, у светој тајни крштења новокрштени се чисти од наследног прародитељског греха и духовно се поново рађа за Бога, за живот вечни.

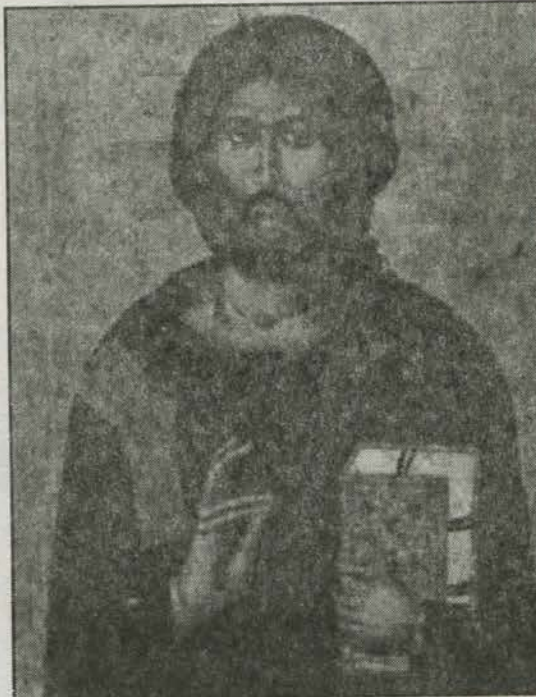
Света тајна крштења стоји на првом месту међу светим тајнама, што само говори о њеној важности у вери православној. Вера православна се не добија наслеђивањем већ се у њу улази крштењем. Ко се не крсти Духом и водом у Христу Господу, тај није достојан да прими ни остале свете тајне.

По вери нашој светој, у светој тајни крштења новокрштени се чисти од наследног прародитељског греха и духовно се поново рађа за Бога, за живот вечни. Крштење је обнављање свих и телесних и духовних сила, које му је Бог дао стварањем, а човек их сам својим грехом раслабио и умањено до те мере да више није могао сам да се спасе. Зато се у њој човек одриче „сатане и свих дела његових, и сваког служења њему и све гордости његове“, и пљује на њега. Затим се сједињује са Христом када заједно са кумом изјављује „Верујем у Њега као у цара и Бога“, јер он је отац и цар и Бог, са небеских висина, и дошао у свет да слици својој - човеку - васпостави првобитни образ и да му могућност да се поново приближи Њему, Творцу своме у вечној радости Његовој.

Новокрштени добија име од кума и облачи се у чисту белу кошуљу, односно „крсницу“, која симболише чистоту душе новокрштенога јер је освећена вода спирала наследни - првобитни грех.

Новокрштени, због тога што је крштње „духовно рођење“, на самом обреду крштења, добија име од кума који постаје духовни отац детета, јер га духовно рађа за Бога. Духовно сродство између кума и кумчета у нисходној линији важи као и крвно сродство. У нашем народу се каже: „Бог на небу, кум на земљи“ или „Бог па кум“.

После свете тајне крштења и миропомазања новокрштеног треба причестити. Миропомазање је духовна храна крштенога коју прима у Светој тајни миропомазања као „печат дара Духа Светога“ помазивањем свих делова тела светим миром: чела, очију, носдрва, уста, ушију, прса, рамена, руку и ногу (свих духовних сила: разума, воље и

осећања и преко чела, прса и рамена свих телесних сила: преко чула вида - преко очију, слуха - преко ушију, мириса - преко носа, укуса - преко уста, додира - преко руку и ногу).

Ову свету тајну установио је сам Спаситељ наш Господ Исус Христос, када се на почетку своје Богочовечанске проповеди, сам, иако без икаквог греха и потребе за покајањем, крстио у реци Јордан, а пред само вазнесење на небо наредио ученицима својим: „Идите и научите све народе крстећи их у име Оца и Сина и Светога Духа, учећи их да држе све што сам вам заповеђо“ (Мт.-28,19).

Српски православни народ никада није прекрштавао друге народе и наметао им своју веру. Код њега је кроз векове присутна верска толеранција према свим припадницима друге вере. Баш због толерантности стално је био изложен нападима других вера, верских заједница, секти које су се појављивале у временима великих недаћа и тешкоћа користећи те тренутке да православном српском народу наметну своје учење. То су петсто година покушавали Турци, док данас покушава Запад преко својих сатанистичких учења.

Весна Марковић

Крштење је обнављање свих и телесних и духовних сила, које му је Бог дао стварањем, а човек их сам својим грехом раслабио и умањено до те мере да више није могао сам да се спасе. Зато се у њој човек одриче „сатане и свих дела његових, и сваког служења њему и све гордости његове“, и пљује на њега. Затим се сједињује са Христом када заједно са кумом изјављује „Верујем у Њега као у цара и Бога“, јер он је отац и цар и Бог, са небеских висина, и дошао у свет да слици својој - човеку - васпостави првобитни образ и да му могућност да се поново приближи Њему, Творцу своме у вечној радости Његовој.

САБОРИ И АРИЈЕВСКА АВЕТ РИМА

Сабором у Сплиту 924. године (који је издао 15 канона), на коме је 10. канонем забрањено богослужење на словенском језику, заоштрили су се односи у хришћанској црквеној заједници.

Православна хришћанска црква на нашим прогонима није била изложена већим просторима од 1. хришћанског века па све до прве половине 10. века. Сабором у Сплиту 924. године (који је издао 15 канона), на коме је 10. канонем забрањено богослужење на словенском језику, заоштрили су се односи у хришћанској црквеној заједници. Па ипак, тек са 1014. годином када Рим, који је дотле исповедао такозвани „Никоо-цариградски“ Символ вере, модификује 8. члан и усваја нови догмат о исхођењу Духа светог (расправа у науци позната под називом „Филиољуге“) – долази до јасног намећања Римске цркве као доминантне црквене институције и цркве чији се верски програми подударају са световним праксеолошким захтевима.

Католичка црква и Словени

Свој прагматски дух, свакодневно употребљив у практичном црквеном и политичком животу, Римска црква је врло рано показала у односу према Словенима. Френсис Конт показује да су још од 7. века Словени насељавали јужни део Италије, а од 10. века знатнији простор, како он каже, насељавали су - Срби. У том смислу су и добили разне повластице булом папе Бонифација VII из 1297. године. Касније, опустошене крајеве Италије (када су Турци 1450. освојили област Абруче – континентални део између Барија и Пескаре према Напуљу – а становништво одвели у ропство) населио је краљ Арагоније Алфонзо Пети новим досељеницима (послао је око „триста бродова“ по народ у Далмацију). Словенско становништво је, међутим, врло брзо било изложено верској нетолеранцији, а од 1487. и инквизиторској тортури, као и сви „неверници“. То је и био разлог што је на велику скупину италијанских Словена (у Анкони су

представљали десетину укупног становништва) папа Иноћентије Осми – онај који је благосиљао методе инквизиције – бацио анатему. За ову прилику поменућемо два имена из те словенске колоније: једног сликара, који се звао Липо Далмасиа (1370 – 1410.) и истакнутог вајара у освиту ренесансе који је имао четири имена: Николо да Бари / Николо Далмата / Николо дел’ Арка / Николо Болоњски. О њему фратар и хроничар Болоње (а *Borselli Cronica gestorum ac hectorum memorabilium Civitatis Bononiae*) бележи да је умро у самостану Св. Доминика и сахрањен у цркви Целестина, на његовом гробу биће исписани стихови који речито говоре о уважавању вештине словенског мајстора:

„Који живот каменеу даваше, и надахнуле ликове

Длетом уобличаваше, ох јади, овде почива.

Сада Праксител, Фидија, Поликлет обожавају

О Николо, твоје руке и диве им се.“

Католичка црква против глагољице

Забрана богослужења на народном језику (924.) те догматско издвајање из саборне, католичанске, свеобразне и симфоничне хришћанске заједнице показује развој Римске цркве, а на другом и различите историје наших народа који су примили, односно одбили да приме богослужбени обред Рима. Ово је посебно важило за хрватски народ који се, као већински народ, простирао

на територији коју је Римска црква све више асимилирала да би најзад, чак и канонским путем, покушала да је присвоји. Са 924. годином хрватска народна црква, те попови глагољашки, одлазе на маргину црквеног живота неуспешно покушавајући да спасавају свој народ од романизације и латинизације. Покрет глагољаша, односно хрватске

Фрањевац Влахо Маргетић присилно покрштава Србе у Миклеушу 21. XII 1942.

народне цркве, који је заживео на традицији словенског језика, убрзо је потиснут и заживео изнова у доба протестантства, у 16. веку. Занимљиво је да је контроверзни архиепископ Вишко Змајевић основао 1727. у Задру семинар за попове глагољаше – *Seminarium Zmalilivricum* (додуше - како обавештава Рим – с циљем да преко „дилитерске“ језика, као важног средства асимилације – *grande instrumento*, лакше православне претвори у католике). Успостављање хрватске народне цркве биће практично веома рано (924.) и дефинитивно стављено ад акта, макар што ће се њена потреба за обновом истицати до у 20. век. Тако, на пример, папа 1905. не даје подршку хрватским бискупима по питању глагољице, па чак смењује задарског бискупа, 1907.

Свој прагматски дух, свакодневно употребљив у практичном црквеном и политичком животу, Римска црква је врло рано показала у односу према Словенима. Френсис Конт показује да су још од 7. века Словени насељавали јужни део Италије, а од 10. века знатнији простор, како он каже, насељавали су - Срби. У том смислу су и добили разне повластице булом папе Бонифација VII из 1297. године. Касније, опустошене крајеве Италије (када су Турци 1450 освојили област Абруче - континентални део између Барија и Пескаре према Напуљу, а становништво одвели у ропство) населио је краљ Арагоније Алфонзо Пети новим досељеницима (послао је око „триста бродова“ по народ у Далмацију). Словенско становништво је, међутим, врло брзо било изложено верској нетолеранцији, а од 1487. и инквизиторској тортури, као и сви „неверници“.

који по овоме питању није хтео да објави папску енциклику.

Раскид хришћанске заједнице који се догодио 1054. године (када су папски легати на свету трпезу у цркви Св. Софије ставили декрет о изопштењу цариградског патријарха Михаила Керулариија), биће и чин дефинитивног верског асимиловања једног дела словенског живља на нашем поднебљу. Тачније, сабором у Сплиту 1059. године (докле су и хрватско и сплитско становништво потпадали под јурисдикцију Цариградске патријаршије) – сабором на коме је св. Методије проглашен јеретиком јер се његово учење није подударало са централистичким тежњама римског папе – завршена је унија хрватског а започела унија српског народа, односно народа православног црквеног обреда.

Сеобе

Српски народ се на територију Далмације, из босанских залеђа, досељавао још у 13. веку. Нешто касније, 1338., Стеван Котроманић шаље помоћ Младену III Шубићу (овај наследни брибирски кнез, ожењен Јеленом, сестром цара Душана – носио је титулу *Secundus banus Bosnae*) и већи део те војске насељава Скрадин и Брибир. Ово је по Симеону Кончаревићу (писцу „Љетописа грађанских и црквених догађаја“) „трећа сеоба“ Срба у Северну Далмацију, а да она није мала сведочи православно становништво и дан-данас на овој територији. У 1350. Цар Душан насељава народом из Херцеговине имотску и цетинску крајину. Из Босне се 1375. српски народ досељава у области око Трогира, а 1386. око Шибеника.

После косовске битке (1389.), пада српске државе (1459.) и освајања Турака територија Босне (1463.), Херцеговине (1482.) и Зете (1499.) – настале су велике сеобе српског народа на територије данашње Хрватске (Далмација и Славонија). Југоисточну Славонију Срби су населили, по Р. М. Грујићу, већ почетком 15. века (у освиту 12. века бројност српског становништва у источној Хрватској и Славонији је таква да се доња Славонија помиње под именима: Турска, Рашка, Влашка и Вретанија) а почетком 16. века збила се највећа сеоба Срба у Далмацији или тзв. далматинској Буковици и Равним котарима има православних цркава (на пример у Блисанима, Карину, Беврскома, Мокром пољу, Загровићу, итд.).

Од турских азијатских хорди, које су у Далматинској загори и далматинском приморју оставиле праву пустош (1480. православни манастир Драговић је похаран, а због тешких услова 1619. монаси овог манастира се преселе у будимску епархију, у манастир Грабовац, 1502. из опустошеног манастира Крупе монаси су се склонили у трећи велики православни манастир у Далмацији, Крку), склањало се католичко свештенство у сигурније крајеве, остављајући иза себе територију на којој су вековима живели (а где се апокалиптично) зло показало у свој застрашујућој слици: „Стодне су и жупне цркве биле попаљене, жупе и села разметнута, самостани разкопани и свештенство се разбегло и расуло ... Од Цетине до Зрмање нигде свешеника, нити свјетога мјеста, него се усидеаула права *abominatio desolationis*“ – пише фратар Златовић) хрватско становништво се склањало на острва, у утврђене млетачке градове, у Италију, или на, још слободне, северозападне делове Хрватске. „Иселише се велике групе Хрвата и Влаха из приморских планина у Истру и на Кварнерска острва. Друга струја Хрвата зауставила се, чак у западној Угарској и Доњој Аустрији“ (Јиречек-Радоњић).

У овом периоду настале, велике сеобе српског народа у Далмацију прошириле се и даље на север Хрватске, до Жумберка, те на територију Крањске (Бела Крајина) и делом Штајерске. Сеобни народ се толико ширио – што

силом и под турским тугорством, што у организованом збегу – са мисионар Франческо де Леонардис (у писму Конгрегацији 10. 10. 1640.) пише да

су пет шестина становника од Цариграда до Истре Срби. Де Леонардис, очито, по питању бројности српског становништва није у праву, али је у праву када сведочи трагичну распрострањеност тога становништва, расејаног или силом издвојеног од матичне државе. Српске сеобе су и допринеле да се, на пример, у 16. веку Пећка патријаршија налазила на већем простору од Цариградске васељенске патријаршије: само марчанска епархија се простирала од Дунава до Јадранског мора.

У следећем броју: „Хришћанска римокатоличка Европа“.

Весна Марковић

Кршењем свих правила у међународним односима, а под маском организација које се боре за људска права, нови светски поредак је све подредио интересима корпоративног капитала. Двадесети век би се слободно могао назвати веком мржње, насиља, о чему сведочи биланс од 187 милиона људских жртава, страдалих у разноразним сукобима. Српски народ је у прошлом веку забележио само патњу и страдања, због жеље да се одупре наметнутом западном начину размишљања. Криви смо само зато што смо желели да живимо мирно у својој земљи и да поштујемо своју традицију и веру. Путем медијске пропаганде, садашње власти у Србији покушавају да нам наметну западни начин понашања и размишљања, као једини исправан. Спровођење таквих намера је равно најбруталнијем насиљу.

Qвадесети век обележило је диктирање светске политике од стране малог броја корпорација које управљају крупним капиталом. Нови светски поредак све је подредио интересима корпоративног капитала, односно увећању финансијске моћи на најсуровији могући начин. Све то под маском је разноразних организација које се боре за људска права. Такве тежње довеле су до уништавања малих народа и малих држава (претварањем у колоније), крше-

њем свих правила понашања у међународним односима (повеља, споразума). Двадесети век би се слободно могао назвати веком мржње, злочина, ратова са великим бројем страдалих, великих научних достигнућа, али у исто време и немоћи науке да пронађе противотрове за болести које је сама изумела. У два светска рата (револуцијама, логорима, чисткама и другим сукобима), животе је изгубило 187 милиона људи.

Некада су све религије училе о оностраном вечном животу и спасењу. Да-

нас су морал и традиционалне вредности замењени изопачним и деструктивним, под утицајем многобројних сатанистичких секти које броје на хиљаде чланова. Јефтини филмови и серије преплављени су насиљем, хомосексуализмом, педофилијом, гневом, сценама мучења, одсуством емоција и било чега људског. То су само неке од стравичних слика из прошлог века. Последнице се огледају у порасту криминала, распаду породице, еколошким катастрофама, непремостивим јазом између богатих и сиромашних. На свету по-

О толеранцији само слушамо иако нам нико са Запада никада није делима показао стварно значење те речи. Па, ипак се од нас захтева да будемо толерантни, иако због тога страдамо вековима.

стоји 350 милијардера који поседују онолико материјалних добара колико половина људи на овој планети може да заради. Започети процеси још увек трају са тенденцијом проширивања ратних подручја и на друге регионе. Циљ је већ познат: економско јачање Америке.

Јачање националне свести

Једини начин на који би се српски народ могао супротставити лажном моралу и „исправном начину размишљања“ које му намећу медији је повратак духовности као супротном методу од подлости, зависти, дегенерисања, насиља.

Само јачањем националне свести, може да јача и српска држава. Комунизам је, унапред смишљено и плански, уништавао деценијама све српско, под изговором југословенства. Након распада бивше СФРЈ, приликом попуњавања различитих формулара, већина Срба је била у недоумици шта треба да упише под ставком националност. То је знак да су комунисти успели у својим намерама у изазивању кризе идентитета. Са друге стране, кроз сазнање о својим прецима, коренима, целокупној историји, светосављу, сваки Србин осећа спремност да очува и заштити своју државу, а самим тим и свој народ.

Сада се поново вештачки ствара непостојећи осећај разједињености међу српским народом у Црној Гори и Војводини. За заговорнике оваквих

идеја се слободно може рећи да су достојни наследници својих комунистичких претходника. Уништавају свест да припадамо једном истом народу и да можемо опстати само уједињени.

Кроз историју Срби су успевали да очувају и одбране своју државу захваљујући великим духовницима (почев од Св. Саве, цара Душана, кнеза Лазара...). Срби никада нису покрштавали народе друге вере у своју, као што су то други чинили са њима. Примера је много, нарочито у Хрватској и Босни, где се данас исламизирају Срби називају некаквим бошњацима, а српски језик, којим говоре бошњачким. Каква је то нација без свог језика (која је морала да измисли и језик)?!

Да поново не би упали у замке као претходних деценија, не смемо да дозволимо приклањање тзв. модерном

Западу и начину размишљања који нам је наметнут, а који се коси са православљем. Не треба ни затварати очи пред новим достигнућима у свим областима, јер не можемо да преживимо, односно опстанемо без уклапања у нове трендове. Али, не можемо безусловно да прихватамо нешто ново, само зато што је модерно, већ само ако нам олакшава услове живота и рада.

Данас је српски народ, изложен утицајима различитих „хуманитарних“ организација, организација које се боре за људска права, такозваним демократским странкама, секташким учењима. Све ово су директни напади на православље и целокупну духовност и традицију српског народа. На меће се питање како опстати пред наездом страних учења, речи, језика. Одговор је једноставан: поштовањем своје традиције и упознавањем са трудом и залагањем наших истакнутих родољуба. Ради очувања и јачања наше националне свести, неопходно је познавање историје односно борбе знаменитих Срба, који су дали своје животе за отаџбину. Заборављањем њиховог залагања, поништавамо и њихов труд који би требао да нама и наредним генерацијама буде звезда водила.

Епископ Николај Велимировић

Једино су Срби протеривани, вековима уназад, са својих територија. Одговор треба потражити у православљу, вери која не пролагира насиље, мржњу, већ само љубав и толеранцију. Управо због толеранције према другима, били смо изложени страдањима од стране оних који нам данас говоре да треба да поштујемо друге. Чак и толеранција има своје границе, и не може

се спроводити у условима где је угрожен опстанак једне нације.

Духовни отац православља

Владика Николај Велимировић је један од највећих мислиоца, црквених писаца, духовника. Он је пре свега, духовни отац православља који је остао одан свом народу и цркви иако је готово цео живот провео на Западу (САД, Енглеска, Швајцарска) у изгнанству. Његова дела настала су у време највећих светских превирања, између и за време Првог и Другог светског рата. Као заробљеник злогласног немачког логора „Дахау“, записао је: „Ономе што зло ради реци да ће зло проћи, а ономе ко добро чини да ће бити награђен, па нећеш никад погрешити, јер то је вечни закон природе.

Јер никада у историји зло није остало некажњено, нити добро ненаграђено”. Школујући се на Западу, упознао је душу западног човека, при том се уверивши да се Европа окренула од духа ка материји и да је уместо Бога за идеал и идола постављен човек. Они себе називају модерним, а не хришћанским народима. Наши људи који су се школовали на Западу, безбоштвом су

Немогуће је игнорисати утицај медија на формирање свести. Данас, у нашој земљи медији у први план стављају све осим духовности која је неопходна нашем човеку који осећа потребу за припадношћу православљу и својој држави. Ту припадност, желе да замене са припадношћу Западу коме наш човек није припадао нити ће моћи да припада без обзира на све што му сервирају. Наметање духовних „вредности” других народа је насиље, али и најлакши пут ка доминацији. Идеолози новог светског поретка покушавају да од народа направе поданике, без идентитета, којима је лако управљати. Идентитет се уништава преко духовности и културе. Основна људска потреба је припадање, најпре свесно, а касније несвесно, својој ужој породици, широј породици, а затим и свом народу. То су потребе за укорењеношћу, које се морају развијати у сваком појединцу још од детињства, упознавањем са историјом српског народа и историјом православне цркве.

отровали свој народ. Уништавају све што је било свето у нама. Сведоци смо докле нас то може довести. Зато владика Николај поручује нашем народу: „Ратујте против злобе у срцу своме и лажи на језику своме да би спречили нови светски рат међу народима. То је наука Христова: лекару, излечи прво себе. То је метод хришћански: почни од себе. Ма с које друге стране отпочели, нећете успети ништа”.

Схватио је да постоји велика разлика између Запада и Истока и да ми не припадамо ни једнима ни другима иако многи покушавају да Србе сврстају на једну или на другу страну. То се дешава и данас, јер садашња власт покушава да нас убеди да ће нас одвести на Запад, где мисле да нам је место.

О историји болести двадесетог века

„Син наслеђује дугове свога оца и мора их платити. Ако их он не плати, платиће их његов син или унук, или праунук. Тек, дуг се мора платити зајмодавцу. Такво је правило свуда по свету у погледу друштвености. Син наслеђује болест свога оца. Ако се не излечи од те болести, онда ће болест прећи на његовог сина, или унука, или праунука, до четвртог колена.

Ако ли пак син исплати дугове свога оца, онда ће његови потомци бити срећни. И ако син излечи на себи болест свога оца, онда ће потомци његови бити здрави.

Ај, браћо моја, осамнаести век је отац деветнаестог века, а деветнаести век је отац двадесетог века. Отац се био веома задужио. Син није отплатио дугове свога оца, него се још већма задужио, и дуг је пао на унука. Отац је био заражен тешком болешћу, а син није исцелио гадну болест оца свога на себи, него ју је још више позледио, и болест је отишла и ударила по унуку троструком јачином. Унук, то је двадесети век у коме ми живимо.

Осамнаести век је значајан бунт против цркве и свештенства римског понтифекса. Деветнаести век је значајан бунт против Бога. Двадесети век значи савез са ђаволом. Дугови су порасли и болест се погоршала. А Господ је рекао да посећује грехе отаца, чак, до трећег и четвртог колена. Не видите ли како је Господ посетио унуке, због грехова дедова европских. Не видите ли шибу на унуцима због неплаћених дугова ђедова?

Цар антихрист представља почетак деветнаестог века. Папа антихрист представља средину деветнаестог века. Европски философи антихристи (из луднице) представљају крај деветнаестог века. Бонапарта, Пијус, Ниче. Три кобна имена тројице најтежих болесника наслеђене болести.

Јесу ли они победоци деветнаестог века? Не, они су најтежи носиоци

„Цар антихрист представља почетак деветнаестог века. Папа антихрист представља средину деветнаестог века. Европски философи антихристи (из луднице) представљају крај деветнаестог века. Бонапарта, Пијус, Ниче. Три кобна имена тројице најтежих болесника наслеђене болести.

Јесу ли они победиоци деветнаестог века? Не, они су најтежи ноциоци болести наслеђене од осамнаестог века. Најтежи болесници. Цезар понтифекс и философ ... не у паганском старом Риму, него усред крштене Европе! Нису они победници, него најпобеђенији.”

Николај Велимировић

болести наслеђене од осамнаестог века. Најтежи болесници. Цезар понтифекс и философ... не у паганском старом Риму, него усред крштене Европе! Нису они победници, него најпобеђенији. Кад се Бонапарта насмејао светињама у Кремљу, и кад се Пије прогласио непогрешним, и када је Ниче јавно објавио своју службу антихристу – тада је сунце помрчало на небу. Не једно, него да их је било хиљаду, помрчали би од туге и срамоте. Јер, где чуда што свет није видео: атеист цар, атеист понтифекс и атеист, философ. У време Нероново, бар један од тројице није био атеист философ. Осамнаести век, век је Пилатов: осудио је Христа на смрт. Деветнаести век, век је Кајафин: распео је Христа понова. Двдесети, век је Синедриона састављеног од Јуда крштених и од Јуда некрштених. Тај Синедрион је прогласио да је Христос мртав за навек и да није васкрсао. Зашто се онда чудите, браћо, што су на-

стале небивале шибе по европском човечанству, шибе до крви и до костију, и до сржи у костима од буна, и револуција, и ратова?

Ко је онда победилац, ако не Цезар, и понтифекс, и философ од христијанске Европе?

Победилац је руски мужик и српски сељак, по речи Христовој: који је најмањи међу вама он је велики (Лк. 9:48). Ко је био непознатији, незнатнији и мањи у деветнаестом веку, у веку великога Бонапарте и непогрешивога Пија и неприступнога Ничеа, ко, ако не руски мужик паломшчик „по свјатим местам” и српски сељак ратник против полумесеца и ослободитељ Балкана?

Ђаволско ратиште, ђаволско свештенство и ђаволска мудрост – то је цар, папа и философ деветнаестог века. Српски сељак је представљао оно

што је супротно свему томе: прво, крстоносно јунаштво, друго, мученичко свештенство, и треће, рибарску апостолску мудрост. На њега се поново односе оне молитвене речи Господа и Спаса нашега Исуса: Хвалим те, оче, Господе неба и земље, што си ово сакрио од премудријех и разумнијех, и казао си простима (Мат. 11:25). Шта је објавио Бог простим сељацима? Објавио им је мушку храброст, небеску светлост и божанску мудрост. Објавио им је оно што је супротно западном Цару и Папи и Философу, сасвим супротно, као дан ноћи.

Ај, браћо моја, држите се вечних победиоца, а не вечно побеђених. Држимо се рибара и мученика, а не Ирода и Пилата и Кајафа – онда и сада – на век века. Амин.”

Николај Велимировић, „Речи српском народу”

Весна Марковић
Зоран Вујасиновић

СРБИЈА У ПАНИЦИ ЗБОГ ТРИХИНЕЛОЗЕ

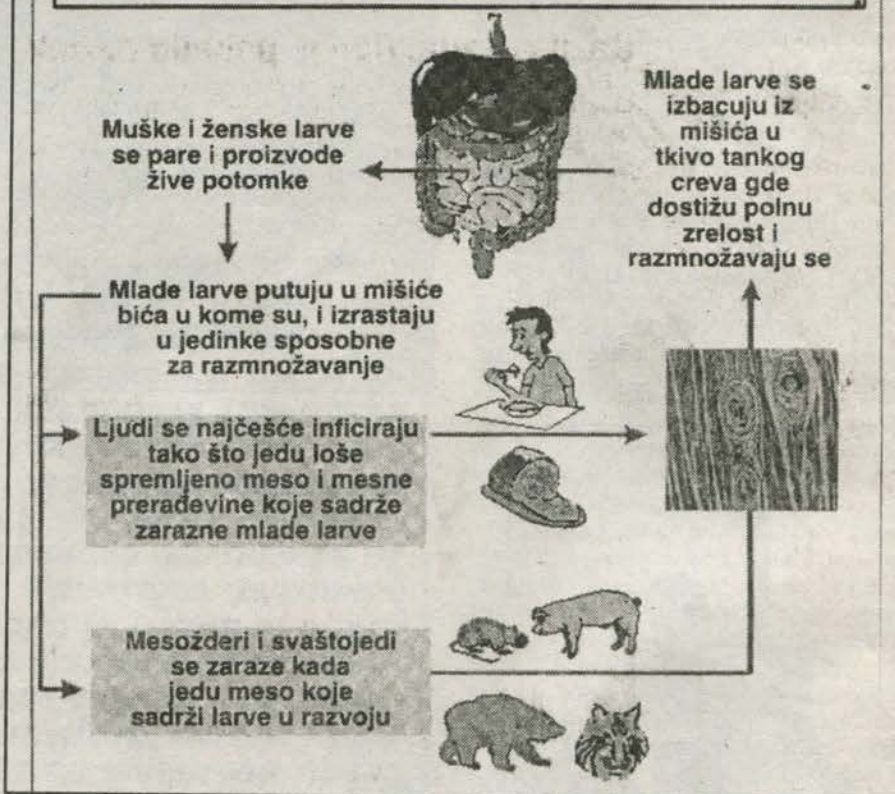
За време новогодишњих празника у Србији је регистровано више оболелих него у току целе прошле године. До 15. децембра у Србији је пријављено 261 лице оболело од трихинелозе, од којих је 157 у централној Србији и 104 у Војводини. У најновијој епидемији регистровано је 187 оболелих у Средњебанатском округу и још стотинак широм Србије. Инкубација траје месец дана тако да се не зна коначан број оболелих.

У ако се не преноси са човека на човека, већ само преко зараженог животињског меса, број заражених трихинелом у Србији се непрестано повећава. Епидемија се појавила у Зрењанину, Црвенки, Кули, Крагујевцу, Свилајнцу, Краљеву, Лозници, Мајданпек, Београду. У последњој деценији од трихинелозе је оболело више од 4.920 људи, од чега је 2.583 у централној Србији, 2.307 у Војводини и 30 на Косову и Метохији.

Симптоми

Ларве *trichinelle spiralis* дугачке су 1,5 милиметара (мужјак) и 2,5 до 4 милиметра женка. Свака женка може да излеже од 200 до 1.500 ларви, које преко лимфе продиру у крвоток и настањују се у танком цреву сисара. Уколико се ларве зачурају код човека се могу задржати чак око тридесет година. Могу да изазову озбиљна оштећења целог организма. Први симптоми су слични симптомима обичне прехладе и грипа: изражени болови у мишићима (где се паразит лоцира), повишена температура и повраћање. Након три дана долази до побољшања, па носилац вируса мисли да је оздравио и не одлази на преглед код лекара. Болест се враћа после десет дана са израженим боловима у мишићима, отоцима, повишеном температуром, брзог замарања. У поодмаклом стадијуму поремећен је рад срца, ходање постаје све теже, свест је такође поремећена. У овом стадијуму болест може да нападне мозак, плућа и срце, односно да озбиљно угрози живот оболелог. Опоравак од трихинелозе траје око два месеца, а ако је унета мања количина зараженог меса и болест се јавила у блажем облику, око две недеље.

Животни циклус *Trichinella spiralis* (изазива трихинелозу код људи)

Свиња заражена трихинеломом, тешка око 100 килограма, може да зарази и 200 људи. Овај број може да буде и већи, у зависности од броја ларви трихине у граму меса. Да би се човек заразио довољно је само да, на пример проба какво је месо. Не постоји само један извор заразе и једна заражена животиња, тако да је у питању епидемија.

Инспекција је у надлежности Министарства за пољопривреду Владе Републике Србије. Републичка ветеринарска инспекција нема овлашћења, без дозволе републичког министарства, да одаје било какве податке везане за епидемију. Нико не износи мере које треба предузети у сузбијању ове болести. Епидемија се шири, министар Веселинов очигледно има преча посла.

Негира своју одговорност за избијање епидемије: министар пољопривреде Драган Веселинов

Свиња заражена трихинелом, тешка око 100 килограма, може да зарази око 200 људи. Овај број може да буде и већи, у зависности од броја ларви трихине у граму меса. Да би се човек заразио довољно је само да, на пример, проба какво је месо или kobасица. Најлакше се преноси преко kobасица, јер оне нису довољно термички обрађене. Паразити се уништавају на температури од 71 степен целзијуса када месо промени боју из ружичасте у сиву. По укусу и изгледу меса не може се утврдити да ли је заражено. То се може утврдити само прегледом узорка узетог са међуребарних мишића или дијафрагме.

Након примљене терапије паразит и даље остаје у мишићима.

Преносиоци ове болести су домаће и дивље свиње, вук, лисица, пацови и друге животиње. Проблем је у условима у којима се гаје свиње, јер оне код нас слободно шетају, и долазе у додир са оболелим пацовима. Земље у нашем окружењу немају оваквих проблема. Код њих, већ одавно нису забележени случајеви оболелих од трихинелозе. Оне имају и много бољу ветеринарску службу од нас.

Епидемија не јењава

До сада је у Београду забележено 15 оболелих који су лечени на Институту за инфективне и тропске болести Клиничког центра Србије. Трихинело-

за се лечи лековима из групе антипаразитарних лекова, који делују само у првој фази болести, јер нема правог лека који убија трихинеле.

Група од 15 војника Војске Југославије из гарнизона у Свилајци се опоравља на ВМА у Београду, након конзумирања заражених месних прерађевина из приватне месарске радње „Вајков“ из Новог Бечеја.

У зрењанинској болници регистровано је 189 грађана оболелих од трихинелозе, од којих се двадесет четворо налази на инфективном одељењу због тежих симптома. У овом округу до сада је заражено око 250 грађана који су конзумирали месне прерађевине месаре „Вајков“.

У лозничком крају регистрован је 51 случај оболелих од ове болести, али се не могу довести у везу са истим извором заразе као у Зрењанину.

У питању је епидемија, а не једна заражена животиња, јер не постоји само један извор заразе.

Ко сноси одговорност?

Инспекција је у надлежности Министарства за пољопривреду Владе Републике Србије. Републичка ветеринарска инспекција нема овлашћења, без дозволе републичког министарства, да одаје било какве податке везане за епидемију. По клиникама не вр-

ше прегледе само ветеринарски инспектори, већ и пољопривредни техничари који су противзаконито добијали потврде од Ветеринарског факултета. Ову болест је тешко утврдити и то могу само стручњаци са завршеним ветеринарским факултетом и лекари. Нико не износи мере које треба предузети у сузбијању ове болести. Епидемија се шири, министар Веселинов очигледно има преча посла. На Конгресу задругара Србије, Веселинов је изјавио: „Било би лакше борити се против ове болести када би све надлежне службе адекватно радиле. Рецимо, Савезни секретаријат за здравство не ради свој посао, јер је његова дужност да се повеже са републичким Министарством здравља да би помогао у сузбијању ове болести“. Најлакше је надлежност пребацити на неког другог и на тај начин избећи одговорност.

Ко треба да сузбије епидемију трихинелозе и на који начин, надамо се да ћемо сазнати, пре појављивања нових оболелих.

Весна Марковић

НА ПРОГРАМУ РАДИО ТЕЛЕВИЗИЈЕ СРБИЈЕ ГЛЕДАЋЕТЕ ДАНАС (И СВИХ ОСТАЛИХ ДАНА)

- 6:00 Вести о ДОС-у;
- 6:10 Добро јутро, досовци;
- 9:00 Поново вести о ДОС-у;
- 9:10 Зар ово је Србија?
- 10:00 Најновије вести о ДОС-у;
- 10:05 Монтгомеријев љубимац;
- 11:00 Опет вести о ДОС-у;
- 11:05 Бајага, инструктори и ДОС;
- 12:00 Вести (о ДОС-у, наравно);
- 12:10 Пословна Србија (емисија неизвесног термина приказивања и трајања);
- 12:11 Природа и ДОС: помор птица по Војводини са аспекта експерта;
- 13:00 Вести о ДОС-у;
- 13:30 УНХЦР: нови (имагинарни) мостови, уместо оних срушених;
- 14:00 Вести о знате већ коме;
- 14:05 У сенци филма: Како се калио Човић;
- 15:00 Вести о ДОС-у;
- 15:05 Серија: Динкићево благо;
- 16:00 Вести о ДОС-у;
- 16:05 Мали концерт: Чеда Јовановић и седам секретара ДОС-а;
- 16:20 Седам досових ТВ дана;
- 17:00 ДОСОВНИК 1
- 17:25 САДкулт;
- 18:15 Отпорови графити: зид за мене;
- 18:40 Чика Ђелићеве приче за лаку ноћ, децо;
- 19:15 Чика Лабусове приче за лаку ноћ, децо;
- 19:30 ДОСОВНИК 2
- 20:00 Место злочина: Србија (играна серија);
- 20:50 Сега-мега ДОС хит - Млађан Динкић и "Монетарни удар";
- 21:00 Вести о ДОС-у;
- 21:05 Мини интервју: др Зоран Ђинђић;
- 22:00 Свечана академија поводом дана полиције;
- 22:30 ДОСОВНИК 3
- 23:00 "Струјомер увек куца двапут" - хорор филм;
- 24:00 На брзину вести о ДОС-у;
- 00:10 "Струјомер увек куца двапут", наставак филма;
- 2:00 Вести о ДОС-у;
- 2:05 Отпорови графити: зид за мене, реприза;
- 3:00 Вести о ДОС-у.

Вук Фатић

ВИЦ МЕСЕЦА

Питање: Шта се добије када се укрсте пандур и плавуша?
Одговор: Карлеуша.

СРПСКА СЛОБОДАРСКА МИСАО

ЧАСОПИС ЗА ФИЛОЗОФИЈУ, ДРУШТВЕНЕ НАУКЕ И ПОЛИТИЧКУ КРИТИКУ

Часопис се може набавити у седишту Српске радикалне странке на Тргу победе 3 у Земуну, као и у свим општинским одборима странке. До сада је изашло 14 бројева. Цена једног примерка издатог 2000. године износи 100 динара, а за 2001. и 2002. годину 300 динара.

Излази двомесечно

Све информације на тел: 316 46 21

ТВРДИ ПОВЕЗ

У ИЗДАЊУ
СРПСКЕ
РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ

ЗЛАТОТИСАК

Књиге др Војислава Шешеља
могу се купити у седишту
Српске радикалне странке
Трг победе 3, Земун

ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА
ЈЕ 1000 ДИНАРА
ЧЛАНОВИМА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
ПОПУСТ 70%

Све информације на телефон: 011/316-46-21